JOAN MASTERS

O clipă de mânie

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Nu prea-mi place ideea unei luări pe sus, declară Cynthia cu îngrijorare, aplecându-se peste marginea biroului lui Rachel, cu ochii pe unghia pe care tocmai aplica un strat de ojă. Vreau să spun că e un gând destul de înfricoșător, dacă stai să te gândești.

Ochii căprui închis ai lui Rachel priviră în sus cu amuzament, iar degetele subțiri se opriră din îndeletnicirea lor, rămânând fixate deasupra mașinii de scris.

– Îmi dau seama de acest lucru, râse ea. Dar expresia pe care o cauți este "preluare". Firma a fost preluată în urmă cu doi ani. Cu siguranță, te sperii destul de lent.

Se întoarse la munca ei, dar Cynthia nu terminase ce avea de spus.

– Da, dar ar trebui să fie un mare șoc, nu-i așa? Altfel, de ce altceva ar veni în vizită marele șef?

– Nu e nici o îndoială că va fi un mare șoc dacă nu te întorci la treaba ta, observă Rachel, aruncând o privire neliniștită spre ceas, dornică să rămână singură ca să poată lucra. În plus, îți faci probleme degeaba. Dacă n-ai petrece jumătate de zi ascultând conversațiile altora, n-ai mai fi atât de neliniștită.

După aceste cuvinte, făcu un semn cu capul spre ieșire.

– Rachel, tu ce știi? se rugă Cynthia, punând capacul sticluței de ojă și ezitând să plece.

– Sunt secretară privată, așa că te rog să observi cuvântul "privată", spuse Rachel cu fermitate. Dacă aș ști ceva, ți-aș spune, dar sincer, n-am nici o idee de ce domnul Orsiani vine în vizită.

– Se spune că are mai multe femei decât un șeic arab, șopti Cynthia, privind în stânga și în dreapta. De asemenea, că trece foarte repede de la una la alta.

– De unde se vede cât de puține se știu cu adevărat! făcu Rachel o grimasă, hotărâtă să se întoarcă la ce are de făcut. L-am întâlnit în urmă cu doi ani. E scund, rotofei, chel și are cam șaizeci și cinci de ani. Acum, vrei să pleci? Am niște scrisori de terminat până la prânz. Presupun că va trebui să iau note la întâlnirea cu șeful și nu știu încă dacă se va folosi sala de conferințe sau biroul. Nici măcar nu știu dacă domnul Orsiani vine singur sau însoțit. Întoarce-te la treaba ta și nu-ți mai face atâtea probleme.

– Pentru tine n-are nici o importanță, se plânse femeia în timp ce se îndrepta spre ieșire. Vei pleca și te vei căsători. Orice s-ar întâmpla nu te va afecta în nici un fel.

– Sunt sigură că vei rezista în orice împrejurare, observă Rachel cu o răbdare care o mira și pe ea, în afară de cazul în care hotărăști să stai aici și să mă oprești din treabă!

O singură privire în ochii lui Rachel fu de-ajuns pentru colega ei. Știa să recunoască pericolul când îl vedea. Rachel se întoarse la muncă, clătinând din cap fără să-i vină să creadă. Oare ce alte zvonuri mai circulau? Fără îndoială, Chris îi va aduce și el unele noi, când se vor întâlni la cină.Gândul acesta o făcu să se aplece mai mult asupra lucrului. Dacă nu termina ce avea de făcut, urma să fie nevoită să rămână peste program, deoarece cu siguranță după-amiază va fi ocupată cu întâlnirea. Vor trece câteva zile până când vor putea respira ușurați. Știa că șeful ei era îngrijorat; Cynthia nu era singura.

Chiar dacă nu voia să recunoască în fața colegei ei, și ea era oarecum îngrijorată. În afară de faptul că Bill Taylor, șeful ei, care avea patruzeci și doi de ani, avea o soție și copii de întreținut, mai era și problema slujbei lui Chris. După căsătorie, ea urma să nu mai lucreze. Nu voia neapărat așa ceva, dar Chris insistase. Numai că în situația în care el rămânea fără loc de muncă, iar ea la fel... Clătină din cap, refuzând să alunece în gânduri întunecate. Spre enervarea ei, descoperi că scrisese același cuvânt de trei ori. Nu aceasta era soluția, dacă voia să realizeze ceva.

Oricum, Chris era o persoană ambițioasă, pe care nimeni nu va putea s-o mute din firmă. De la preluarea firmei, ajunsese singurul pilot pe care-l mai aveau, iar un pilot era necesar pentru elicopter. Numai că... Să întoarse cu gândul la ce avea de făcut, lăsând orice altceva la o parte, dar nu-și putut împiedica privirea îngrijorată spre colțul biroului pe care erau depozitate documentele care așteptau. Domnul Orsiani ceruse să vadă toate documentele. Nu făcuse acest lucru în urmă cu doi ani, când abia avusese loc preluarea firmei Fenland Helicopters de către puternica firmă Orsiani Italia. Urma să se întâmple ceva, iar singurul lucru pe care-l avea de făcut era să spere că nu va afecta oamenii la care ținea. Fusese fericită în această firmă prea multă vreme ca să poată trece cu vederea problemele colegilor ei. Poate că făceau parte dintr-o corporație, dar își păstraseră atmosfera de familie.

După întreruperea Cynthiei, care durase destul de mult, și a altor persoane care începuseră să intre în panică în legătură cu viitorul lor, Rachel reuși să termine scrisorile abia la ora prânzului.

Deoarece în timpul dimineții Bill Taylor fusese plecat, spera din toată inima că se va întoarce la timp să-l primească pe italian și pe cine mai venea împreună cu el. Nu i-ar fi făcut prea multă plăcere să fie nevoită să se ocupe ea de această problemă. În mod normal, n-ar fi deranjat-o prea tare, fiind obișnuită să preia responsabilitățile șefului ei, dar în starea de panică deja răspândită peste tot, cu marea majoritate a colegilor venind la

ea să se intereseze despre ce este vorba, simțea deja că nu mai poate îndura.

Chiar și Margaret Taylor, soția lui Bill, îi dăduse telefon și o ținuse foarte mult, convinsă că Bill ținea ascunse de ea niște știri foarte proaste, pe care încerca să le afle de la Rachel.

Era clar că va fi o cursă contracronometru, iar pauza de prânz fu foarte scurtă. Din fericire, reuși să mănânce puțin în oraș, la întoarcerea de la bancă, unde depusese o sumă de bani în contul pe care ea și Chris îl deschiseseră pentru nuntă. Se întoarse în birou mai calmă, mulțumită că mica plimbare calmase starea de panică provocată de agitația contagioasă a colegilor ei.

Nu se auzea nimic dinspre biroul lui Bill, ceea ce o făcea să se întrebe dacă italienii sosiseră în timpul pauzei ei de prânz și dacă îi dusese cumva să ia masa. Spera că este așa, deoarece i-ar fi prins bine o pauză. Nu era stilul ei să se grăbească și nici nu știa prea bine de ce dosare va fi nevoie.

Poate că Bill îi lăsase o notă pe birou; obișnuia s-o facă destul de des. Își aranjă părul în oglindă, dând jos haina verde de la costum și aranjând cu grijă bluza crem, privindu-se cu un ochi critic.

Era înaltă, subțire, uneori având impresia că e prea subțire, dar lui Chris îi plăcea foarte mult silueta ei suplă, cu toate că mama ei o sfătuia constant să încerce să se mai îngrașe. Nu că foarte multă lume i-ar studia silueta cu atenție, își spuse ea cu un zâmbet larg. Erau întotdeauna uimiți de părul lung și bogat care-i cădea în valuri în jurul feței delicate. Culoarea vie era moștenire de la tatăl ei, așa îi spusese mama ei în copilărie, dar acum îi era mult mai ușor să renunțe la aceste gânduri decât îi era în copilărie. Amărăciunea mamei ei ieșea acum destul de rar la iveală.

Se îndreptă spre biroul lui Bill și intră fără să bată la ușă, deoarece nu se auzea nici un sunet. Înăutru, se întoarse spre locul în care obișnuia să-i lase șeful ei bilete, neatentă, cu gândul la întâlnirea de după-amiază și la contul pentru căsătorie.

Dar biroul nu era gol! Un bărbat stătea pe fotoliul lui Bill, iar picioarele lungi erau întinse în fața lui. Fu primul lucru care-i sări în ochi, picioarele lui elegante încrucișate. Privirea lui atentă îi întâlni ochii măriți de uimire, în clipa în care se opri brusc și ridică ochii spre el.

Chiar dacă era așezat, putea vedea cu claritate că era foarte înalt, cu păr întunecat și piele bronzată. Dar ceea ce era uimitor erau ochii lui cenușii, de un cenușiu atât de deschis încât păreau aproape argintii; păreau să-i domine fața. O neliniște ciudată o copleși, aproape dureroasă, în timp ce inima începuse să-i bată cu putere.

Bărbatul se ridică în picioare. Era impecabil îmbrăcat, iar costumul întunecat se potrivea de minune cu silueta puternică și suplă, cămașa albă făcând un contrast uimitor cu pielea închisă la culoare. Tânăra femeie îl observă într-o fracțiune de secundă, timp în care lumea începu să se învârtă din ce în ce mai repede în jurul ei, în timp ce stătea pe loc, înghețată ca o statuie.

Nici măcar nu încercă să vorbească, deoarece nu era sigură că poate spune ceva. Oricum, nici el nu spunea nimic; stătea doar acolo, părând foarte relaxat și calm, exact la opusul stării ei. Nici un bărbat n-o mai făcuse să se oprească pe loc, să se înfioare și să-și simtă inima bătând cu atâta putere.

Încărcate de electricitate, firele de păr de pe ceafă i se ridicară, iar tăcerea era atât de intensă încât știa că, dacă în birou ar fi intrat cineva în acea clipă, ar fi strigat din pricina șocului, atât de complet hipnotizată se simțea. Își dădea seama că primea semnale de alarmă din partea corpului ei, dar nu putea face altceva decât să stea pe loc, nemișcată.

Rachel mai degrabă simți decât văzu mișcarea ochilor lui, privirea mângâindu-i întreaga siluetă înainte să se odihnească pe părul de un auriu roșcat. Apoi îi exploră figura, coborând spre gât și spre ridicătura sânilor. Era conștientă că starea ei de agitație era vizibilă, ceea ce o făcu să se îmbujoreze.

Fiecare centimetru de piele părea să ardă sub privirea lui, făcând-o să se simtă ca o păpușă care așteaptă un ordin pentru a se trezi la viață.

Undeva în interiorul ei, știa că modul în care acest bărbat o studia cu privirea era greșit, de necrezut, iar ea ar trebui să părăsească biroul, chemând pe cineva în ajutor. Părea că, încet și elaborat, îi îndepărta fiecare veșmânt, fără să încerce s-o seducă, ci cu o mișcare deliberată cu care ar dezbrăca o statuie, fără să se grăbească, acordându-și tot timpul pentru a se bucura de ceea ce vedea. Simțea în obraji și în tâmple pulsarea sângelui, în timp ce ochii lui se întoarseră la figura ei, fixând-o cu răceală.

– Presupun că ești domnișoara Gordon, nu?

Rachel tresări la auzul vocii lui, dându-și seama că unele cuvinte aveau o urmă de accent, încercând să se simtă ușurată că este unul dintre italieni și dorindu-și să nu fie,

– Domnul Taylor se va întoarce imediat, continuă el, văzând că tânăra femeie nu face nici o încercare să-i răspundă. Pot să te ajut cu ceva?

Vocea lui era calmă și liniștită. Asta e o nebunie, își spuse ea. Acesta este biroul lui Bill. Cuvintele pe care le utilizase străinul erau ca și cum ea ar fi fost vizitatorul. Poate că-și imaginează că e un fel de imbecilă, stând acolo fără să spună nimic și fără să se miște. Nu era de mirare că privirea lui era atât de rece; poate că își spunea că e cazul să dea telefon la o casă de nebuni.

– Și... Bill știe că sunteți aici?

Trebuia să încerce să-și revină din acest șoc, să descopere cine este acest bărbat și să-l dea afară din birou, deoarece Bill se poate întoarce în orice clipă cu domnul Orsiani, și dacă acest bărbat nu este unul dintre vizitatorii așteptați, șeful ei va fi foarte supărat.

– Știe că sunt aici.

Bărbatul nu mai adăugă nimic, părând absorbit total în contemplarea ei, continuând investigarea corpului suplu al tinerei ca și cum nimic nu l-ar putea deranja.

– Nu știu dacă aveți o întâlnire stabilită, spuse ea repede, dar domnul Taylor va fi foarte ocupat în această după-amiază. Domnul Orsiani va veni și...

– Eu sunt Orsiani.

Cuvintele fură rostite fără nici o inflexiune, aproape vag, fără ca bărbatul să ridice privirea, continuând s-o privească atent.

Anunțul lui o scoase imediat din starea de uimire, deși n-o ajută să scape de jenă și de bătăile rapide ale inimii.

– Nu, nu sunteți domnul Orsiani! Îl cunosc destul de bine. Este un domn în vârstă...

– Tata. Deoarece s-a retras, n-a mai venit cu mine. Acum, eu sunt cel care conduce Orsiani Italia.

Ochii lui o fixară cu privirea cenușie, uimind-o cu siguranța de sine de care dădea dovadă.

– Oh, îmi pare rău! Adică, era foarte drăguț...

– Este în continuare. N-a murit, doar s-a retras, adăugă el încet, fără să zâmbească, ațintind-o cu privirea. Să sperăm, domnișoară Gordon, că toată lumea mă va considera la fel de drăguț.

Nu părea să creadă că toată lumea îl va găsi la fel de drăguț, dar era clar că nu-i păsa. Vocea lui era calmă și tonul pe care spusese aceste cuvinte o făcu să se îngrijoreze din nou. Își dădu seama că toată lumea care-l văzuse venind era acum într-o stare și mai accentuată de panică, deoarece nu arăta ca un bărbat care face compromisuri. Dacă a venit să-i șocheze, o să fie șocați.

– Pot să vă aduc o ceașcă de cafea în timp ce așteptați? întrebă ea, oarecum disperată.

Făcea tot ce putea să-și revină la normal, să scape de sentimentul că a intrat într-un vis cu ochii deschiși. Nu era tocmai un coșmar, dar putea fi destul de aproape, ca și cum n-ar putea scăpa de amintirea unei nopți agitate.

Mâinile lui erau acum în buzunare, iar haina îi era descheiată. Părea bogat, calm, complet detașat, dar ea nu-și revenise din starea de agitație pe care bărbatul o observase deja. Ochii lui nu părăsiră fața roșie și încurcată, de parcă prostia ei îl fascina; se putea citi chiar o urmă de nedumerire pe figura lui, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că există persoane atât de aeriene cărora le este permis să meargă singure pe stradă.

De fapt, ar fi trebuit să-l trateze ferm și eficient, dar el părea să fi ajuns într-un fel să controleze situația, chiar într-un birou nefamiliar, fără să-i lase nici o urmă de îndoială că el este Orsiani, în timp ce ea este doar o mică rotiță într-o firmă imensă, o biată secretară.

Dacă s-ar așeza pe scaun, s-ar întoarce, ar lua un creion sau ar face orice altceva în afară de a sta s-o privească lung, poate că și-ar putea reveni. Numai că era clar că nu se va așeza înainte ca ea să părăsească biroul. Simțul lui de curtoazie părea unul foarte dezvoltat– cu excepția cazului în care i-ar face plăcere să domine oamenii cu înălțimea lui.

– O ceașcă de cafea? întrebă el, privind-o nehotărât. Iartă-mă dacă te voi jigni, dar am descoperit că englezii fac o cafea ciudată. O să fie făcută de una dintre acele mașini?

Din senin, părea aproape uman, iar tânăra femeie zâmbi ușurată, arătându-și dinții perfecți.

– Nu. Am toate cele necesare în biroul meu. O să mă ocup personal.

Se relaxase pentru o secundă și zărise pe buzele lui începutul unui zâmbet. Dar acesta nu fu dus la bun sfârșit, bărbatul refugiindu-se în neclintirea lui de statuie.

– Mulțumesc. Dacă o vei face tu, atunci cu siguranță aș vrea o ceașcă.

– O să dureze doar un minut.

Brusc, chiar dacă era absurd, nu mai știu pe unde este ușa pentru a ieși din birou. Pentru prima oară, expresia lui era amuzată, în timp ce-și dădea seama care părea să fie problema ei. Rachel se retrase, pipăind

peretele cu mâna pentru a descoperi ușa, începând să se simtă oarecum deranjată de acest bărbat rece și imperturbabil.

– N-o să dureze foarte mult.

Ieși pe ușă și o trase după ea cu mai multă energie decât era necesar; aproape dădea impresia că a trântit-o. Își dădu seama că în ultimele minute își ținuse respirația, fiind foarte aproape să intre în panică. Respiră cu greutate, sprijinindu-se de ușă și închizând ochii, cu picioarele tremurând și cu inima bătând cu putere. Era aproape copleșitor de fericită că era despărțită de el printr-o ușă. Nu era sigură ce se întâmplase în acea cameră, dar era sigură că fusese ceva. Nimeni n-o mai privise vreodată într-un asemenea mod.

O dezbrăcase din priviri, apoi o îmbrăcase în același mod, iar ea se simțea de parcă totul fusese real. Acum, când își permisese să se relaxeze, simțea impactul momentului care tocmai luase sfârșit. Încă îi putea auzi vocea:

– Eu sunt Orsiani.

Până și modul în care rostise aceste cuvinte era provocator, de parcă n-avea nevoie de nici un fel de prezentare, de nici o manifestare de politețe, ca și cum numele și personalitatea lui ar fi fost singurele prezentări necesare.

Ei bine, pentru ea fuseseră mai mult decât de-ajuns. Se simțea speriată, în pragul lacrimilor, iar mâinile îi tremurau în timp ce pregătea cafeaua. Nu mai trăise niciodată o astfel de pierdere a controlului, iar la vederea lui Bill Taylor care se apropie de birou cu o figură mohorâtă, îi veni să strige de ușurare.

– Cafea? Ce bine! Chiar aveam nevoie!

Părea neliniștit, iar în mod normal Rachel ar fi zâmbit văzându-l scos din starea lui de calm. Nu-i plăcea să fie agitat și nu o singură dată tânăra femeie fusese de acord cu soția lui că ajungea să se poarte ca un copil atunci când lucrurile nu mergeau cum voia el. Din punctul de vedere al

lui Margaret Taylor, o parte din munca lui Rachel era să-l calmeze și să-i ușureze viața, așa cum o făcea ea acasă.

Cu toate acestea, azi nu se simțea în stare să zâmbească, ci își privi șeful cu simpatie profundă. Bărbatul depășise puțin greutatea normală, era un pic prea răsfățat de soția lui acasă și de Rachel la serviciu, ceea ce-l făcea să prefere o viață liniștită. Dar azi nu părea să aibă acest noroc. Omul de gheață se prezentase, și nu părea în nici un caz un om de zăpadă foarte fericit. Era cam prea mult pentru Bill... din punctul ei de vedere, era prea mult pentru oricine.

Respiră adânc și ridică tava, îndreptându-și spatele și își compuse o expresie nepăsătoare, de parcă nu i-ar păsa ce se întâmplă în biroul lui Bill, ridicând bărbia cu mândrie în clipa în care intră.

De această dată, italianul nu se mai ridică în picioare. Se aplecă pe spate în scaun, urmărind-o cu privirea în timp ce așeză tava pe o măsuță din apropiere și începu să toarne cafeaua. O parte din expresia lui înghețată și cercetătoare părea să fi dispărut, dar continua să pară periculos, cel mai periculos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

– Rachel, poate că e bine că ești prima care află, izbucni Bill, vizibil nemulțumit. Sunt mutat la Roma!

– La Roma?

Tânăra femeie ridică brusc privirea, cu gura deschisă de uimire și cu ochi mari și speriați, privind de la unul la altul.

– Exact! Dacă nu ți-aș fi spus acum, sunt sigur că Margaret ți-ar fi dat telefon încă din clipa în care aș fi anunțat-o. Presupun că va fi încântată, adăugă el cu vizibil dezgust, prăbușindu-se în fotoliu.

Rachel nu era sigură ce trebuie să spună, dar, din fericire, nu era cazul.

– Un manager italian îl va înlocui pe domnul Taylor aici timp de șase luni, o informă italianul cu privire rece, părând să creadă că, dacă tot știe un lucru, poate la fel de bine să afle tot, chiar dacă nu credea că este treaba ei. În viitor, se vor face mai multe astfel de schimbări; cred că este

bine pentru firmă. Mi-ar plăcea, de exemplu, ca persoanele cu o poziție de autoritate să fie capabile să vorbească ambele limbi cu un anumit grad de fluență; mutările vor facilita acest lucru. Managerul italian își va aduce propria secretară și câțiva membri ai echipeii lui, ca să aibă măcar o atmosferă familiară. Nu dorim să producem schimbări mult prea radicale. Domnul Taylor va face la fel. O să-ți placă la Roma, domnișoară, încheie el. Poate să fie un oraș uimitor.

Era în continuare aplecat în scaunul lui, privind-o cu răceală, așteptând, fără îndoială, își spuse ea cu iritare, să sară în sus de fericire și să-l sărute pe obraz. Sau poate că voia să-i sărute pantofii extrem de scumpi...

– Rachel nu va merge la Roma, domnule Orsiani. Era destul de dificil să știu că urmează s-o pierd și rămânând aici. Dumnezeu știe cum mă voi descurca fără ea la Roma!

Bărbatul oftă zgomots, iar Rachel îl privi îngrozită, încercând să-l avertizeze să numai spună nimic. Din punctul ei de vedere, reacția lui Bill nu-l putea duce într-o direcție bună. Nimic din atitudinea italianului nu-i dădea de gândit că se va apleca peste birou și-l va bate consolator pe umăr. Mai degrabă, se temea că-i va spune: "Dacă nu te poți descurca, e cazul să renunți."

Figura lui Orsiani se întunecă, dar ea fu cea căreia i se adresă, vizibil nemulțumit.

– S-o pierzi? Vei părăsi firma, domnișoară Gordon? Mi-aș dori să știu de ce. Dacă ți s-a oferit un salariu mai mare, o să-ți facem o ofertă superioară. Nu ne place să pierdem angajați prețioși, iar în plus, ca secretară personală a șefului firmei, știți foarte multe lucruri importante despre afacerile derulate. Nu ne-ar face plăcere să ne vedem ideile răspândite în alte firme. În lumea modernă, competiția este acerbă!

Buzele tinerei femeie se întredeschiseră la auzul acestei insulte, apoi se uniră din nou, într-o linie dreaptă.

Ochii căprui care întâlniră privirea italianului erau furioși.

– Domnule Orsiani... începu ea, dar Bill interveni imediat.

– Rachel, te rog! murmură el, privindu-l pe italian de parcă ar fi fost un nebun periculos. Este imposibil ca Rachel să împrăștie ideile care aparțin firmei altor competitori pe piață. Este o persoană de încredere, garantez pentru ea. Nu știu, domnule Orsiani, dacă în Italia există femei cu această culoare de păr, dar în Anglia trebuie să avem grijă cu femeile roșcate.

Bill părea hotărât să intermedieze între cei doi. Era clar că nu se gândise nici măcar o singură clipă la propria poziție în firmă. Tânăra femeie rămăsese cu gura închisă, dar era hotărâtă să intervină dacă italianul îi spunea ceva nepotrivit lui Bill.

– Oricum, continuă Bill, întorcându-se la sentimentele de autocompătimire, nu se va duce să se angajeze în altă firmă, ci se va căsători. Peste două luni, nu-i așa, Rachel?

Ea dădu scurt din cap, întorcându-se spre tava cu cești, fără să-și fi revenit din starea de iritare provocată de schimbul de replici. Turnă cafea pentru șeful ei, apoi îi puse ceașca pe birou, gândindu-se dacă n-ar fi mai bine să i-o toarne domnului Orsiani direct în poală.

– Înțeleg, dădu bărbatul din cap, părând să-și dea seama la ce se gândește și provocând-o să reacționeze astfel, dacă are curajul. Poate că-ți poți amâna nunta și să mergi la Roma, să-l ajuți pe domnul Taylor în noua lui misiune? O să aibă nevoie de tine și nu mi se pare o diferență prea mare între două și șase luni.

Din câte se părea, n-avea nici cea mai mică intenție să-și ceară scuze că o tratase ca pe un spion. Nu era de mirare că părul ei începuse să se ridice pe ceafă. Lupul venise să-i bage în sperieți. Ei bine, n-are decât să mârâie, n-o să se teamă de el!

– Domnule Orsiani, diferența este de exact patru luni! răspunse ea, cu voce la fel de rece ca a lui. Nu-mi pot amâna nunta.

– Nici măcar din loialitate pentru șeful tău direct? o întrebă el cu aroganță. Am avut impresia că soția domnului Taylor îți este prietenă. I-ar prinde foarte bine o cunoștință în Italia, o persoană în care să aibă încredere și care s-o ajute. Desigur, salariul pe care îl vei primi se va mări considerabil.

Expresia tinerei femei nu era deloc prietenoasă, când ochii ei îl ațintiră. De data aceasta, ea era avantajată. Bărbatul era în continuare așezat pe scaun, iar ea era suficient de înaltă ca să aibă o atitudine regală și dominatoare.

– Domnule Orsiani, cred că datorez în primul rând loialitate logodnicului meu. Demisia mea nu este încă pe biroul domnului Taylor, dar, după câte ați putut constata, știe deja că voi pleca în două luni. Singura mea îndatorire este să dau un preaviz de o lună.

– Uitați, îmi pare rău că am declanșat această discuție, interveni Bill, uimit de animozitatea care se citea în acest schimb de replici.

În mod normal, era o persoană relaxată, dar acum simțea că aerul a luat foc. Erau ca două pisici mânioase, care își dădeau târcoale și se scuipau.

– Chris n-ar primi foarte bine o amânare a nunții, continuă el. Este pilotul firmei, o să-i vedeți dosarul.

Privirea îndreptată spre domnul Orsiani era plină de speranța că va reuși să aplaneze conflictul.

Dacă sperase că va primi un zâmbet sau un semn prietenos, fu dezamăgit.

– Poate putem începe să analizăm dosarele? mârâi italianul, iar Bill dădu din cap nefericit, privind-o pe Rachel fără prea multe speranțe.

– Domnule Taylor, doriți să iau notițe? întrebă ea, sperând din toată inima ca răspunsul să fie negativ.

Bărbatul îi întâlni privirea și hotărî să se poarte, pentru prima oară, ca un adult.

– Nu, Rachel. Cred că... începu Bill.

– Da, interveni vocea rece. E foarte mult de lucru, iar notițele ne vor ușura munca.

Autoritatea își spusese cuvântul, iar Bill ridică din umeri resemnat, părând să se simtă vinovat pentru necazurile provocate, chiar dacă Rachel nu-l învinovățea pe el.

– În privința restului echipei, domnule Taylor, vor veni...

– Eu sunt echipa, domnișoară Gordon! Te rog, poți aduce primul dosar?

Ochii argintii ai bărbatului erau reci; părea încă enervat. Foarte bine, la fel era și ea. Ba mai mult, era de-a dreptul furioasă! Cu siguranță, era cel mai enervant bărbat pe care-l întâlnise vreodată, cel mai arogant, cel mai lipsit de scrupule și mai egoist...

– Dosarele, domnișoară Gordon?

O privea cu sprâncenele ridicate, părând capabil să-i citească gândurile. De fapt, spera că poate. Îi primi încruntarea cu una asemănătoare, dorind să se îndrepte spre el și să-i împingă scaunul... Sau poate să-l lovească...

– Da, domnule!

Ieși din birou cu spatele drept, conștientă că privirile mânioase îi străpungeau spatele, dar simțindu-se într-un fel imună la furia lui. Pleca, slavă Domnului.

O slujbă în Italia, cu eventualitatea întâlnirii lui în fiecare zi, o putea face să ajungă condamnată pentru tentativă de crimă.

Abia avu timp să respire în timpul după-amiezi, iar enervarea ei se transformă în cele din urmă într-o stare de alarmă, cu mult înainte de sosirea orei trei și jumătate.

Cunoscuse timp de mai bine de cinci ani oamenii ale căror dosare erau în mod metodic studiate și disecate, deoarece se angajase în această firmă de la vârsta de optsprezece ani, dar italianul cu figură rece părea să

știe la fel de mult ca ea după cinci minute cu fiecare dosar, parcurgând fiecare filă cu concentrare, de parcă era singur în încăpere.

Înțelegerea instantanee a situațiilor fiecăruia era de fapt înspăimântătoare, iar viteza cu care citea o lăsa mută. O observație adresată lui Bill, o întrebare plină de semnificații, iar Rachel se înfiora la vederea modului în care persoane pe care le cunoștea atât de bine erau dezvăluite sub privirile reci și cenușii, fiecare defect ieșind în evidență în ciuda încercărilor lui Bill de a le trece sub tăcere.

Tânăra femeie ajunse în cele din urmă să privească neajutorată capul întunecat aplecat deasupra dosarelor, iar uneori era atât de copleșită de spusele lui încât pierdea începutul dictării, conștientă de cuvintele lui abia în clipa în care ridica privirea spre ea, făcându-i un semn din degetele lui lungi:

– Domnișoară Gordon?

– Mă scuzați, domnule.

Plecă repede privirea, iar creionul își continuă traseul pe hârtie. Aștepta de la ea o asemenea viteză de reacție, încât avea impresia că hârtia va începe să fumege și să-i dea foc la fustă. Imaginea aceasta o făcu să chicotească, înainte să se poată controla, dar el observă imediat.

– Domnișoară Gordon? Sper că suntem pe aceeași lungime de undă? Nu-mi aduc aminte să fi introdus o notă de umor în ceea ce spuneam mai devreme.

Te rog să recitești ultimul paragraf!

Îi urmă indicațiile, fără să îndrăznească să ridice privirea spre el. Probabil că Bill va rămâne treaz toată noaptea din pricina încordării; acum rămăsese încremenit, reacționând doar în clipa în care era întrebat ceva.

– Cine urmează?

– Este... Chris. Chris Pearson.

Bill aruncă o privire neliniștită spre Rachel, de parcă și-ar fi cerut scuze, dar italianul aruncă dosarul pe birou, în clipa în care îi fu întins.

– Ai spus că este pilot de elicopter? În acest caz, se află într-o categorie separată și o să mă ocup de el mai târziu.

Bărbatul aruncă o privire spre ceasul lui scump, apoi ridică ochii spre Rachel, fără urmă de animozitate pe figură.

– Nu este adevărat că în Anglia totul se oprește la ora ceaiului?

Ea îl privi uimită, simțindu-se din nou cuprinsă de panică sub privirea lui calmă și pătrunzătoare. El zâmbi larg, dinții albi ieșind în evidență pe tenul bronzat.

– E aproape ora patru. Propun să luăm pauza tradițională, apoi poți dactilografia notele, domnișoară Gordon, iar eu și domnul Taylor vom putea arunca o privire prin preajmă. Ne vom relaxa cu toții, nu?

– Da, domnule.

Tânăra femeie se ridică în picioare, încercând să se retragă cu demnitate.

Da, domnule Orsiani! Nu, domnule Orsiani! Mulțumesc, domnule Orsiani! O întreagă după-amiază cu el o adusese într-o adevărată stare de șoc. Se simțea mai degrabă o sclavă, decât o secretară particulară. Nu că munca ei de secretară particulară ar fi fost foarte importantă; ceea ce se întâmplase în această după-amiază era o dovadă în plus. Se și gândea cum va reacționa Chris după ce va afla. Aruncă o privire spre ceas, în timp ce ceainicul era pus pe foc.

Mai avea o oră și jumătate de stat la serviciu. Când va auzi sirena care anunță sfârșitul zilei de muncă, va fi în primul val de plecați, chiar dacă va trebui să treacă peste domnul Orsiani. Cu siguranță, fusese cea mai lungă zi din viața ei. Dacă ar fi ținut un jurnal, ar fi trebuit să rupă pagina, să nu aibă nici o dovadă din ziua în care fusese redusă la nivelul unei persoane nesemnificative și aproape incoerente.

Duse tava și cestile de ceai în biroul lui Bill și se retrase repede, ignorând privirea imploratoare a șefului ei. Va trebui să se descurce singur, deoarece avea prea multe note de dactilografiat. Era sigură că

italianul își va bea repede ceaiul, apoi va veni îi biroul ei s-o întrebe dacă a terminat.

Cu toate acestea, nu se întâmplă așa, dar își ținu capul plecat și-și lăsă degetele să zboare deasupra mașinii de scris, până când auzi ușa de la biroul lui Bill deschizându-se și ambii bărbați ieșiră.

– O să fii deja plecată când ne întoarcem, observă Bill cu o voce tristă, de parcă s-ar fi așteptat să stea trează întreaga noapte și să încerce să-l calmeze. Noapte bună, Rachel.

– Noapte bună, domnule Taylor.

Nu se opri din ceea ce făcea și, cu un suspin de ușurare, auzi ușa de la ieșire închizându-se. Plecase. Uraaa! Ridică repede privirea, să se poată bucura.

Dar nu plecase! Stătea în cadrul ușii deschise, ochii lui cenușii deschis fixând-o cu ironie.

– Noapte bună, domnișoară Gordon.

– Noapte bună, domnule.

Fața ei se îmbujoră la vederea zâmbetului lui amuzat, la gravitatea arogantă a salutului de rămas-bun, apoi el închise ușa încet, la fel de grijuliu cum o deschisese. Chiar în ultima clipă, o făcuse să tremure, fără să se poată controla. Se uită urât la mașina de scris și scrise un rând întreg cu "la naiba!", înainte să scoată foaia de hârtie și s-o facă bucăți, aruncând-o la gunoi. Ar fi vrut să scrie o întreagă foaie, dar era conștientă că femeia de serviciu va strânge resturile și nu voia să aibă o scăpare.

Nu terminase de dactilografiat când auzi sirena care anunța sfârșitul zilei de muncă. Renunță la ce mai avea de făcut; va avea destul timp și mâine. Avusese destul de lucru pentru o singură zi și se simțea prea agitată.

– Nu ți-am spus că are mai multe femei decât un șeic arab? îi strigă Cynthia când trecu prin fața biroului ei. Nu e foarte frumos? E atât de...

– Știu foarte bine cum e, mulțumesc, declară Rachel cu răceală.

Știa, cu adevărat. Era îngrozitor, un monstru fără pic de sentimente, de nedescris. "E o diferență foarte mică între două și șase luni." Era de neimaginat! Chiar își închipuise că-și va amâna nunta ca să se ducă în Italia?

Poate că, dacă ar fi inspectat de aproape, s-ar constata că e făcut din resturi de metal. Gândul acesta o făcu să-și aducă aminte de o problemă pe care se străduise din răsputeri s-o ignore. De fapt, pe ea o inspectase foarte de aproape.

Se înfioră la amintirea ochilor lui cenușii care se plimbaseră în voie pe corpul ei. Poate că era din cauză că era italian, citise destul de multe despre senzualitatea latinilor. Dar avea încă impresia că ochii lui o fixează, chiar și în autobuzul aglomerat care o ducea spre casă, făcând-o să se îmbujoreze de jenă și de alarmă la amintirea foarte vie a senzației pe care o avusese, aceea de a fi dezbrăcată și apoi îmbrăcată încet, pielea ei fiind atinsă de degete lungi și sensibile.

Nimeni n-o afectase în asemenea mod vreodată. Cum putea un astfel de om să fie fiul unui bărbat drăguț și politicos ca Vincenzo Orsiani?

Încă mormăia de una singură, când ajunse acasă.

– Rachel, ți-a dat telefon Chris, o anunță mama ei în clipa în care intră pe ușă. Nu poate ajunge în seara asta, spunea ceva despre o întâlnire.

– La șapte și jumătate?

Rachel se opri surprinsă, apoi străbătu bucătăria dându-și seama că se bucură că are o seară doar pentru ea, să se spele pe cap și să citească un roman care s-o ajute să și-l scoată pe italian din cap.

– E o întâlnire cu un domn...

Mama ei se întoarse s-o privească, străduindu-se să-și aducă aminte, iar Rachel avu brusc revelația numelui de care avea nevoie.

– Cu un domn pe nume Orsiani?

– Asta era! Desigur, Orsiani Italia. Cred că Chris va fi mulțumit. Să-mi spui ce s-a întâmplat după ce stai de vorbă cu el.

– Bine, dădu tânăra femeie din cap.

Își putea imagina ce urma să se întâmple, dar nu era nici un motiv de mulțumire. Chris va fi probabil înlocuit de șase italieni. Și-i spusese Cynthiei să nu-și facă probleme!

Probabil că ajunul zilei nunții îi va găsi și pe ea și pe Chris în căutare de noi locuri de muncă. Nu era de mirare că se simțea în mijlocul unui coșmar; probabil că urma să fie exact așa! Dacă logodnicul ei anulase o cină stabilită la o oră târzie, însemna că primise un ordin direct, deoarece aveau foarte multe de discutat despre nunta care se apropia. Probabil că se afla acum într-unul dintre birouri, simțindu-se la fel de nefericit ca ea. Cu siguranță, o să-i dea telefon mai târziu, așadar n-are altceva de făcut decât să aștepte. Poate că Orsiani va ajunge foarte repede la o decizie.

Cu toate acestea, Chris nu-i dădu telefon, dar nici nu răspunse la încercările lui Rachel de a-l contacta. În cele din urmă, tânăra femeie renunță și se duse la culcare la unsprezece, întrebându-se dacă nu cumva se îmbătase și hotărâse să-i spună a doua zi că nu mai avea de lucru.

Capitolul 2

A doua zi nu se zări nici urmă de italian, iar Rachel termină repede de dactilografiat și ultimele note, depunându-le pe biroul lui Bill și refugiindu-se repede în biroul ei, aruncând o privire neliniștită spre ușa de la ieșire. Bill nu venise încă, dar când apăru pe la ora zece arăta nefericit și obosit, dar nu spuse nici un cuvânt. Oricare ar fi fost problema, era clar că nu voia să-i vorbească despre asta. Nici nu rămase foarte mult în birou și părea s-o evite.

După presiunea zilei precedente, acum avea atât de puține de făcut, încât nu reușea să înțeleagă care era problema. Dădu un telefon la atelier, dar Chris anunțase că urma să facă o cursă lungă și nu se va întoarce până la cinci. În consecință, tânăra femeie avea la dispoziție întreaga zi ca să-și facă probleme în legătură cu întâlnirea lui cu Orsiani. Aproape își dori apariția italianului care s-o pună la muncă, numai să aibă ceva de făcut. Dar și el părea să fie ocupat, iar timpul trecu cu încetineala melcului.

Chris îi dădu telefon la cinci și jumătate, chiar în clipa în care voia să plece, părând foarte vesel și agitat, pe punctul să înceapă să cânte de fericire.

– Îmi pare rău pentru seara trecură, Rachel, declară el. Ne vedem în seara asta?

– Da, fu ea de acord, nerăbdătoare să afle veștile. Chris, ce s-a întâmplat?

– O să-ți spun la masă. Vești grozave! Abia aștept să-ți spun!

Închise înainte să aibă timp să insiste, iar tânăra femeie se văzu nevoită să aștepte până la șapte și jumătate. Oricum, se părea că nu fusese concediat. Poate că mergea și el la Roma? Era o idee neașteptată și foarte plăcută. Cum ar fi să aibă o lună de miere la serviciu? Șase luni la Roma și o scuză foarte bună să-și păstreze slujba. Plecă de la birou într-o stare de spirit mult mai bună, dând la o parte grijile din seara trecută.

Chris întârzie câteva minute și intră în holul hotelului părând cam obosit, dar foarte bine dispus.

– Îmi cer scuze, draga mea! A fost o zi foarte lungă. Doamne! Cum poate să reziste omul acela! Am vorbit până la miezul nopții, iar în clipa în care am terminat de discutat mă simțeam de parcă aș fi băut un întreg butoi de vin! Abia puteam să văd de dimineață, dar el era acolo la opt fix.

O prinse de braț și o conduse în sala de mese, abia privind-o în agitația care o cuprinsese. Tânăra femeie nu înțelegea nimic.

– Vorbești cumva despre domnul Orsiani? întrebă ea fără să-i vină să creadă, aproape alergând ca să țină pasul cu el.

– Desigur! Am luat masa seara trecută la Fox, unde m-a tratat regește. Hai să mâncăm. Abia aștept să-ți spun veștile; n-am avut timp dimineața asta; Orsiani a vrut să zbor cu el până în Scoția și să-i arăt câteva din trucurile mele. A fost o șansă neașteptată să pot trece munții. L-am făcut de vreo câteva ori să-și piardă calmul, te asigur!

Rachel nu-și putea imagina că era posibil așa ceva. Din punctul ei de vedere, italianul avea capacitatea de a rămâne de piatră în orice împrejurare. Nu și-l putea imagina ținându-se de scaun, cu o expresie îngrozită.

– Oricum, continuă Chris, a fost o idee bună. Terenul seamănă destul de mult în mai multe privințe, așa că presupun că știa ce face.

De data aceasta, era de acord cu el. Cu siguranță, Orsiani știa tot timpul ce face.Dar Chris o uimise.

– Terenul? Asemănător cu cel din Roma?

Avea impresia că ratase o parte importantă din informație. Chris vorbise foarte repede, deci nu era imposibil.

– Nu! exclamă el, așezând-o pe scaun aproape cu forța, împingând-o din dorința de a-i oferi mai multe informații. Zarein! Mă duc în Zarein!

Bucuria lui era mai mult decât vizibilă, dar Rachel simți că orice bucurie dispăruse din inima ei.

Nici nu-și dădu seama cum trecu următoarea oră. Chris nu vorbise decât despre Zarein, oferindu-i atât de multe informații de parcă era la un concurs. Dar n-avea nevoie de aceste informații. Se vorbise destul de mult despre acest subiect în urmă cu două săptămâni, iar ei în făcuse întotdeauna plăcere să fie informată. Părea un adevărat colț de iad, un deșert înconjurat de munți, dincolo de care se întindea din nou deșertul. Nu erau drumuri, doar cărări săpate de catâri, iar temperaturile creșteau foarte mult ziua, pentru a coborî noaptea sub zero grade. Fotografiile prezentate la televizor și care o făcuseră să se înfioare îi veniră în minte.

– O să fiu manager de operațiuni. Numai gândește-te, Rachel! Responsabil pentru toate, pentru trasportul personalului, pentru reparații și echipe de service, pentru echipament.O să fie șase elicoptere care trebuie menținute permanent în aer, fără nici o întrerupere.

Se bucura foarte mult de această oportunitate, ca și de mâncarea de pe masă, fără să fie conștient de disperarea de pe figura lui Rachel. Nu părea să se poată opri din vorbit, cuvintele ieșind unele după altele.

– Chris... încercă ea să se facă auzită, să-l oprească măcar o clipă, dar era inutil.

– Știi că se fac forări pentru petrol în depresiunea Catel? o întrerupse el. A fost dat la televizor în urmă cu două săptămâni. Doamne! Nu mi-am dat niciodată seama că voi face parte din această operațiune! E vorba

despre un loc la aproape o sută cincizeci de mile de coastă, unde este îngrozitor de cald, un cerc de circa o sută de mile diametru. Elicopterele vor trebui să transporte echipele de muncitori la dus și la întors, aproape o sută pe săptămână, să le aducă mâncare, combustibil și piese de schimb. Din câte spune Orsiani, uneori va trebui să lucrez douăzeci și patru de ore pe zi, dar sunt sigur că merită!

Îi zâmbi larg, cu figura luminată de încântare.

– Și unde... cum arată locuințele? întrebă Rachel cu voce slabă.

Părea un lucru foarte obișnuit să întrebe așa ceva în fața glorioasei acceptări a situației, dar trebuia să întrebe. La urma urmei, nu spusese nici un cuvânt în ceea ce privea situația ei.

– Vor fi gherete din prefabricate. Nu vor avea aer condiționat, dar cei care lucrează acolo sunt bărbați călițI– americani, arabi– obișnuiți cu condițiile mai dure.

Vorbea cu mândria unui căpitan de pirați care își prezintă echipajul, iar Rachel își dădu seama că nu se gândise la ea nici măcar o dată de la discuția cu Orsiani. Își planifica viitorul fără s-o consulte. Nici măcar nu era vorba despre ea. Glorifica greutățile pe care urma să le înfrunte, ca un cercetaș care pleacă în misiune. O echipă de oameni duri, care vor locui în gherete din prefabricate. Simți că ochii i se umplu de lacrimi, dar Chris nu observă.

– Îți dai seama că, dacă totul merge bine și dacă este găsit petrol, o să fim numărul unu în furnizarea de petrol din astfel de zone? Orsiani are speranțe că se va găsi petrol; aceste state arabe plutesc practic pe pungi de petrol. O să se aducă mai multe elicoptere, probabil douăzeci. O să am o reputație și voi putea să-mi aleg orice slujbă doresc, oriunde în lume!

Rachel ridică privirea din farfuria de care abia se atinsese.

– Cât durează contractul? întrebă ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Oh, asta... murmură bărbatul, privind-o în cele din urmă. Doi ani, recunoscu el, în tăcerea care se lăsase brusc.

– Doi ani?

Ridică spre el ochii roșii și lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Chris se îmbujoră, jenat.

– Îmi este teamă că da, Rachel, dragostea mea. Este imposibil să mergi acolo cu mine și n-aș permite niciodată. Cred că va trebui să amânăm puțin nunta.

Era atât de nonșalant și de nepăsător, aproape neatent la ceea ce se discuta, cu privirile pierdute în depărtări, în nisipurile deșertului, încât ea rămase o vreme fără replică.

– Puțin? Chris, doi ani este o viață întreagă!

– Nu e adevărat.

Bărbatul încerca s-o liniștească, să-i arate că regretă, dar era vizibil că nu e sincer. Tot ce putea vedea era entuziasmul lui, ca și cum ar fi jucat un rol în încercarea de a o consola. Dar nici măcar nu-i păsa! Ea fusese dispusă să-l atace pe italian când sugerase să amâne nunta patru luni, gata să-i toarne cafea fierbinte în poală sau să-l fiarbă în ulei. Pe de altă parte, Chris propunea să aștepte doi ani ca și cum ar fi fost o problemă minoră, care se poate rezolva foarte ușor.

– E o șansă care apare o dată în viață, Rachel. Trebuie să mă gândesc la viitorul meu, declară el, brusc hotărât.

– Într-un fel, crezusem că avem un viitor comun, îl acuză ea cu voce tremurătoare. Nu mi-am dat seama că era vorba doar despre viitorul tău.

El păru jenat, pendulând între o stare de jenă provocată de încercarea ei de a-i strica plăcerea, și bucuria copleșitoare a acestei șanse.

– Oh, Rachel! Știi foarte bine ce vreau să spun! Iar timpul va trece foarte repede, te asigur. N-ai cum să mergi acolo, ținând cont de condițiile și de oamenii implicați. Orsiani spune că este imposibil pentru o femeie să reziste. Spune că firma nu va permite oricum așa ceva. Trebuie să-ți dai seama că are dreptate. Am o lună liberă la fiecare șase, adăugă el, în încercarea de a o consola.

– Sunt patru luni în doi ani. Chris, o să devenim niște străini, șopti ea.

Îl putea vedea pe Orsiani cu ochii minții, maestrul păpușar care conducea viețile oamenilor. Desigur, asta nu putea să aibă legătură cu dorința lui de a merge împreună cu Bill la Roma? Ar fi prea mult să fie atât de interesat de starea lui Bill într-o țară nouă, încât să facă acest aranjament. N-ar fi în stare! Chiar în clipa în care își spunea aceste cuvinte, își dădu seama că se înșela. Ba ar fi în stare. Probabil că erau piloți italieni cu aceleași calificări ca logodnicul ei, poate chiar și mai bune. Dacă slujba era atât de interesantă, cu siguranță unul dintre membrii echipei italiene ar fi trebuit s-o ia, dar Bill ar fi urmat să plece în Italia cu o nouă secretară. Poate că i-ar fi fost destul de greu la început, iar asta nu s-ar fi potrivit cu intențiile italianului cu ochi reci.

Oricum, trebuia să ia în considerare că-l supărase, fiind foarte aproape de ceea ce poate fi numit însolent. Se simțea ca și cum cineva o legase cu un lanț și îinea capătul celălalt, un sentiment de irealitate aducându-i aminte că la un moment dat se crezuse în mijlocul unui coșmar. Se înfioră, privind figura familiară a lui Chris ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată.

– La naiba, Rachel! Nu e o condamnare la moarte!

Bărbatul se enervase, dorindu-și să se împlinească voia lui, obișnuit să se facă doar cum îi convenea mai mult, la fel de răsfățat ca Bill, iar abia acum își dădu seama că se afla pe locul doi în viața lui. Pe primul loc se afla Chris, iar acest adevăr era vizibil pe figura lui.

– Uite, în vreme de război, iubiții erau despărțiți chiar mai mult de doi ani! exclamă el enervat. La naiba, am crezut că vei fi încântată.

– Da, nu mai pot de fericire, ridică ea din umeri. În vreme de război, nimeni n-are de ales. Am avut ocazia să plec la Roma chiar ieri, Chris. Am refuzat șase luni în Italia. Am fost chiar enervată pentru că mi s-a oferit.

– Dar e altceva, Rachel! o privi el exasperat. Nu ești decât o secretară și oricum vei renunța la lucru. Acesta e viitorul meu!

Vocea lui se ridicase, iar Rachel făcu la fel.

– Mi-ai mai spus acest lucru, Chris, declară ea cu voce calmă. Aș vrea să mă duc acasă, te rog.

Bărbatul nu era foarte mulțumit de ceea ce se petrecea. Aruncă șervețelul pe masă cu un gest copilăresc, străduindu-se din răsputeri să plece și s-o lase singură. Ar fi vrut să fie la fel de încântată ca el, iar ea se simțea vinovată că nu fusese. De fapt, se simțea mai vinovată pentru că-l răsfățase la fel cum Margaret îl răsfățase pe Bill, iar bărbatul trecuse peste nefericirea ei cu o singură mișcare enervată. Nu fu mulțumit nici când se crispă în brațele lui chiar când vru s-o sărute de noapte bună, iar ea rămase în pragul ușii în timp ce mașina lui se îndepărta. Chiar și motorul părea nemulțumit și supărat. Ea nu declarase nici un ultimatum, nu ceruse nimic, iar bărbatul cu siguranță nu părea dispus să ofere ceva.

Tânăra femeie își dădu brusc seama că logodnicul ei n-o iubea și n-o iubise niciodată cu adevărat. Nu se gândea decât la viitor, la strălucirea promovării și a numelui pe care putea să și-l facă. Era supărat ca un copil de școală a cărui escapadă plină de îndrăzneală fusese pusă la îndoială de un adult.

Undeva în fundalul acestei povești triste, putea ghici figura rece și lipsită de interes a italianului cu ochi de gheață, Orsiani.

Rachel nu se duse la serviciu a doua zi dimineață. Petrecuse cea mai mare parte din noapte plângând și nu voia să dea ochii cu nimeni. Mama ei fusese uimită la aflarea veștilor, dar în cele din urmă se întorsese la vechea poveste.

– Ei bine, el puțin n-a așteptat până după căsătorie, să te lase însărcinată înainte de plecare. Tatăl tău a făcut-o. Din acest punct de vedere, e mai bun decât el.

– Credeam că mă iubește, chiar credeam cu adevărat acest lucru, șopti Rachel, cu ochii roșii plini de lacrimi și simțindu-se ca și cum ceva în interiorul ei fusese rupt.

– Bărbații nu știu înțelesul acestui cuvânt, declară mama ei. E clar că n-a fost decât din partea ta. Poți să uiți de dragoste când este vorba despre sentimentele unui bărbat; nimic nu se schimbă.

Nici măcar nu dădu un telefon la serviciu. Își petrecu întreaga zi gândindu-se, încercând să-și dea seama ce-ar fi mai bine pentru ea, să scape de sentimentul că într-un fel meritase ce se întâmplase, că fusese o reacție la sentimentul lui Chris că fusese dezamăgit. N-avea însă nici o îndoială în ceea ce privea sentimentele față de ea, iar asta o durea cu adevărat. Nici măcar nu vrusese să stea de vorbă despre viitor, exceptând observația că totul trebuie amânat.

Când bărbatul veni s-o viziteze după terminarea zilei de muncă, deja luase decizia. Era la dispoziția ei, iar în cele din urmă devenise din ce în ce mai sigură că dragostea nu era decât de partea ei. Fusese o parteneră plăcută, o ajutoare eficientă, dar acum nu era decât un obstacol în drumul lui Chris spre glorie. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, n-ar fi suportat gândul a doi ani de despărțire, numai că nu era cazul: atitudinea lui îi arătase cu claritate ce loc ocupa în viața lui. Încrederea lui Rachel în orice era grav pusă la încercare; la fel și mândria ei, ceea ce o făcea să fie sigură că va trece destul de multă vreme înainte să mai poată avea încredere în cineva.

– Chris, cred că trebuie să anulăm totul. Trebuie să anulăm nunta. Tu... nu știi ce-ți rezervă viitorul. Poate că vei întâlni pe altcineva.

Își feri repede privirea, la vederea expresiei de pe figura lui. Ideea nu-l șoca, era vizibil. Lumea era la picioarele lui, mai erau și alte femei, alte țări și alte experiențe, de care putea să se bucure fără să se simtă legat. Era scris cu atâta claritate pe figura lui, încât fu sigură că luase decizia corectă.

– Rachel, draga mea, nu voi căuta o altă femeie, dar ai dreptate, ca de obicei. După doi ani, vom lua totul de la capăt.

Nu putu să se întoarcă spre el. Timp de trei ani făcuseră planuri și economisiseră pentru nuntă, se gândiseră la toate, aleseseră mobila și depuseseră o sumă de bani în contul casei.

Săptămâna aceasta trebuia să se apropie de finalizarea planurilor, dar acum...

– Oricum, Rachel, m-am gândit, începu el în tăcerea care se lăsase. Poate că ar trebui să închidem contul comun și să împărțim banii. Mi-ar prinde bine câțiva bani în plus pentru orice eventualitate, iar tu poți să-i cheltui pe ai tăi pe ce crezi de cuviință. Nu vom aveam nevoie de ei pentru încă doi ani. Apoi, o să mă scald în bani.

– E o idee bună. O să mă ocup de această problemă mâine dimineață, cu excepția cazului în care vrei să te ocupi tu.

– Oh, nu, în nici un caz! Tu ai fost cea care se ocupa cu astfel de lucruri. O să te iau de la serviciu după masa de prânz. Am semnat o notă pentru bancă, în cazul în care ai nevoie.

Era vizibil că nu era o idee care îi venise acum. Da, într-o privință, avea foarte multă dreptate: ea fusese cea care se ocupa de rezolvarea diferitelor probleme și care își asuma responsabilitatea.

Chris sugeră să meargă la plimbare și să bea ceva, iar Rachel fu mulțumită să meargă. Simțea că n-are ce să-i mai spună fostului ei logodnic, iar când el spuse că timpul era atât de scurt încât e posibil să nu se mai vadă înainte de plecare, fu de acord cu el că despărțirea va fi mai ușoară așa.

Ca să fie sinceră, se gândea la un alt bărbat, cu un sentiment de mânie aprinsă în suflet. Se gândea la străinul cu ochi reci care-i întorsese viața pe dos și o lăsase fără direcție.

Abia auzi cuvintele lui Chris, care continua să vorbească doar ca să-și ușureze starea de jenă; în fața ochilor ei se găsea silueta unui bărbat înalt și întunecat, cu ochi de un cenușiu argintiu și reci ca întinderile înghețate ale oceanului Arctic. O să-l urască până la sfârșitul zilelor ei. Nu fusese conștientă de echilibrul instabil în care se fla propria ei fericire, fiind total nepregătită pentru distrugerea planurilor ei de viitor. Italianul apăruse și intervenise, făcând să apară totul la suprafață, făcând-o să vadă lucruri pe

care nu le-ar fi văzut altfel, pe care nu voia să le vadă. Îl învinovățea pe el, deoarece nu-l putea învinovăți pe Chris. Chris era slab și egoist, și se iubea mult prea mult. Dar nu era un adevărat diavol, ca Orsiani!

***

Bill Taylor ridică privirea în clipa în care intră în birou a doua zi, ridicându-se de la masă și apropiindu-se s-o privească atent.

– Te simți bine, Rachel?

– Da. Îmi pare rău pentru ieri, îmi cer scuze că nu te-am anunțat.

Simți un val de vină la gândul că-l lăsase singur cu Orsiani, dar privindu-l cu atenție își dădu seama că probabil se descurcase și singur. Nu părea să fi suferit ceva cu adevărat grav, arăta doar deranjat și supărat.

– E în ordine. Nu mă așteptam să te văd.

În privirea lui sclipi o urmă de mânie, când ridică ochii spre fața ei palidă. Chiar și o persoană complet dezinteresată ar fi observat că nu petrecuse o zi foarte plăcută, și că azi era copleșită de supărare și de nefericire.

– A fost de vină întâlnirea aceea blestemată a lui Chris cu Orsiani, izbucni bărbatul brusc. A fost ca și cum aș fi văzut cum se cumpără un suflet. Am știut despre asta înaintea ta, Rachel. De aceea am rămas departe de birou ziua trecută, pentru că nu puteam să nu-ți spun. Dar era problema lui Chris... Speram că-și va veni în fire și va refuza oferta. Dar n-a făcut-o, nu-i așa? întrebă el supărat.

Pentru moment, tânăra fu pe punctul să-i spună că nu e treaba lui, dar era supărat din cauza problemelor ei și nu-l putea păcăli. De ce să nu recunoască? La urma urmei, se va afla în curând.

– Nu. Nunta a fost contramandată.

Bill se încruntă, clătinând din cap supărat.

– Câinele fără inimă!

Nu știa dacă se referise la Chris sau la Orsiani, dar nici nu-i păsa prea mult. Era protejată de starea de șoc în care se afla și de epuizarea cauzată de plâns. Nu avea nevoie de brațele protectoare și paterne ale lui Bill, dar era un gând bun al șefului ei, în timp ce o strângea în brațe și o bătea consolator pe umăr.

Desigur, italianul alese tocmai această clipă să intre în birou, ochii lui reci fixând cu calm scena la care era martor. Însă Bill era prea supărat ca să-i pese, iar Rachel prea obosită. Brațul lui Bill rămase în jurul umerilor ei, bătând-o încet ca și cum ar fi încercat să consoleze un copil speriat.

– Rachel, draga mea, ne faci niște cafea? murmură el. Apoi, ai grijă să nu te epuizezi prea tare astăzi.

Bărbatul aruncă o privire încruntată în direcția lui Orsiani, ca și cum l-ar fi avertizat s-o lase în pace, făcând-o pe Rachel să simtă pentru o clipă că este iubită și înțeleasă.

Cu siguranță, mama ei n-o înțelegea. Întreaga poveste părea să fi scos la iveală amintiri neplăcute, iar tânăra femeie era mulțumită să plece de acasă. Nu voia să audă din nou cum privește un bărbat o soție însărcinată, ca fiind neatrăgătoare și urâtă. Nu voia să audă din nou despre păcatele tatălui ei, sau despre ale bărbaților în general. Voia liniște și pace...

Avea deja tava în mână, când Bill apăru în biroul ei, închizând ușa cu grijă.

– Cred că e mai bine să bei cafeaua mea, Rachel, mormăi el, ridicând ceașca de pe tavă și așezând-o pe biroul ei. El o vrea pe a lui, dar se pare că este nevoie de mine la atelier. A descoperit o problemă.

Tânăra femeie nu-și mai văzuse niciodată șeful supărat cu adevărat, iar acum era vizibil că această supărare o privea. Bill suferea din pricina ei, iar într-un fel să înțeleagă acest lucru o făcea să se simtă mai bine. Reuși să zâmbească și intră în camera din care Bill tocmai ieșise, cu o figură calmă

și neclintită, uitând pentru o clipă cine se afla dincolo. În această dimineață, totul părea foarte departe de ea, chiar și mânia care o stăpânise.

– Cafeaua dumneavoastră, domnule Orsiani.

Vocea ei era egală, aproape fără nici o intonație, iar fiecare mișcare părea a unui robot. Figura ei palidă părea lipsită de viață, iar gesturile îi păreau dictate din exterior. După ce lăsă ceașca în fața lui, se întoarse să plece.

Dar vocea lui o opri la jumătatea drumului, făcând-o să-l privească.

– Rachel.

Avea o voce răgușită și oarecum caldă, care o făcea să se întrebe ce mai vrea de la ea și de ce îi spunea pe nume, din moment ce o detesta atât de mult.

– Da, domnule?

– Doamne! Vrei să încetezi să-mi spui așa?

O ușoară roșeață devenise vizibilă pe pomeții lui, făcând-o să-l privească surprinsă.

– Îmi pare rău, domnule Orsiani, murmură ea, privind în altă parte și dorindu-și să fie lăsată în pace.

– Și nu mai...

Părea frustrat și mânios, ca și cum n-ar fi reușit să se înțeleagă cu ea, chiar dacă nu avea nici o problemă cu limba engleză.

– Voiam doar să observ că ieri n-ai fost la serviciu. Ai fost bolnavă?

– Nu, clătină ea din cap, părul de culoare vie mângâindu-i încet obrajii. Numai că n-am vrut să vin la serviciu.

Această declarație sinceră păru să-l lase fără cuvinte. Pentru prima oară, păru nedumerit.

– Obișnuiești să stai acasă de fiecare dată când ai chef?

– Nu, ridică ea privirea, începând să revină la viață, să-și amintească identitatea celui care se afla la originea nefericirii ei.

Pe loc, nu se simțea ca și cum ar fi scăpat de ceva care s-ar fi putut dovedi un adevărat dezastru. Poate o s-o facă mai târziu, când n-o s-o mai doară atât de tare, dar acum Chris și defectele lui păreau să dispară în ceață în timp ce mânia începea să ardă în interiorul ei, făcând-o să-și dorească să înfrunte dușmanul din fața ei, pe acest bărbat care, cu sânge-rece, îi schimbase întreaga viață fără să aibă nici un sens, din moment ce nu voia să se ducă la Roma.

– Nu, repetă Rachel, cu o voce mai puternică. Dar, de asemenea, nu mi se întâmplă prea des să-mi anulez planurile de căsătorie pentru totdeauna. Nu e genul de lucru cu care să te poți obișnui, nu credeți?

O secundă, el rămase nemișcat, privind-o, apoi întrebă:

– Nu te vei mai căsători cu Pearson?

– Nu asta doreați, domnule Orsiani? I-ați făcut o imagine destul de interesantă a iadului aceluia numit Zarein, dacă înțeleg bine. O lună de miere fericită, cu un grup de bărbați neciopliți, o căldură înăbușitoare și luna din deșert! În plus, deoarece Orsiani Italia n-ar permite aducerea unei soții acolo, n-are nici un sens să fiu soție, cel puțin pe moment.

Bărbatului nu-i plăcu tonul vocii ei, dar nici nu se așteptase la așa ceva.

– Nu e o condamnare pe viață! O să lucreze pe baza unui contract care va lua sfârșit în doi ani. Poate că e cazul să observ că, într-un fel, ajung să par eu vinovatul pentru această decizie, dar n-a fost obligat să se ducă.

– Și ce altă alegere ar fi avut? Să-și dea demisia? întrebă Rachel ridicând vocea, fără să-i pese cine mai auzea ce avea de spus.

– Nu-i adevărat! Aveam nevoie de cineva acolo; i-am oferit o slujbă. A acceptat... de fapt, a acceptat imediat, domnișoară Gordon.

Se pare că nu simțea nevoia să te întrebe ce părere ai; a spus că vei fi încântată.

Sprâncenele se ridicară uimite deasupra ochilor cenușii.

– Da, sunt! se răsti ea cu sarcasm. Atât de încântată, încât am anulat nunta. Îmi vine să sar în sus de bucurie!

El o privea cu atenție, zărind lacrimi de amărăciune formându-se în ochii ei, dar tânăra femeie continuă, prea rănită să-i pese dacă va fi concediată după o asemenea izbucnire.

– Ați făcut-o special, nu-i așa? Nu v-a plăcut să vedeți că planurile puse la punct nu merg! Vreți să mutați oamenii ca pe niște piese de șah!

– Planurile mele pentru mutarea la Roma au fost făcute de câteva săptămâni, răspunse el cu răceală. N-aveam nici o idee că ești logodită cu un pilot de elicopter până când mi s-a spus acest lucru. Cu siguranță, nu-mi face plăcere să-mi schimb planurile din pricina unui vis cu ochii deschiși la o nuntă!

– Asta credeți că este o nuntă? Vis cu ochii deschiși?

– Asta a fost a ta, ridică el din umeri. O fată romantică, dorind să fie soția unui bărbat căruia îi pasă mai mult de o mașină și de o carieră.

– Nemernicule! murmură ea, cu fața albă ca varul.

Bărbatul făcu un pas amenințător spre ea, dar lacrimile care începuseră să i se prelingă pe obraz părură să îndepărteze orice urmă de violență din el. Cu toate acestea, era foarte supărat; era vizibil chiar și prin cortina ei de lacrimi.

– N-am avut nici o idee înainte de a veni că ești logodită, repetă el. Și nu porți un inel de logodnă. N-am văzut nici o piedică pentru care echipa n-ar rămâne în această formulă.

– Am hotărât să nu cumpărăm un inel, murmură ea, copleșită de nefericire. Am crezut că e mai bine să strângem bani pentru casă.

– Ce romantic! Înțeleg foarte bine cât ești de nefericită, o întrerupse bărbatul. E un adevărat erou. Și ce vei face acum? întrebă el, înainte să aibă șansa să-l atace.

– Ei bine, nu voi veni la Roma, vă puteți baza pe asta. Echipa poate continua și fără mine, așa că eforturile dumneavoastră au fost în zadar.

– Domnișoară, nu prea obișnuiesc să fac lucruri în zadar, se răsti el, iar dacă mergi sau nu la Roma este totuna pentru mine. Aș fi fost dispus

să te iau de aci, dar dacă preferi acest loc micuț și lipsit de strălucire, unde să fii în continuare nefericită, atunci decizia este doar a ta.

Dintr-un motiv neclar, își imagină că toată lumea pleca fără ea, iar gândul acesta o umplu de durere. Mânia o susținuse o vreme, dar hotărârea din vocea lui, care o făcea să se simtă singură era prea mult. Își lăsă capul în mâini, începând să suspine, copleșită de emoțiile zilei.

– Rachel! Încearcă să nu mai fii atât de nefericită. O să treacă. Vino cu mine la Roma; uită de acest idiot căruia nu-i pasă de tine.

Tânăra femeie se trezi cuprinsă de brațe puternice, care o țineau aproape, consolând-o și făcând-o să se simtă în siguranță, chiar dacă ea se retrăgea speriată, uimită de dorința copleșitoare de a se sprijini de el.

– Cafeaua dumneavoastră este pe birou, domnule Orsiani, reuși ea să spună printre suspine. O să se răcească.

– N-are decât, ridică el din umeri, privind-o cu atenție. Iar numele meu este Nick.

– Același cu al diavolului, ripostă ea, încercând să rănească pe cineva, urându-l pentru lucrurile pe care le spusese și despre care știa foarte bine că sunt adevărate, învinovățindu-l pentru întâmplări pe care nu le putea controla.

– Vulpe temperamentală!

Își dădu imediat seama de greșeala ei, la vederea furiei care se citi în ochii cenușii, în timp ce bărbatul o cuprinse cu putere, strângând-o cu degete ca de oțel.

– Văd că dai vina pe mine pentru că idiotul acela de logodnic al tău preferă să avanseze în carieră, decât să stea cu tine.

– O să ne căsătorim la întoarcere! exclamă ea, ridicând privirea spre el și mințind ca să-și alinte mândria rănită.

– Poate că, până atunci, o să cunoască un pic mai bine lumea, o ironiză el. Poate că o secretară cuminte o să i se pară o idee prea puțin interesantă în clipa în care petrolul va ieși la lumină și toată lumea o să-i

ia interviuri îndrăznețului căpitan și pilot. Poate că, până atunci, Londra, Parisul și Roma, ca și strălucirea doamnelor de lume o să i se pară mai atrăgătoare!

Rachel reuși să se elibereze, făcu un pas înapoi și-l pălmui cu putere. Chiar dacă pe un bărbat obișnuit l-ar fi făcut să se îndoaie de durere, el nici măcar nu clipi. Dar mânia din privirile lui o depășise de departe pe a ei. Ea se întoarse pe călcâie, dornică să scape, dar degetele de oțel o prinseră din nou, întorcând-o cu fața spre el.

– Fiară ce ești! mârâi el printre dinții încleștați. Logodnicul tău egoist nu e potrivit pentru tine, nu-i așa? Are nevoie de o mamă, de cineva care să-l asigure că face bine, care să-i încurajeze toanele. Poate că l-ai lovit vreodată și ai scăpat nepedepsită, sau poate că așa obișnuiai să-l pedepsești, dar eu nu sunt un băiețel speriat, cu nimic în cap. N-am nevoie să fiu corectat. Dacă trebuie să se corecteze ceva între noi, atunci eu sunt cel care trebuie să facă aceste corecții!

Gura lui îi luă în stăpânire buzele aproape cu sălbăticie, ceea ce o sperie. Mâinile puternice o strângeau, fără să-i dea voie să facă vreo mișcare, zdrobindu-i carnea prin materialul subțire al bluzei. Era sigură că, dacă nu se va opri la un moment dat, o să leșine.

Nu se opri. Ridică privirea și o fixă cu calm, ochii lui întunecați fiind amenințători.

– Domnule Orsiani, vă rog! reuși ea să murmure, iar el îi dădu drumul, întorcându-se spre birou, cu mâinile înfundate în buzunare.

Câteva secunde, ea rămase tremurând, apoi ieși cât putu de repede, trântind ușa, alergând spre baie cu speranța că nu va fi observată.

Se privi lung în oglindă, fără să-i vină să creadă. Părul ei era un adevărat dezastru, fața îi era udă de lacrimi, dar ochii îi erau prea arzători și buzele prea roșii. Nu îndrăznea nici măcar să se gândească la ceea ce se întâmplase. Când îl văzuse prima oară pe italianul înalt și misterios, reacțiile corpului ei fuseseră instinctive, aproape primitive. Ajunse să

considere că aceasta era problema. Nu era atacată în fiecare zi de un sălbatic!

Chris intră în birou imediat după prânz. Tânăra femeie petrecuse întreaga dimineață străduindu-se să-și vadă de lucru. Orsiani nu se vedea pe nicăieri, iar ea își recăpătase în cele din urmă calmul. Poate că-i era rușine de ce făcuse, deși se îndoia. Când se întorsese de la masă, descoperise că biroul lui Bill era gol, ceea ce însemna că încerca în continuare să rezolve problema descoperită, fiind urmărit constant de Orsiani.

Avea banii pregătiți pentru Chris, iar dorința lui de a pune totul cât mai repede la punct era atât de evidentă, încât simți dorința de a-l ajuta să termine cu toate și să-și ia cât mai repede rămas-bun. Oricât de ciudat ar fi părut, întâlnirea cu italianul de mai devreme o scosese din starea de letargie și nefericire, iar acum fu capabilă să-l privească pe fostul ei logodnic cu luciditate, întrebându-se cum putuse să existe ceva între ei.

Arăta la fel, același bărbat care intrase încet și discret în biroul ei de atâtea ori, ca s-o prindă nepregătită și s-o sărute.

Acum nu voia decât să plece, să ia totul de la capăt, iar Rachel fu mulțumită că avea banii la îndemână. Când îi întinse, el ezită o secundă, dar își reveni repede.

– Nu e sfârșitul, Rachel, sper că știi. O să reluăm totul de la început. O să mă scald în bani, și nu vom mai avea niciodată vreo grijă. Poate că voi reuși să-mi înființez firma mea.

– Știu, se strădui ea să zâmbească. În acest caz, ne vom vedea peste doi ani!

– Exact! zâmbi el, cu conștiința împăcată. La revedere, draga mea.

Se aplecă peste birou s-o sărute, dar ea se întoarse la timp, primind sărutul pe obraz.

Într-o fracțiune de secundă, bărbatul dispăru.

– Din câte se vede, v-ați înapoiat inelele.

Ridică privirea, văzând exact ceea ce se așteptase să vadă: italianul cel înalt stătea în ușa lui Bill, cu brațele încrucișate la piept. Se întrebă de cât timp stătea acolo. Nici măcar nu știuse că e încă în clădire; se mișca atât de discret, încât părea să apară din neant.

– Dacă așa doriți să vedeți lucrurile, da, se răsti ea, întorcându-se cu spatele ca să-și ascundă obrajii roșii.

N-avea nici un motiv pentru care să fie politicoasă cu el, își spuse ea. Depășise de unul singur granițele acelui gen de relație. Nu voia să-l privească din nou. Era un alt bărbat lipsit de remușcări. Buzele ei încă zvâcneau din cauza atacului lui sălbatic, dar el părea să fi trecut de acest incident. O făcea să-și piardă calmul.

– Îmi pare rău că am stat de vorbă în timpul alocat serviciului, domnule Orsiani, adăugă ea cu răutate.

O să stau până mai târziu ca să recuperez timpul pierdut, dacă îmi veți spune cât am vorbit cu Chris.

Era deja în spatele ei, dar nu-l auzise făcând un pas.

– Zece minute, declară el cu voce scăzută. Zece minute e prea mult.

Se apropie de ea și o întoarse cu fața spre el, făcând-o să ridice privirea, exclamând:

– Domnule Orsiani, vă rog!

Se așteptase la un alt atac, dar ochii cenușii și limpezi nu erau mânioși.

– Nick, o corectă el, mângâindu-i umerii. Nick, chiar dacă este același nume cu al diavolului.

Rachel rămase uimită, privind în ochii lui ca în prima clipă în care dăduse cu ochii de el. Se simți din nou copleșită de sentimente pe care nu le înțelegea și care o speriau.

El o privi lung, iar privirile i se întunecară. Era ca și cum îi putea citi gândurile.

– E a treia oară când îmi faci acest compliment, domnișoară, comentă el. Se pare că-ți plac.

– Nu, nu! clătină ea din cap disperată, străduindu-se să scape din îmbrățișarea lui și întrebându-se cum avusese îndrăzneala să se gândească la așa ceva.

– Ba da, dădu el din cap. Ai o limbă foarte ascuțită, dar nu te poți convinge nici tu. Corpul tău vorbește.

Nu-i venea să creadă că i se întâmplă cu adevărat așa ceva. Poate că în Italia bărbații puteau vorbi astfel cu o femeie practic necunoscută, dar aici era o insultă. Nu părea să fie conștient de acest lucru și, în timp ce ea se străduia să se îndepărteze, cu fața roșie de jenă și de mânie, își trecu degetele prin părul ei, cu ochii fixați pe șuvițele strălucitoare. Atingerea lui era incredibil de blândă.

– Un păr atât de uimitor de frumos, murmură bărbatul, îndreptându-și privirea spre figura ei mânioasă. Ești o creatură frumoasă și neîmblânzită. Ai nevoie de cineva care să se ocupe de tine, ca de o iapă pursânge greu de stăpânit. Cu grijă și atenție, trebuie să te învețe ce înseamnă supunerea.

Rachel doar îl privea cu ochi mari, iar el zâmbi la tăcerea ei, urmărindu-i conturul feței cu privirea, ca și cum ar fi putut s-o atingă.

– Aș prefera să nu te rănesc, șopti el, aplecându-se s-o sărute cu repeziciune, în timp ce ea încă se străduia să-și revină.

Atingerea lui fu ca un curent electric, care o străbătea din cap până-n picioare, în timp ce buzele lui o sărutau cu pasiune crescândă.

Una dintre mâinile lui rămase în continuare în părul ei, în timp ce cealaltă se îndreptă spre spatele ei, trăgând-o mai aproape de corpul lui puternic. Dorința pe care o simți în el era neașteptată, ca și geamătul adânc produs de apropierea corpurilor lor.

Spre uimirea ei, tânăra femeie descoperi că era ținută aproape de el doar de puterea voinței masculine, în timp ce mâinile lui îi explorau corpul cu o familiaritate șocantă. El nu făcea nici un efort să ascundă ce simțea, sărutul fără sfârșit fiind o scuză să o țină aproape și să se bucure

de atingerea ei. Când el ridică privirea, fixând ochii ei uluiți și șocați, tânăra femeie era prea încremenită ca să încerce să se îndepărteze.

Se întrebă în gând ce-ar spune Bill dacă ar intra în birou și ar descoperi-o în brațele unui străin, un bărbat căruia i se permisese după cum se vedea să-și urmeze instinctele animalice și s-o trateze ca și cum ar fi posesiunea lui, dar părea să-i fie imposibil să se miște, ci rămase privind în continuare în ochii strălucitori care se întunecaseră de plăcere.

– O să te îmblânzesc, Rachel, murmură el triumfător. O să te țin în brațe și o să-ți domolesc temperamentul, îndreptându-ți focul spre alte lucruri mai plăcute.

Un fior rece se strecură pe spatele ei, la auzul tonului lui triumfător, deoarece acum înțelegea de ce o privise atât de ciudat la prima întâlnire și de ce acum Chris era promovat și trimis la Zarein. O dorea! Acționase cu hotărâre și fără scrupule pentru îndepărtarea obstacolului din calea lui: nunta ei!

Faptul că logodnicul ei fusese mai mult decât dornic să plece nu mai avea acum nici o importanță. Faptul că descoperise acum că n-o iubea, că orice altceva în viitor se dovedise mai atrăgător, făcându-l s-o părăsească, n-o interesa în această clipă. Nu putea vedea decât că acest bărbat intervenise în viața ei cu hotărâre și lipsit de scrupule și cu asemenea viteză, încât continua să i se pară ireal. Nu era de mirare că se simțea ca și cum ar fi fost în mijlocul unui coșmar, a unui vis urât care aparținea altcuiva. Triumful din vocea lui, dorința din mișcările cu care o atingea, îi spuneau tot ce trebuia să știe.

Era puternic, dinamic, șeful unei firme imense. Nu era obișnuit să-i stea în cale nimic.

La rândul ei, se simți copleșită de un sentiment de triumf. Avea o modalitate de a-i sta în cale, pe care o va folosi fără milă. O să-l facă să-și amintească de numele lui Rachel Gordon multă vreme după ce va uita orice altă femeie.

– O să vii la Roma cu mine, Rachel? întrebă el încet, prinzând-o în clipa în care se clătină și îndreptându-i bluza cu degete posesive.

– Da, dădu ea din cap cu un suspin mic, plecând privirea.

Bărbatul ridică brusc ochii spre ea, încă stăpânit de dorință, dar atent și precaut.

Apoi începu să râdă, un murmur scăzut de amuzament și oarecum înfricoșător prin încântarea de care dădea dovadă.

– Joci un joc periculos cu mine, domnișoară? întrebă el încet. Și o să-l joci și pe teritoriul meu, cu regulile mele? Să nu uiți că numai unul poate să câștige și că învingătorul ia tot.

O privi lung o vreme, cu evidentă admirație. Privirea aceasta atentă o făcu să se îmbujoreze.

– Și tu simți aceeași dorință, dădu el din cap, așadar șansele sunt egale. Sunt de acord să joc acest joc. Premiul va deveni o obsesie!

Capitolul 3

Lucrau în biroul principal al firmei Orsiani Italia, o clădire impunătoare din centrul Romei, iar Rachel descoperise că, după trei săptămâni petrecute aici, îi era destul de greu să păstreze mânia și amărăciunea care o împinseseră să accepte această mutare în Italia.

Orașul era plin de viață și relaxat, iar această atmosferă pătrundea și în birourile tăcute și somptuoase. Viața părea mai agitată și mai plină. Copacii erau înfloriți, soarele strălucea și toată lumea părea mai fericită. Până și Bill devenise mai vesel, stările lui de îmbufnare manifestându-se din ce în ce mai rar, odată ce descoperise că era în stare să se descurce în orice situație.

Margaret și copiii adorau acest oraș. Aveau un apartament imens într-o clădire de la marginea orașului, iar cei mici învățau la o școală internațională din preajmă.

Nimeni nu părea să aibă motive se îngrijorare, iar mica echipă de englezi care sosise obosită la aeroport în urmă cu trei săptămâni era acum parte din Orsiani Italia, aproape total intergrați și care nu păreau să se gândească la întoarcerea în Anglia.

Se părea că doar Rachel era neliniștită. Nimic nu se întâmplase așa cum plănuise în clipele de durere în care acceptase mutarea. Fusese

sigură că Nick Orsiani o va urmări și-i va da satisfacția de a-l face să creadă că cedează, pentru a-l părăsi în ultimul moment, dar el o ignorase cu desăvârșire.

Lucra în aceeași clădire și-l vedea aproape în fiecare zi. Birourile erau deschise, cu covoare bogate, iar în interior se găsea toată aparatura modernă necesară. La început, fusese șocată la gândul că nu va exista nici un pic de intimitate, nici un loc pe care să-l considere al ei, iar Bill Taylor fusese furios. Dar, în cele din urmă, amândoi înțeleseseră că aveau oricâtă intimitate doreau. Era destul spațiu liber, iar spațiile repartizate pentru fiecare le depășeau de departe pe cele cu care erau obișnuiți. Întreg etajul era aranjat cu grijă pentru a maximiza starea de bine, iar luxul de care dădea dovadă era foarte tentant.

Nick Orsiani era singurul cu un birou închis în totalitate, în care se refugia în fiecare zi, lucrând la fel de mult ca oricare dintre angajații lui. Tânăra femeie îl vedea deseori trecând pe lângă birourile alăturate, atent la notele din mână sau vorbind cu vreunul dintre manageri, dar, deși uneori îi prinsese privirea și dăduse din cap în semn de salut, nu era mai mult decât un salut obișnuit și față de restul secretarelor.

În cele din urmă, sentimentul ei inițial de suspiciune și de frustrare că nu se poate apropia destul de mult de el ca să-și poată duce planul la bun sfârșit se transformă într-unul de uimire. Ajunsese să urmărească să-l zărească măcar o clipă, cu ochii fixați pe silueta înaltă și puternică, pe părul negru și lucios și spre mâinile elegante care se mișcau de fiecare dată când vorbea.

Rachel începu să observe și alte lucruri: felul în care ridica din umeri începând să râdă, cum își apleca ușor capul într-o parte ca să asculte ce avea de spus cineva, sau cum ochii i se îngustau amuzați când una dintre replicile lui o făcea pe vreo secretară să roșească.

Nu avusese niciodată această reacție față de ea. Nu primea mai mult decât un semn politicos din cap, până când trebui să facă un efort

voluntar să nu se citească surprinderea pe figura ei. Cheltuise mare parte din banii pe care-i împărțise cu Chris, făcând exact ce sugerase acesta: răsfățându-se. Avea acum mai multe haine decât avusese vreodată, haine frumoase care scoteau în evidență părul ei roșu auriu și care făceau silueta ei mlădie și mai atrăgătoare. Fusese foarte atentă în alegerea lor, gândindu-se că vor fi o parte din încercarea de a-l atrage în capcană pe Nick Orsiani, dar el nici măcar n-o observase.

Cu toate acestea, pe străzi era observată. Uneori părea că fiecare bărbat din Roma era interesat de persoana ei. De câte ori ieșea la plimbare, era primită cu priviri admirative, cu fluierături, mașinile încetineau în apropierea ei sau o claxonau, până începu să se întrebe cu adevărat dacă n-ar fi mai bine să stea în interior.

Îi spuse unuia dintre managerii italieni problema ei, iar acesta izbucni în râs și ridică sprâncenele, surprins.

– Nu e vorba decât de admirație, domnișoară. Vă aflați în Roma, iar aici este ceva firesc, mai ales când aveți un păr atât de neobișnuit. Zâmbiți-le vesel și mergeți mai departe. Nu se va întâmpla nimic, în afară de faptul că le veți face o bucurie.

Bărbatul reușea să arate seducător chiar dacă era chel, purta ochelari și depășise deja vârsta de cincizeci de ani, așa că încercă să-i urmeze sfatul. Merse de minune, iar plimbările prin oraș își pierdură aerul de adevărat coșmar. Nu se mai simțea hărțuită.

Sâmbătă, se plimba ca de obicei făcând cumpărături când trei mașini încetiniră lângă ea, una după alta, iar fluierăturile ușoare pe care le cunoștea deja răsunară din apropiere. Zâmbetul funcționă ca de obicei, iar singurul lucru mai neplăcut fu privirea nerușinată a unuia dintre bărbații de la volan.

Însă a patra mașină se opri, iar Nick Orsiani coborî, o ocoli și deschise ușa din partea pasagerului.

– Urcă!

Părea furios, iar tânăra femeie se opri în fața lui, dominată de silueta înaltă care se postase în calea ei. Îl privi uimită, iar el îi făcu un semn din cap.

– Urcă!

– Vă mulțumesc, dar mă bucur de strălucirea soarelui.

– N-ai decât să te bucuri de ea din mașină!

Fu împinsă în interior înainte să-și dea seama ce se întâmplă, iar mașina demară cu o viteză care o făcu să-ți țină respirația.

– N-am nici o dorință să merg cu mașina dumneavoastră, domnule Orsiani! se răsti ea, cuprinsă de panică în clipa în care o mașină le tăie calea, dar el nu încetini, mulțumindu-se doar să claxoneze. E sâmbătă și este ziua mea liberă. Mă plimbam de plăcere. Acum, nu mă simt foarte mulțumită!

– Am văzut că te plimbai, mârâi el, fixând cu ochii cenușii și furioși drumul din fața lui. Dacă vrei să-ți mărești salariul, domnișoară, n-ai de ce să încurajezi toți nebunii din Italia! Spune-mi doar ce vrei și îți voi oferi imediat!

Își dădu seama destul de repede ce voia să spună, și numai teama de un accident o împiedică să nu sară la el chiar în acea clipă.

– Cum îndrăzniți? Opriți imediat! Vreau să cobor!

– Sunt sigur că vrei, murmură el printre dinți, continuându-și slalomul pe străzi.

Spre surprinderea ei, erau în apropierea casei ei, mai exact în parcarea blocului în care locuia. Cu uimire, constată că, deși n-o întrebase niciodată, știa foarte bine unde locuia.

– Ești acasă! o anunță el. Nu vreau să te mai văd mergând pe străzi fără nici un scop, zâmbind tuturor motocicliștilor transpirați care caută o distracție ieftină sau o companie pentru noapte!

– Pentru informarea dumneavoastră, se răsti ea, cu fața roșie de supărare la vederea ideilor lui, am fost sfătuită să fac acest lucru de unul

dintre proprii dumneavoastră manageri când m-am plâns de comportamentul bărbaților italieni! Nu că m-ar fi surprins în vreun fel!

– Spune-mi numele acestui idiot! se întoarse bărbatul s-o privească, cu ochii strălucitori de mânie. Nu va mai fi unul dintre managerii mei până luni după-amiază!

– N-o să vă spun așa ceva! declară ea cu fermitate, începând să se îngrijoreze din pricina violenței temperamentului lui, mai ales după ce-l crezuse atât de controlat. Numai lăsați-mă în pace și dați-mi voie să-mi imaginez în continuare că sunteți la celălalt capăt al lumii!

– Ți-ai imaginat așa ceva, domnișoară? întrebă el, părând să se fi calmat instantaneu. Nu ți-am acordat suficientă atenție? Te plimbi pe străzile Romei pentru că te simți singură? Mi-am imaginat că jocul pe care am fost de acord să-l jucăm a ocupat în întregime o minte atât de agilă ca a ta.

Rachel se strădui să scape de sentimentul de teamă care o cuprinsese, de senzația că fusese depășită și manevrată într-o poziție inferioară. El aștepta, curios de tensionat, ca și cum ar fi fost gata să explodeze.

– Nu există nici un joc, domnule Orsiani, declară tânăra femeie cu un calm pe care nu-l simțea. Lucrurile acelea s-au întâmplat într-o clipă de mânie care a trecut de câteva săptămâni și... a fost o copilărie din partea mea.

– Domnișoară, nu te mai poți retrage dintr-un joc pe care l-ai pornit, ridică italianul din umeri, privind-o cu ironie. Numai dacă nu vrei să accepți că ai pierdut. Ți-am explicat însă că învingătorul ia tot.

– Domnule Orsiani, nu există nici un joc! se răsti ea, începând să se simtă din ce în ce mai lipsită de putere, alarmată să constate că se apropiase mai mult, punând un braț în jurul ei, prinzând-o ca într-o capcană.

Am spus... am spus lucruri pe care nu le gândeam cu adevărat. Dar am petrecut trei săptămâni comportându-ne perfect normal și mi-ar plăcea să uităm această chestiune.

– Așadar, domnișoară, dorești să te declari înfrântă? râse el, cu sprâncenele ridicate. Nu accept înfrângerea, iar în ce privește jocul, a început deja. Poate că ai visat puțin, dar eu joc acest joc de la sosirea pe scenă a concurenților. Se pare că ai pierdut câteva puncte. Poate că nu te străduiești cu adevărat și vrei să pierzi? De aceea te plimbi pe străzi atât de dornică de companie? Dacă îți anunți înfrângerea, o să te iau în apartamentul meu... nici unul dintre noi n-are nici cea mai mică îndoială în privința premiului...

– Lăsați-mă să ies!

Rachel îi împinse brațul la o parte și deschise rapid portiera, aproape căzând din pricina grabei, apoi alergă spre clădire, aruncând o privire speriată în urmă. Bărbatul porni mașina, strigând după ea:

– La revedere, domnișoară. O să ai nevoie de un alt plan, cred. De unul mai bun...

Rachel intră în clădire trântind ușa, alergând spre etajul doi unde avea apartamentul cu un sentiment absurd că o vor lăsa picioarele.

Oare ce voia să spună despre jocul pe care-l juca? Nu făcuse nimic altceva decât s-o ignore. De fapt, abia acum își dădu seama că tocmai din acest motiv devenise neliniștită și îngrijorată, căutându-l mereu din priviri, astfel încât începuse să vadă atâtea lucruri despre el. Da, avea dreptate, domnul cu ochi de gheață câștigase câteva puncte. Ei bine...

Luni dimineața își reamenajă biroul, oferindu-i lui Bill o scuză pe care oricum n-o luă în seamă. Își mută scaunul, astfel încât să aibă spatele spre birourile deschise, incapabilă să vadă persoanele care treceau. Nu-l mai putea vedea acum, nici măcar din întâmplare. O să-i poată admira spatele, dacă insistă. Reuși să nu-l mai vadă deloc până miercuri, simțindu-se învingătoare și foarte sigură pe ea.

Miercuri dimineață, Bill ieși din birou exact înainte de masa de prânz pentru a rezolva o treabă în oraș, iar Rachel rămase să se descurce singură. În mod normal, munca lor se desfășura în limba engleză, dar era încă

destul de dificil, deoarece trebuia să introducă produsele firmei italiene în țări vorbitoare de engleză.

Trebuia să se concentreze foarte mult, stând foarte încordată și cu nervii la limită, de teamă că va face o greșeală și se va face de râs în fața tuturor. Nu se mai simțea ca într-un loc familiar și sigur, deoarece se temea că Nick Orsiani va folosi orice greșeală ca s-o facă să se simtă prost în fața tuturor.

Brusc, descoperi că nu putea citi o propoziție foarte importantă, și nu era de mirare. Era în italiană.

– Oh!

Privi disperată în jur, dar n-avea cui să se adreseze. Plecaseră cu toții la masă, și nu putea alerga pe coridoare în căutarea cuiva care s-o ajute.

Se îndreptă spre biroul lui Bill. Acesta începuse deja să învețe limba cu un entuziasm care o speriase. El și Margaret se duceau la cursuri de două ori pe săptămână, iar noul lui dicționar îl însoțea de acasă la serviciu și înapoi.

Chiar cu ajutorul dicționarului, situația era fără ieșire. Se simțea atât de frustrată, încât îi venea să țipe. Fără îndoială, era o altă încercare a lui Orsiani de a o face să se simtă în pericol. Desigur, el ceruse să se facă această așa-zisă greșeală, își spuse ea supărată, știind foarte bine că documentele cu pricina nici măcar nu fuseseră în apropierea lui și probabil că nici nu vor ajunge vreodată, dar dacă era cineva pe care să dea vina, el era cel mai potrivit.

Fără nici un avertisment, două brațe apărură în spatele ei, sprijindu-se de birou, mânecile albastre ale cămășii atingându-i brațele goale în timp ce se întoarse să vadă despre ce este vorba.

– Ai probleme, domnișoară? răsună vocea lui Nick Orsiani la urechea ei. O să-ți traduc eu.

Se aplecă mai aproape de ea și scrise cele câteva cuvinte pe carnețelul ei, dar nu părea foarte dornic să se îndrepte.

– Am înțeles că ești singura care nu încearcă să învețe limba, observă bărbatul. Ai un motiv suficient de bun? Adu-ți aminte că vreau ca toată lumea importantă să vorbească ambele limbi.

– Ei bine, eu nu sunt importantă, spuse ea cât de rece era posibil în condițiile în care îi era imposibil să se miște de teamă să nu se atingă de el.

Orice mișcare ar fi adus-o prea aproape de el, cu excepția cazului în care ar fi încercat să-l împingă. Dar n-avea nici o intenție. Știa că violența împotriva lui Nick Orsiani va fi urmată de o pedepsă imediată.

– Nu sunt decât o secretară oarecare, așa cum m-ați informat la un moment dat, continuă ea, hotărâtă să-l facă să guste ascuțișul limbii ei. O să mă duc la o altă firmă după încheierea celor șase luni aici, iar italiana este prea dificilă pentru o persoană atât de înceată și de proastă ca mine... așadar, nu iau lecții.

Se simți chiar mulțumită de replica dată, până când brațele se mutară mai aproape, prinzând-o ca într-o capcană.

– Nu e dificilă, murmură el încet. O să te învăț, câte puțin în fiecare noapte, în timp ce vei dormi în patul meu.

Ea tresări, șocată de cuvintele acestea, și l-ar fi atacat drept răspuns, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Dar el i-o luă înainte, prinzând-o de braț și ridicând-o în picioare.

– Ia-ți poșeta. Iei masa cu mine, declară el cu fermitate.

– Nu vreau...

Rachel ridică privirea spre ochii lui amuzați, dar n-avu timp să spună nimic.

– Știu că vrei, dar ești prea încăpățânată să recunoști, prea preocupată să joci micul tău joc provocat de supărare. Ei bine, din moment ce săptămâna asta ai câștigat deja niște puncte prin rearanjarea inspirată a mobilierului, o să considerăm că suntem la egalitate. Acum vom muta jocul la un alt nivel, mai înalt. Oricum, am învățat deja pe dinafară forma

spatelui tău. Vei fi obligată să stai cu fața la mine în timpul mesei. Spatele tău este frumos, dar trebuie să mărturisesc: prefer vederea din față.

Bărbatul se întoarse spre Bill, care tocmai intrase în încăpere, anunțându-l că o va scoate pe Rachel la masă. Șeful ei zâmbi larg, vizibil încântat. Rachel își spuse că ar merita amândoi să fie pălmuiți. Ca să evite o scenă, fu nevoită să meargă cu el, iritată de strângerea fermă a brațului ei și conștientă de senzația de arsură provocată de degetele lui pe pielea ei.

Oamenii care erau încă în clădire îi priveau cu vădit interes, iar ea își dori să-i dea drumul. Dacă însoțitorul ei s-ar fi mulțumit să meargă doar pe lângă ea, ar fi fost mai puțin evident că sunt împreună, dar era clar că el își imagina că, dacă i-ar da drumul la braț, o să plece de lângă el.

Fără îndoială, toată lumea își spunea că era o pradă care vine de bunăvoie cu vânătorul.

Nu părea genul de bărbat care scoate orice secretară la masa de prânz, iar unele dintre privirile care îi urmăreau păreau să spună că este doar un interes trecător. Poate credeau că petrec noaptea împreună! își spuse ea jenată.

Jena ei deveni și mai accentuată când el se opri pentru o discuție de durată cu unul dintre manageri, continuând s-o țină posesiv de braț. Nici măcar nu înțelegea ce spuneau, întrebându-se încotro să privească pentru a evita interesul evident.

Afară din clădire, Nick o conduse într-o piață luminată de soare, fără prea mult trafic și ciudat de liniștită.

– Ai mai fost pe aici? întrebă bărbatul, în timp ce ea privi în jur magazinele scumpe, restaurantele tentante și bătrâna cu un coș de flori care stătea sub un copac lângă fântână.

– Nu. E drăguț, parcă ar fi din altă lume.

El dădu din cap aprobator, eliberându-i brațul și pășind în continuare lângă ea.

– E plăcut, fu el de acord. Atâta vreme cât îți aduci aminte că nu toate locurile din Roma sunt plăcute și știi pe unde mergi. Ai fi surprinsă și fără îndoială șocată să descoperi câteva cartiere de săraci nu foarte departe de aici. Nu e idee foarte bună să te plimbi singură.

– Sunt obișnuită să am grijă de mine, declară ea cu voce rece, gândindu-se că se referea din nou la bărbații din mașini și la plimbările ei. Sunt destul de mare.

El luă remarca la propriu, nefiind probabil obișnuit cu expresiile caracteristice limbii engleze. Ochii lui studiară silueta înaltă, fără să fie ușurat sau amuzat.

– Ești înaltă, observă el, dar foarte subțire. Oasele din umerii tăi par aproape fragile. Nu-ți supraestima capacitatea de a avea grijă de tine. Unii din oamenii care locuiesc destul de aproape sunt drăguți, dar unii sunt adevărați prădători, crescuți pe străzi, cu capacitatea de a supraviețui și cu sălbăticia unui animal.

Tânăra femeie se îmbujoră la menționarea umerilor ei fragili. Aproape uitase sărutul din urmă cu câteva săptămâni, iar replica lui îi aduse aminte totul, inclusiv senzațiile copleșitoare din interiorul ei.

– Nu sunt cu adevărat proastă, să știți, rosti ea cu voce mai tensionată decât intenționase. N-am nici o idee de ce îmi spuneți aceste lucruri.

– Deoarece am văzut cum ochii tăi minunați privesc cu încântare spre străduțele care se ramifică din această piață, domnișoară, răspunse el. Mi-am dat seama că intenționezi să vii aici singură, la un moment dat. Aici, în piață, și pe străzile principale, ești în siguranță. Dar dacă te aventurezi prea departe, nu mai ești deloc. Ești impetuoasă, genul de persoană care acționează din impuls. Ai acționat din impuls și când ai acceptat să vii aici, dar n-aveai nici un motiv. În această clipă, impulsul meu este să te trimit înapoi în Anglia, de dragul propriei tale siguranțe.

Un astfel de lucru nu i-ar fi convenit, deoarece nu făcuse nici o mișcare să-și asigure răzbunarea. Dacă stătea să se gândească, succesul fusese de

partea lui. Bărbatul primise fără nici o problemă înțelegerea faptului că încearcă să se răzbune, ca și cum ar fi fost o toană de-a ei. Atitudinea lui începea s-o afecteze. Erau momente în care ajunsese să-și spună că poate nu era atât de rău cum avusese impresia, trebuind să-și amintească conștient și cu un efort voluntar că apariția îi viața ei îi schimbase cursul vieții și planurile de viitor doar pentru că simțise o dorință bruscă de-a o avea. Se îndoia că o mai simțea și acum, altfel ar fi urmărit-o mai atent. Prefera să-și permită să se amuze la gândul că se luptă cu ea, intervenind doar când avea impresia că și-a pierdut interesul.

– Promit că nu mă voi aventura pe acele străduțe, spuse ea repede, privindu-l cu ochi mari și inocenți, privind drept răspuns o privire atentă înainte ca bărbatul să dea din cap, parțial satisfăcut.

– Foarte bine, o să încerc să te cred, domnișoară. Nu mi-ar conveni să te trimit înapoi în Anglia. Am alte planuri pentru tine.

Declarația lui o lăsă tăcută, iar când aruncă o privire furișă spre el, descoperi că zâmbea larg, privind satisfăcut în jur.

Luară masa de prânz la un restaurant înghesuit într-un colț retras al pieței, mâncând la o masă aproape de ieșire, astfel încât puteau vedea trecătorii, deși majoritatea timpului ei era ocupat de Nick Orsiani, încercând să se apere în fața plasei măiestrit construită de farmec și curtoazie și să găsească o breșă în armura lui, în loc să stea pur și simplu să-l privească.

Până și modul în care mânca era o încântare, își spuse ea cu iritare, când îl văzu consumând porția de spaghete cu ușurința anilor îndelungați de practică, zâmbind larg la încercările ei stângace de a face la fel, urmărind-o cu amuzament cum se chinuia, după ce el terminase de mult.

– Vorbește-mi despre familia ta, spuse el brusc, în timp ce beau cafeaua. Nu știu nimic despre tine.

– Mama este o femeie obișnuită. Locuim într-o casă obișnuită, declară ea cu grijă, încercând să evite întrebările lui.

– Și tatăl tău? întrebă bărbatul, lăsându-se pe spate în scaun.

– N-am nici o idee ce face și cum e, îl informă ea scurt. Ne-a părăsit cu mult înainte de nașterea mea.

Surprinzător, el nu făcu nici un comentariu, iar după o scurtă pauză, tânăra femeie ridică privirea acuzator:

– Să nu credeți că v-am spus asta ca să obțin vreun avantaj, declară ea, încercând să-i citească expresia. Pot să trec prin viață fără să am nevoie de simpatia celorlalți și nu-i simt lipsa. Nu ne poate lipsi ce n-am avut vreodată.

– Nu voiam să-ți ofer simpatia mea, domnișoară, o asigură el cu sprâncenele ridicate, părând uimit că-și imaginează că poate simți simpatie sau alte emoții asemănătoare. Nu sunt înclinat să-ți acord vreun avantaj; joc pentru a câștiga. În ceea ce privește declarația că nu ne poate lipsi ceva ce n-am avut, nu sunt de acord. Altfel, n-aș fi atât de dornic să câștig.

Plătise nota de plată și o condusese afară înainte să-și spună că e mai bine ca acele replici la care se gândea să rămână nespuse. Îl trată cu o tăcere plină de dispreț, dar care nu-l atinse în nici un fel.

Bătrâna care vindea flori îl strigă în timp ce se îndreptau spre birou, iar după un schimb de replici care o lăsă pe aceasta zâmbind larg, Nick îi aruncă o monedă și alese un trandafir roșu, pe care i-l tinse lui Rachel cu o plecăciune.

– Nu vreau... începu ea cu hotărâre, dar el o făcu repede să tacă.

– Să nu ne întoarcem la acele discuții din nou, o sfătui el, dacă nu vrei să fiu nevoit să-ți arăt ce trebuie să faci. Un trandafir este o atenție nevinovată, și oricum n-am cumpărat întregul coș. Haide, acceptă-l cu grație. Nu trebuie decât să-l ții în mână, nu să-l prinzi cu dinții.

Replica lui o făcu să zâmbească, iar în clipa în care o prinse de braț nu se mai simți atât de tensionată, mulțumită să meargă în pas cu el, cu trandafirul în mână. Cel puțin, avea dovezi că este interesat de ea.

Poate o s-o invite în oraș, dându-i ocazia să-și folosească armele.

Dar n-o invită în oraș; era prea subtil pentru așa ceva. În schimb, continuă s-o ignore și acum, așezată cu spatele spre ieșire și fără nici o posibilitate să-l vadă trecând, n-avu ocazia nici să-și fluture genele în direcția lui.

Cu toate acestea, joi, jumătate de oră după ce se întoarsese în apartamentul ei, primi vizita unui mesager care-i aduse un singur trandafir roșu. Nu era nici un bilet, dar știa foarte bine de la cine era. Prima reacție fu să-l trimită înapoi, dar după ce se gândi mai bine, îl păstră, așezându-l în vasul în care-l pusese și pe celălalt.

După câteva zile, avu nevoie de un vas mai mare, deoarece în fiecare zi primi câte un trandafir identic, inclusiv sâmbătă și duminică. Până la următorul sfârșit de săptămână, trebui să facă rost de un alt vas, dar Nick nu-i mai vorbi nici măcar o singură dată. Primul trandafir începuse deja să se ofilească, dar nu-i venea să se despartă de el, spunându-și că, după ce-și va da seama care sunt intențiile lui, va putea să-i arunce pe toți.

Sâmbăta următoare, mesagerul nu mai veni. Îl aștepta, privind cu nerăbdare acele ceasului, ciudat de dezamăgită că și acest singur contact fusese întrerupt, simțindu-se din senin foarte singură, ca și cum ar fi pierdut orice contact cu lumea exterioară deoarece italianul cu ochi cenușii uitase să trimită trandafirul sau se plictisise s-o mai facă.

Exact o oră mai târziu, după ce se spălase pe cap și-și prinsese părul într-un prosop, auzi soneria de la intrare și inima îi tresări, gândindu-se că poate n-o uitase, dar că mesagerul fusese întârziat. Se grăbi să deschidă ușa în halat de baie, lăsând dușul deschis, gata să ia trandafirul și să se întoarcă sub duș.

Dar când deschise ușa, Nick Orsiani apăru în fața ei, înalt și imaculat îmbrăcat, purtând trandafirul roșu.

– Dacă aș fi știut că întâmpini mesagerul atât de dornică, arătând astfel, remarcă el cu voce seducătoare, aș fi adus eu trandafirul în fiecare seară.

Bărbatul intră fără să aștepte să fie invitat, iar ea rămase pe loc privindu-l, conștientă că rațiunea îi spunea să-l dea afară, dar mândria feminină îi spunea să se ascundă, deoarece arăta îngrozitor. Un alt glas, cel al hotărârii de a se răzbuna, era satisfăcut: avea ce-și dorise, o vizită personală.

– O să ieșim în oraș în această seară, o anunță el calm, îndreptându-se spre vază și punând trandafirul în ea, descoperind desigur că se aflau toți trandafirii acolo, inclusiv primul.

– Părul meu este ud, se bâlbâi era, începând să se simtă deranjată că o prinsese neatentă.

Nu arăta foarte bine, cu părul ud strâns într-un prosop, desculță și strângând cu degete nervoase halatul în jurul ei.

– O să aștept până când îl usuci, declară el, așezându-se pe un fotoliu cu intenția de a rămâne până când va fi gata.

Țintuită din nou de privirea lui cenușie, simți nevoia să se ascundă, descoperind că ochii lui păreau să vadă prin halatul subțire, care se lipise de pielea ei udă. Se întoarse și se îndreptă repede spre baie, trântind ușa de la baie și simțindu-se neîndemânatică și neliniștită. De asemenea, o cuprinsese o stare de agitație care nu putea fi decât rezultatul încântării că planul ei începea să dea roade.

– Unde mergem? întrebă ea după ce ieșiseră din oraș, iar mașina rula pe un drum ascendent, luminat de soarele care apunea.

– E un pic prea devreme pentru a lua cina, iar câtă vreme este încă lumină, aș vrea să-și arăt ceva.

– Ce anume?

Se străduia să-și ascundă neliniștea din voce, sperând că locul unde o conducea nu era apartamentul lui. Nu se pregătise pentru așa ceva, ținând cont de faptul că hotărâse că acolo va da lovitura finală.

– Aș vrea să-ți arăt ceva care îmi aparține, spuse el cu voce liniștită, cu o blândețe neașteptată. E un deal.

Capitolul 4

Nick opri mașina pe un drum mărginit de pădure, destul de aproape de oraș, dar care părea să facă parte din altă lume. Nimic nu se mișca, iar când o ajută să coboare din mașină, ea rămase ascultând atentă, cu vântul mângâindu-i fața, lipindu-i rochia de corp și suflându-i părul bogat în jurul feței.

– E liniște, murmură ea, ridicând privirea.

El o urmărea cu atenție, cu ochii pe silueta elegantă și fața palidă, iar tânăra femeie se îmbujoră descoperind o foame adâncă în modul în care o privea, o fascinație în adâncurile ochilor întunecați.

– Aici trebuia să venim? întrebă ea cu o încercare să pară nonșalantă, uimită că privirea lui n-o înfuria.

În loc de asta, îi făcea inima să bată mai tare, iar în clipa în care-i zâmbi și-i întinse mâna se simți recunoscătoare că întrerupe vraja care devenise prea stânjenitoare.

– Nu, suntem aproape, dar mașina nu merge până acolo. Ar fi trebuit să-ți spun să iei pantofi cu un toc mai mic, adăugă el cu regret, aruncând o privire spre pantofii ei. Oricum, dacă ni se pare prea greu de urcat, o s-o lăsăm pe altă zi.

Brusc, tânăra femeie nu vru să lase nimic pe altă dată; voia doar ca această zi să continue așa cum începuse. Așadar, fără nici o ezitare, își puse mâna în cea care se întindea spre ea.

– Acolo, arătă bărbatul cu mâna, începând să urce spre colina care se ridica deasupra orașului. Roma, precum probabil știi, a fost construită pe șapte dealuri, remarcă el în timp ce urcau. Acum nu prea mai există spațiu nici pentru o colibă, dar locul acesta îmi aparține.

Când ajunseră în vârful dealului, o întoarse spre oraș. Rachel rămase uimită văzând priveliștea care se întindea la picioarele lor. Vântul era cald și blând, iar luminile începuseră să strălucească în depărtare, în timp ce întunericul se lăsa încet mai întâi deasupra colinelor mai joase, apoi până la poalele dealului pe care se aflau și despre care Nick spusese că este al lui.

Vârful dealului era împădurit și verde, cu o prospețime rar întâlnită datorită lipsei amestecului uman. Încă nu fusese nici o clădire în acest colț binecuvântat de natură, dar începutul unui drum se zărea pe sub crengile umbroase ale copacilor.

– E minunat, murmură ea cu uimire. Ce vreți să faceți cu el?

– Cred că vreau să construiesc o casă. Am un apartament luxos în oraș. Tata are o casă aproape de coastă, pe o mică insulă de acolo, dar eu încă n-am o casă doar a mea și, la treizeci și trei de ani, mi-a venit ideea că e cazul să-mi construiesc una. Am acest teren de destul de multă vreme. O dată sau de două ori am fost tentat să scap de el, dar nu pot locui în apartamentul acela la nesfârșit și nici nu pot să plec din Roma; am prea mult de lucru și prea multe responsabilități ca să stau prea mult departe de oraș.

– O să fie un loc minunat pentru o casă, spuse ea cu entuziasm, uitând orice urmă de mânie la vederea frumuseții locurilor, dar el părea încă să se îndoiască.

– Sunt destul de mulți copaci care trebuie tăiați, observă Nick, privind în jur.

– Nu! exclamă ea, prinzându-l de mână. Ar trebui construit mai jos. O să fie minunat cu copacii în fundal.

Tânăra femeie făcu un pas mai sus, privind cu atenție în jur.

– Poate fi construită o terasă. De fapt, aproape a fost făcută una, nu vedeți? exclamă ea, dar se opri brusc, dându-și seama de starea în care se afla și de privirea lui atentă. Îmi cer scuze, m-am entuziasmat prea tare.

– Nu. Te-am adus aici ca să-ți cer părerea. Știu că nu eziți niciodată să-ți spui părerea într-o privință, iar acum ai dreptate.

Bărbatul coborî câțiva pași, evaluând diferitele locuri, cu o privire gânditoare. Rachel aproape uită de el, în timp ce construia în minte o casă: joasă, lungă, albă, înconjurată de copaci și ridicându-se deasupra orașului, grădinile coborând până aproape de râu.

– E aproape întuneric, observă el brusc. Ar fi bine să coborâm câtă vreme mai e posibil să vedem drumul.

Ea se întristă, ca și cum cineva i-ar fi spus că nu poate sta într-un loc foarte frumos deoarece nu este locul ei. Se simți o intrusă, singură și alungată. Se întoarse repede să coboare spre el, dar mișcarea fu prea rapidă și ajunse să se îndrepte spre el cu o viteză prea mare, astfel încât ar fi căzut dacă bărbatul nu s-ar fi întins s-o prindă.

– Ești atât de nerăbdătoare să pleci? râse el, cu brațele încă în jurul ei.

– Nu, am fost doar puțin neatentă, spuse ea, cu fața îmbujorată în lumina serii, respirând cu greu.

Nu se îndepărtă din cercul brațelor lui, dar nici el nu păru dornic să-i dea drumul. Timp de o secundă, rămaseră nemișcați, iar când Rachel găsi curajul să ridice privirea spre fața lui, descoperi că o privea cu aceeași dorință abia ascunsă.

– Nu mă priviți așa... murmură ea, cu o privire rugătoare, continuând să stea în brațele lui.

– Cum aș putea să n-o fac? mârâi el, strângând-o brusc mai aproape. Nu m-am prefăcut niciodată că nu te vreau, și au trecut mai mult de șase

săptămâni de când te-am ținut în brațe. Nu te-am adus aici pentru asta; te-am adus să-ți arăt terenul meu, să văd reacția ta ca femeie. Nu m-am așteptat să alergi în brațele mele. Acum nu pot fi sigur decât de reacția mea ca bărbat. Vreau să fac dragoste cu tine.

Strânsoarea lui nu era atât de puternică pe cât s-ar fi așteptat, dimpotrivă, se aplecă ușor spre buzele ei, atingându-le seducător, ca și cum s-ar fi întrebat dacă are dreptul să se apropie mai mult. Probabil ezitarea lui fu cea care o făcu să parcurgă restul drumului spre el, uitând de orice precauție în dorința de a fi mai aproape de el.

Bărbatul se retrase și o privi cu ochi cercetători, luminându-se la vederea expresiei ei. O trase și mai aproape, lipindu-i corpul de al lui și mângâind-o seducător, luându-i gura în stăpânire cu pasiune.

Sărutul lui era atât de neașteptat de arzător, încât se crispă pe moment, iar el, simțindu-i reacția, o legănă ca pe un copil, temperându-și pasiunea ca să n-o sperie, gura lui fiind mângâietoare și tandră. Încetul cu încetul, Rachel se relaxă, devenind la fel de dornică.

Pe măsură ce focul dintre ei ardea cu mai multă putere, sărutul lui se adânci, până când nu mai fu conștientă decât de dorința fierbinte de a fi lângă el. În aceste clipe, uită tot ce știa despre el, uită mânia și hotărârea de a-l înfrânge.

Nu mai era conștientă decât de propriile dorințe, dorințe care păreau la fel de fierbinți ca ale lui, din moment ce niciodată nu mai simțise așa ceva în viața ei. Nu se simțise niciodată copleșită de o asemenea emoție. Era frumos, înspăimântător și cutremurător, dar se lăsă purtată de val fără să mai stea pe gânduri.

– Rachel, răsună vocea lui răgușită, vino cu mine în apartamentul meu, stai cu mine, dormi cu mine, deoarece suntem perfecți împreună!

Cuvintele lui o făcură să-și mai revină în simțiri, apoi își dădu seama că ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Dacă ar fi hotărât să facă dragoste cu ea în acea clipă, n-ar fi întâmpinat nici o rezistență. Se retrase, tremurând

violent, acoperindu-și fața cu mâinile, dar el le dădu la o parte cu degete surprinzător de blânde.

– Nu încerca să te ascunzi de mine, clătină bărbatul din cap. Nu te simți jenată și timidă pentru că ai simțit valurile pasiunii. A fost inevitabil, încă din clipa în care ne-am zărit prima oară.

– Sunt... mi-e frică, reuși ea să murmure, bucuroasă că o prinse din nou un braț doar ca s-o consoleze.

– Înțeleg, sosi răspunsul lui, aproape că mi-e frică și mie. Nu m-am mai simțit niciodată astfel. În această clipă, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la nevoia de a fi cu tine, dar va trebui să începem să ne cunoaștem mai bine, dacă îți este teamă. Avem destul timp. Cu noroc, poate că voi rezista o săptămână întreagă.

Poate că era de vină amuzamentul din vocea lui, sau sentimentul ei de vină și de rușine, dar își dădu seama, acum când focul pasiunii dispăruse, că fusese o captivă dornică în brațele lui, la fel de responsabilă pentru focul dintre ei ca și el. Răspunsul instinctiv la atingerea lui o înspăimânta. Îl ura! Cum putea să-l primească în brațele ei, cum putea să asculte un bărbat fără scrupule pe care îl disprețuia propunându-i să vină în patul lui? Era șocată și dezgustată de propriul comportament, dar acum își revenise din acea stare. Sub nici o formă, nu trebuia să-l lase să vadă ce simte, nu în acest loc singuratic. Pentru moment, era blând și atent și o trata cu tandrețe, sigur că era câștigător, singurul lucru care-i mai rămânea de făcut fiind să aștepte. Dacă ar fi știut la ce se gândea, nu i-ar fi arătat nici o milă și, înapoi în brațele lui, era sigură că trupul ei trădător ar fi reacționat la fel ca înainte. Rămase tăcută, iar el consideră că tăcerea ei e un semn de timiditate.

Luni dimineața, după o zi care îi zdruncinase nervii și o noapte în care nu dormise aproape deloc, Rachel era mulțumită că reacționase la un moment dat la acțiunile lui, întorcându-și scaunul cu spatele spre intrare. Lucră mai mult decât o făcuse vreodată, încercând să uite de sentimentele

care o torturau, rezolvând toate însărcinările de la Bill cu o asemenea rapiditate, încât șeful ei o privi ciudat și începu să se plângă că se simte hărțuit. Ar fi vrut să-i spună că n-are idee cum se simte ea în această privință, dar de data asta era singură.

Un drum la un alt etaj făcut spre sfârșitul zilei o aduse în preajma biroului lui Nick, chiar în clipa în care o femeie intra. Era, cu siguranță, o femeie care atrage atenția: mică, blondă, cu o față extrem de frumoasă, ca de porțelan, cu haine scumpe și alese cu gust. Desigur, îi atrase atenția și lui Rachel. Zări prin ușa întredeschisă expresia de surpriză foarte plăcută de pe figura lui Nick, săritura lui de pe scaun și brațele deschise spre femeia care tocmai intrase, apoi ușa se închise. Bărbatul n-o zări pe Rachel.

– E într-adevăr o apariție, nu-i așa?

Rachel se întoarse să descopere că unul dintre manageri o urmărea cu privirea, cu un zâmbet de simpatie. Descoperi că era cel cu care vorbise Nick ziua trecută când se duseseră împreună la masă, și era evident că din punctul lui de vedere mintea ei era copleșită acum de gânduri de gelozie, din moment ce observase brațul posesiv cu care o cuprinsese Nick.

– E foarte frumoasă, dădu ea din cap, încercând să-și continue drumul.

– Este Stefanie Veccetti, domnișoară. Mai precis, prințesa Veccetti.

Bărbatul păru amuzat la vederea expresiei ei uluite, apoi ridică din umeri în stilul care părea să fie foarte normal în această țară.

– Sunt foarte mulți urmași ai nobilimii în Italia. Se poate spune că sunt răspândiți prin țară fără nici un fel de discriminare. În general, nu prea se folosesc de titlurile nobiliare și nu dispun de prea mulți bani, dar prințesa Veccetti este o femeie foarte bogată.

– Ei bine, mulțumesc pentru informație, declară Rachel cu ceea ce spera că este o indiferență rece. Dacă o să mai văd vreo altă prințesă, o să-mi aduc aminte de ceea ce mi-ați spus.

Bărbatul râse, părând mai interesat cu fiecare clipă care trecea, iar ea simți nevoia să se retragă din fața lui, văzându-l că avansează. Avea destule probleme în această clipă și fără un alt admirator, iar interesul lui era prea vizibil.

– Cred că, pe moment, se străduiesc să nu pară prea apropiați, murmură el pe un ton conspirativ, care-l determină să se apropie și mai mult. Căsătoria va trebui să fie aranjată cu grijă și repeziciune, dacă vor ca ambele cotații la bursă să rămână stabile. Ea este proprietara unei afaceri prospere în domeniul aviatic, una dintre multele alte posesiuni primite de la fostul soț, și cred că se va vorbi despre fuziune. Sunt sigur că domnul Orsiani ar fi foarte nemulțumit dacă se vor face speculații cu acțiunile firmei Orsiani Italia.

– Îmi dau seama că ar fi, spuse Rachel repede, retrăgându-se încă un pas, încercând să fie cât mai calmă.

O căsătorie apropiată cu prințesa Veccetti nu-l împiedica pe Nick Orsiani să încerce s-o seducă. Era ca un fel de melodramă victoriană. Se enervă brusc, dându-și seama că planurile ei nu vor avea nici un rezultat, indiferent ce ar fi încercat să facă. Planurile lui mergeau în continuare, cu discreție și în tăcere, fără îndoială având și data nunții fixată. Și ea avusese data nunții fixată, înainte de pătrunderea lui violentă în firma la care lucra și în viața ei, cu hotărârea neclintită de a o face amanta lui.

Era mulțumită că reușise să-și păstreze controlul și o figură foarte calmă, deoarece ușa biroului lui Nick se deschise și acesta își conduse vizitatoarea afară. Managerul se îndepărtă cu repeziciune, dar Rachel nu avu același noroc.

– Ce voia?

Nick era lângă ea, prinzând-o cu fermitate de braț, înainte ca Stefanie Veccetti să se fi îndepărtat la mai mult de doi pași.

– Despre ce vorbea? repetă el, descoperind că tânăra femeie nu răspunde nimic, privindu-l cu uimire.

– Nimic important, minți Rachel repede. Îmi spunea că este un eveniment important în centrul orașului și că se va circula foarte greu, inventă ea cu ușurință, amintindu-și ce-i spusese Bill ceva mai devreme. Din moment ce n-am mașină, nu prea mă interesează.

– O să evităm centrul, promise el, relaxându-se. Când o să vin să te iau la cină, vom merge pe un drum ocolitor.

– Nu, mulțumesc, spuse ea cu răceală, privindu-l în ochi, încercând să înțeleagă de ce avea sentimente contradictorii.

Pe de o parte, văzându-l că se încruntă și pare nemulțumit, se simțea rănită. Pe de altă parte, era mulțumită că avea capacitatea să-l lovească așa cum merita.

– Ce vrei să spui cu această remarcă bizară? întrebă el cu grijă.

– Vreau să spun, domnule Orsiani, că nu voi merge la cină cu dumneavoastră și nici în altă parte.

Înainte să poată respira, era deja în biroul lui, ușa fusese trântită în urma lor, iar el o privea încruntat cu ochii lui cenușii. Apoi bărbatul se îndepărtă de ea ca să se sprijine de masa de lemn, cu picioarele întinse în fața lui și slăbindu-și nodul de la cravată cu o mișcare iritată, ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

– Rachel, începu Nick cu voce controlată, seara trecută ai fost în brațele mele, cuprinsă de același foc al pasiunii. Tremurai de aceeași dorință. Dacă aș fi vrut să profit de avantajul oferit de corpul tău arzător, acum am fi iubiți. Nu te obosi să negi, adăugă el în clipa în care o văzu că vrea să deschidă gura. Știm amândoi că este adevărat. Iar acum, îmi spui "domnule Orsiani" de parcă am fi niște străini, și mă informezi că nu vrei să mai mergi nicăieri cu mine. Seara trecută, păreai nerăbdătoare ca destinația amândurora să fie patul meu.

O privi cu intensitate, cu ochi duri și reci, expresia lui demonstrând hotărârea de a o învinge, iar ea simți o mânie ascunsă arzând în ea, adăugată la starea de jenă pe care o simțea.

– Din clipa în care v-am văzut, mi-am dat seama ce fel de bărbat sunteți, se răsti ea, aproape sufocată de mânie. Ați intervenit într-o viață care nu vă privea în nici un fel: a mea. Viața mea! Acum stați aici, foarte calm, vorbind despre patul dumneavoastră, când în urmă cu un minut aveați o altă femeie în brațe! Câte paturi aveți, domnule Orsiani? Sau vreți să-l folosiți pe același, dar făcând un grafic foarte strict?

Timp de o secundă, bărbatul o privi uimit, apoi o urmă de iritare se citi pe figura lui, reluându-și imediat expresia sardonică și rece.

– Presupun, spuse el încet, că fie ești din nou implicată prea mult în jocul acela nebunesc de imposibil, fie ai înțeles greșit o situație despre care nu știai nimic. Vrei să vorbești despre Stefanie Veccetti?

– Oh, să încercăm să fim corecți, interveni ea cu răceală. Prințesa Veccetti. Îmi plac lucrurile precise și în regulă.

– Cred, sugeră el cu calm, cu toate că ochii începuseră să i se întunece, că ești ceva mai mult decât geloasă. De aceea te-ai întors din nou la jocul tău? Dacă da, îți pot spune că...

– Nu vă mai obosiți! îl întrerupse ea cu răutate, extrem de supărată pe el dar și pe ea, deoarece vederea blondei o afectase mult prea tare. Nu trebuie să mi se spună nimic, înțeleg foarte bine. Nu joc nici un fel de joc. Nu este nimic între noi, domnule Orsiani, și v-am cerut doar să mă lăsați în pace.

Chiar acum, nu văd de ce aș fi în biroul dumneavoastră, discutând lucruri care n-au nici o legătură cu munca mea.

– Și noaptea trecută, Rachel? interveni el cu voce liniștită. Când erai în brațele mele, temându-te de propriile dorințe?

– Nu încerc să neg ceea ce s-a întâmplat, șopti ea, surprinsă de o durere acută în piept la amintirea brațelor lui care o înconjuraseră. Nici nu vă învinovățesc în totalitate. Sunt destul de mare să fiu responsabilă pentru propriile acțiuni, iar ceea ce s-a întâmplat seara trecută m-a făcut să descopăr că sunt la fel de vulnerabilă în fața dumneavoastră ca orice

altă femeie; dar nu cred că asta este o supriză, deoarece sunt sigură că ați întâlnit destule reacții asemănătoare.

El spuse ceva în italiană pe care tânăra femeie fu mulțumită că nu-l înțelegea, dar cu un efort de voință rămase unde era, cu toate că privirea din ochii lui spunea că e bine că nu s-a apropiat.

– Așadar, nu simți decât dorință fizică, domnișoară? o întrebă el cu ironie. Iar eu am puterea să stârnesc în tine un sentiment care te sperie prin intensitate?

O privea cu răceală, iar tânăra femeie își spuse că trebuie să plece cât mai repede din preajma lui, chiar dacă singura metodă în care o putea face îl va provoca.

– Modul în care te-ai comportat în brațele mele seara trecută mă face să mă îndoiesc de decizia luată în privința lui Pearson, pe care l-am trimis la Zarein. Dacă este în stare să renunțe la atâta foc pentru un loc doar un pic călduț, ajung să-mi închipui că nu este o persoană echilibrată.

– Chris nu este ca dumneavoastră, se răsti ea, profitând de ocazia apărută. Nu se poartă niciodată astfel. N-are un ego masculin la fel de dezvoltat și nici n-are nevoie să fie înconjurat de femei care să-l asigure că totul este bine în lume. Mi-ați spus că pe străzile Romei sunt persoane care se poartă ca niște prădători; ei bine, cred că și aici se află unul. Pe viitor, domnule Orsiani, v-aș ruga să vă aduceți aminte că sunt angajata dumneavoastră. Nu există nimic altceva între noi. Dacă nu vă puteți aminti acest lucru, o să întrerup contractul și o să-mi plătesc singură drumul spre casă.

– Rachel, încetează cu jocul acesta! o întrerupse el cu voce ridicată. Orice ai spune, orice ai face, știi că mă vrei, iar eu te vreau prea mult ca să am chef să mă las păcălit.

– Am spus tot ce voiam să spun, îl informă ea, amintindu-și cu claritate figura femeii pe care intenționa s-o ia de soție. Puteți să jucați jocurile dumneavoastră crude cu o altă secretară. Mai devreme sau mai târziu,

prințesa Veccetti va afla, dacă nu bănuiește deja. Cu toate acestea, îmi imaginez că știe la ce să se aștepte și se poate descurca. La urma urmei, face parte din clasa socială a dumneavoastră, nu este o umilă secretară ca mine. Cineva a spus la un moment dat că morala este pentru clasa de jos, iar eu știu unde mă aflu. Nu e întotdeauna posibil să primești ce-ți dorești; ar fi trebuit să învățați acest lucru de mic. Poate că ar fi trebuit să vă lovească peste mână când vă întindeați după prăjitură.

El o privi uimit o secundă, cu fața palidă și tensionată din pricina mâniei, apoi dădu ușor din cap, ridicându-se.

– Așa că vrei să mă lovești tu peste mână? întrebă el cu o voce periculos de liniștită. Și să-mi aduci aminte ce ți-am spus în clipele de mânie, care au fost de altfel provocate de tine? Văd că nu-mi vorbești limba, dar o mânuiești cu îndemânare pe a ta. Limba ta e în stare să otrăvească și te gândești prea puțin la corectitudinea cuvintelor pe care le spui.

Făcu un pas departe de ea, întorcându-se cu spatele, cu mâinile vârâte în buzunare.

– Foarte bine, văd imaginea pe care ai pictat-o cu claritate și cu cuvinte foarte bine alese. Nu sunt decât angajatorul tău. În acest caz, domnișoară, ieși afară!

Ea ieși, cât de repede și de discret era posibil, aruncând o privire neliniștită spre ceas și descoperind cu ușurare că avea timp să termine ce avea de făcut, apoi să-și ia poșeta și să părăsească biroul.

Făcuse tot ce voia să facă, îl adusese la nivelul la care ar fi trebuit menținut, atentând la egoul lui masculin, chiar dacă nu reușise să-l distrugă.

Îl comparase verbal cu Chris și-l jignise, iar acum ar fi trebuit să fie foarte încântată de propria persoană. Se întreba cu nefericire de ce era însă ea cea care suferea. El era foarte supărat, dar ea se simțea pustie și foarte singură.

Își dădu brusc seama că, din ziua în care venise în Italia, nu se mai gândise o singură dată la Chris, și nici chiar acum, când numele lui îi venise pe buze, abia dacă își amintea figura lui. Dacă el n-o iubise cu adevărat, acum îi era clar că nici ea nu avusese asemenea sentimente pentru cel care-i fusese logodnic. Nu fusese decât o relație confortabilă, cu care se obișnuise.

De asemenea, era clar că ar trebui să-i fie recunoascătoare italianului cu ochi cenușii care-i despărțise cu atâta cruzime, dar ceea ce simțea nu era recunoștință. Era o durere fără sfârșit în interiorul ei, un sentiment profund de pierdere de fiecare dată când își amintea imaginea frumoasei femei care intrase în biroul lui, făcându-l să se lumineze de fericire. Oricât de mult l-ar fi urât, nu putea scăpa de aceste sentimente.

Dimineața următoare, Bill o informă că marele șef plecase la Florența, iar această veste o făcu să respire ușurată. Nu putea da încă ochii cu el; mai întâi trebuia să capete curaj. Dar imaginea lui Nick fu aproape șterșă din mintea ei când, ridicând privirea, descoperi o persoană aproape uitată stând în pragul ușii și urmărind-o cu privirea.

– Draga mea Rachel, blânda salvatoare a străinilor nebuni, mica doamnă cu păr ca flacăra și inimă bună.

Era Vincenzo Orsiani, tatăl lui Nick, cu ochi pe atât de întunecați pe cât erau de deschiși ai fiului lui, cu un zâmbet larg pe față. Zâmbetul tinerei fu de asemenea unul plin de căldură.

– Nu te deranjează că-ți spun Rachel? întrebă bărbatul, apropiindu-se să-i sărute mâna. Nu pot fi foarte formal cu cineva care m-a văzut în clipele mele foarte puțin reușite.

Bill Taylor rămase uimit în timpul saluturilor, iar italianul se întoarse spre el cu un zâmbet larg.

– Îți amintești, domnule Taylor, prima mea vizită în țară, când am cumpărat firma? Era momentul în care mă simțeam cel mai vulnerabil. Fără ajutorul lui Rachel, cred că aș fi produs un accident.

Deoarece șeful ei părea în continuare nedumerit, tânăra femeie oferi explicația pe care bătrânul nu voia s-o dezvăluie:

– Cea mai mare parte dintr-o sticlă de coniac, explică ea, cu ochii strălucind de amuzament.

– Oh! exclamă Bill cu o expresie de înțelegere surprinsă, care-l făcu pe bătrânul Orsiani să izbucnească în râs.

– A fost după cina oficială, adăugă el, părând încă foarte amuzat de propria greșeală. Surprinzător, era prima oară când gustasem această băutură. Mi-a plăcut foarte mult și, fiind capabil să beau destul de mult vin italian fără nici un efect, am hotărât că nu trebuie să mă lipsesc de acest nectar. Rachel a observat comportamentul meu imprudent și mi-a sărit în ajutor. După cum îmi amintesc, a spus: "Să mergem, domnule Orsiani. O să vă conduc încet în camera dumneavoastră." Era ca o asistentă medicală cu un copil neascultător.

Mi-a salvat demnitatea, mi-a dat jos haina și pantofii, mi-a scos cravata și mi-a cerut să mă duc la culcare. Ziua următoare am descoperit-o adormită pe canapeaua din sufragerie. I-a fost teamă că mă voi trezi peste noapte și mă voi răni singur. Din fericire, era sâmbătă. Am fost amândoi în stare să ne recuperăm suferințele, eu din cauza unei dureri infernale de cap, iar ea din cauza gâtului înțepenit. Am păstrat totul secret, nu-i așa, Rachel?

Drept încheiere, bărbatul râse satisfăcut, cuprinzând-o cu un braț și îmbrățișând-o părintește.

Râsul le îngheță pe buze în clipa în care în birou intră Nick, cu o figură mânioasă și care se întunecă mai tare la vederea zâmbetului lui Rachel și a brațului tatălui lui care o cuprindea.

– Așadar, aici ești, mârâi el, ochii lui evitând-o pe tânăra femeie. Mi s-a spus că ai sosit.

– Mie mi s-a spus că ești la Florența, răspunse Vincenzo Orsiani cu o îngrijorare ușor de observat.

– Abia m-am întors și e mai bine să vii cu mine; Stefanie a venit și ea. O să avem ocazia să stăm de vorbă și să începem să facem planurile. N-am destul timp la dispoziție ca să vin acasă la tine.

– Bine, o să vin, declară tatăl lui cu un oftat de ușurare. Am făcut ce doream să fac: mi-ar reluat legătura cu minunata Rachel.

O cuprinse din nou în brațe cu afecțiune și recunoștință, iar figura lui Nick se întunecă și mai tare.

– Dacă ai terminat, să mergem, murmură el nemulțumit, îndepărtându-se.

Totul era o surpriză pentru Bill, chiar dacă nu spuse nimic. Cu tatăl lui de față, Rachel era sigură că voia să stea de vorbă despre planurile de nuntă. Plecarea la Florența fusese împreună cu prințesa Veccetti. Cu inima strânsă, se întrebă unde dormise Nick, imaginația ei văzându-l în brațele micuței blonde.

Se întoarse la lucru cu o viteză atât de mare, încât Bill o privi uimit, întrebându-se de ce nu-i relata toate detaliile povestirii începute de Vincenzo Orsiani. În cele din urmă, bărbatul ridică din umeri și se întoarse la biroul lui.

După masa de prânz, avu din nou ocazia să-l vadă pe tatăl lui Nick, iar el se arătă la fel de încântat.

– Rachel, o să te invit la mine pe parcursul weekendului, declară el imediat ce ajunse în fața ei, și voi suferi foarte mult dacă mă refuzi.

– Oh, domnule Orsiani, eu...

Desigur, nu putea spune că nu suportă să stea în apropierea lui Nick, că nu voia să i se amintească de el. Numai că bărbatul din fața ei o convinse să uite de hotărârea de a fi doar o angajată și de a se ține departe de familia Orsiani.

– E o insuliță aproape de coastă, explică el. Marea e albastră, limpede și fermecătoare. Poți să înoți sau să îmbunătățești frumosul bronz căpătat deja. Și, dacă te gândești că șeful tău cu probleme temperamentale va fi

de față, nu trebuie să-ți faci probleme. Nick s-a întors deja la Florența, sau cel puțin este pe drum. Acum găsește doar rareori timpul să mă viziteze, iar la vilă nu va fi nimeni în afară de noi doi și de personal, exceptând cazul în care nepotul meu Toni vine în vizită. Nici pe el nu-l văd mai des.

Părea destul de singur, iar Rachel se simțea și ea singură. Ce mai conta? Curând, cele șase luni vor lua sfârșit, se va întoarce în Anglia și nu-l va mai vedea pe Nick și nici pe acest bătrân atât de diferit de puternicul lui fiu.

– Cum ajung acolo? întrebă ea cu un zâmbet care aduse o sclipire recunoscătoare în ochii bărbatului.

– O să te duc eu. Plec într-o oră și o să-ți obțin învoirea pentru restul zilei. L-am auzit pe domnul Taylor spunându-i fiului meu că ai muncit ca o sclavă, apa că nu voi auzi proteste din partea lui, poate chiar se va bucura că pleci mai devreme. O să luăm apoi vasul meu spre larg, pentru a ajunge pe insulă. O să ai nevoie și de costum de baie, deoarece nu există nici un magazin pe insulă, doar casa mea și munți de nisip. Știu foarte bine că domnișoarele vor să aibă cu ele acele lucruri care le ușurează viața.

Rachel era foarte încântată. Era o ocazie să plece din Roma, chiar dacă doar pentru două zile, și o va împiedica să-și spună tot timpul că Nick Orsiani este la Florența cu viitoarea soție. Mânia ei se transformase în niște sentimente pe care n-avea curajul să le analizeze. Figura lui rece îi era încă în memorie, prea aproape ca să poată scapa de ea cu ușurință.

În timpul drumului de-a lungul coastei, reuși să-i acorde întreaga atenție tatălui lui Nick și peisajelor încântătoare. Bărbatul era un însoțitor plăcut și o prezență atrăgătoare, care-i aducea aminte cât de greșit îl prezentase Cynthiei: "rotofei, chel și cu o expresie părintească, de vreo șaizeci și cinci de ani". Era chiar amuzant. Era fermecător și te simțeai foarte bine cu el, în nici un caz atât de bătrân cum și-l amintea, cu o sclipire în ochii negri de italian care trebuie să fi sucit multe capete, și probabil că o făcea și acum.

A doua zi dimineață, stăteau în foișorul din apropierea casei, privind în direcția mării albastre, după ce terminaseră micul dejun și masa fusese degajată de servitorii care se învârteau mereu în preajma lui Vincenzo Orsiani, când acesta ridică brusc privirea.

– Nick, declară el cu siguranță, privind spre cerul senin. Recunosc zgomotul acestui elicopter.

– Zboară cu elicopterul? întrebă Rachel, uimită la tresărirea inimii.

– Nimeni n-o face mai bine, sau cu mai multă îndrăzneală, zâmbi tatăl lui cu mândrie, cu ochii îndreptați spre cerul fără nori. Mă întreb dacă a adus-o pe Stefanie. O să ne dăm seama în clipa în care va începe să coboare. Dacă este cu el, nu-i va permite imprudențe.

– Imprudențe? făcu tânăra femeie ochii mari.

– Ah, uite-l! exclamă brusc Vincenzo Orsiani, prinzându-i brațul și arătând spre cer. E prea sus, ceea ce înseamnă că nu este cu el.

Se întoarse să-i zâmbească, dezamăgirea că viitoarea lui noră nu este cu el fiind imediat ascunsă.

– Imprudențe? Da. A început să zboare de la paisprezece ani, Rachel, și are un talent deosebit. La optsprezece ani lua parte la operațiuni de salvare marine și montane, care erau prea periculoase pentru gustul meu. A acceptat slujbe pe care piloți obișnuiți care luau parte la misiuni de salvare le-au refuzat din pricina pericolului. Atunci am hotărât să-l aduc mai repede în firmă. Știu că a trebuit să muncească prea mult și prea devreme, dar oamenii care au dezaprobat hotărârea de a-l implica prea mult în afaceri și prea devreme, nu-și dau seama că, dacă n-aș fi făcut-o, ar fi fost mort până acum. Nu suportam ideea că îndrăzneala și talentul l-ar fi adus la un moment dat foarte aproape de moarte.

Tânăra femeie ridică și ea privirea spre punctul negru care se zărea în depărtare, încercând să-l vadă pe Nick Orsiani ca un tânăr fără teamă, zburând în apropierea munților sau înfruntând valuri imense. Era o idee care se potrivea destul de bine cu Nick.

– Nu, nu este cu el. O să aterizeze ca o piatră. Ar fi bine să-ți ții nervii în frâu, draga mea Rachel, râse Vincenzo Orsiani. Dar să nu te sperii, n-o să aterizeze peste noi. E felul lui de a ateriza când e urmărit de diavol. O să vină cât mai aproape în poziție verticală, apoi va ateriza pe acea porțiune de gazon, înfuriindu-l pe grădinarul meu.

Acum, tânăra femeie putea zări elicopterul, o pasăre mică și ciudată pe cerul limpede, de la care nu-și putea lua ochii. Părea de la această distanță să stea complet nemișcat, atât de departe încât motorul nu se auzea decât foarte slab, dar știa foarte bine cine este acolo și inima i se urcă în gât în clipa când îl văzu începând să cadă.

Cunoștea destul de bine elicopterele, văzuse cum se fac și cum se manevrează, iar acum își dădea seama de ce Vincenzo Orsiani spunea că fiul lui este foarte talentat. Își aminti că fostul ei logodnic se lăudase că-l făcuse pe Nick să se îngrijoreze. Era o idee hilară! Bărbatul pur și simplu cădea din cer, întorcându-se și răsucindu-se ca un taur furios, împingând aparatul de zbor până dincolo de limitele sale și cochetând cu moartea.

În câteva secunde, zgomotul răsună din ce în ce mai aproape deasupra capetelor lor, elicopterul era chiar deasupra, astfel încât era vizibilă silueta lui Nick, cu o cască albă peste părul întunecat și o cămașă neagră cu mânecile suflecate, scoțând la iveală brațele puternice.

Coborî deasupra pajiștii verzi, aerul agitat de paletele elicopterului îndoind plantele aproape de orizontală, iar Rachel îl auzi pe Vincenzo Orsiani murmurând ceva în propria limbă, vădit enervat. Apoi aparatul atinse pământul ușor ca o pană, făcându-l pe tatăl pilotului să izbucnească într-un hohot de râs plin de admirație.

– Diavolul a aterizat, observă el cu calm, iar ea trebui să fie de acord că în acea clipă Nick arăta mai mult ca diavolul însuși decât a om.

– Sunteți chemat la telefon, domnule! răsună un glas dinspre ușa vilei, iar Vincenzo Orsiani plecă grăbit, lăsând-o pe Rachel să dea ochii cu Nick de una singură, cu inima bătându-i cu putere în piept de când îl văzu

coborând și aruncând casca pe scaun, silueta lui înaltă oprindu-se din drum la vederea ei. Bărbatul o privi cu o expresie șocată și furioasă. Se îndreptă spre ea cu pași mari, toate mișcările lui exprimând enervarea.

– Ce faci aici? întrebă bărbatul cu voce dură. Am înțeles că te mulțumește să fii doar o angajată. Nu e ceva obișnuit să vii acasă și să descoperi că o oarecare angajată stă foarte bine aproape de propriul tată!

– El m-a invitat și eu... începu Rachel, cu o față palidă și îngrijorată.

Nu se putea confrunta cu Nick și să-l lase pe tatăl lui să afle în ce relații erau ei amândoi. Vincenzo Orsiani ar fi supărat pe fiul lui și dezgustat de reacția ei. Păruse să aștepte cu nerăbdare sosirea viitoarei lui nurori, iar descoperirea că fiul lui încearcă să seducă una dintre angajatele lui în același timp ar fi fost foarte neplăcută.

– Te-a invitat, iar tu ai acceptat cu plăcere, termină Nick replica ei, cu o voce răgușită. L-am auzit destul de des cântând ode de laudă îngerului cu păr de flacără care l-a salvat când era în Anglia. De aceea ai fost dornică să vii în Italia? Ai venit să-ți primești recompensa? Are de gând să-ți dea bani?

– Nu mă voi certa cu dumneavoastră, declară ea, întorcându-i spatele. Nu vreau să-l supăr.

– Ce emoționant!

Bărbatul o prinse de umeri și o întoarse spre el, rănind-o cu degetele lui puternice, cu ochii strălucind de furie.

– Te înduioșează, domnișoară? Noaptea trecută i-ai ținut de urât? De aceea te-a adus aici? Sau mintea ta foarte ordonată a tras o linie de demarcare și în cazul lui? Sunt foarte surprins că ai acceptat să vii, știind că ești foarte conștientă de poziția de simplă angajată și știind că pot sosi în orice clipă, aducând-o pe Stefanie cu mine. În acest caz, poziția ta ar fi fost una jenantă, nu-i așa? Sau dorința ta de a nu-l supăra pe tata n-a mers atât de departe? Stefanie ar fi foarte uimită, neștiind de cine ești urmărită: de tata sau de mine!

Îi dădu brusc drumul și se îndreptă spre casă. Aproape o împinsese de lângă el cu dezgust, iar ea rămase tremurând de teamă și de confuzie, cu o durere surdă în inimă, care creștea văzând cu ochii, luptându-se cu lacrimile care i se adunau în ochi. N-ar fi putut declara mai clar că Stefanie Veccetti era o parte din viața lui, dar nu părea să vadă nici un motiv să nu aibă și o amantă. Simțea că se îneacă de umilință.

Capitolul 5

Dură o vreme până la întoarcerea tatălui lui, iar Rachel avu timp să-și recapete controlul asupra propriilor sentimente și să scape de lacrimile provocate de modul în are o tratase Nick. Acesta nu se vedea pe nicăieri, iar tatăl lui părea vesel, chiar dacă elicopterul n-o adusese pe Stefanie Veccetti. Părea să fi trecut peste dezamăgirea produsă inițial de lipsa acesteia.

Nick apăru și el după o vreme, acum purtând pantaloni scurți și o cămașă albastră deschisă la piept, care îi arăta pieptul puternic și bronzat. Rachel privi repede în altă parte, conștientă de bătăile rapide ale inimii la vederea corpului lui puternic și agresiv.

– Mă duc să fac windsurf, îl anunță el pe tatăl lui. Ne vedem peste două ore.

Vicenzo Orsiani dădu din cap și se lăsă pe spate în scaun, cu ochii închiși ca să se ferească de lumina puternică a soarelui. Nick stătu o vreme privind-o pe Rachel cu răceală, temperamentul lui sălbatic părând acum sub control.

– Faceți windsurf, domnișoară? o sperie el, întrebând-o.

– Nu, eu... N-am încercat niciodată. Pare greu.

Privi în altă parte, dar el nu se mișcă.

Următoarele cuvinte o făcură să ridice privirea, uimită:

– Dacă ai adus un costum de baie, pune-l. O să te învăț să faci windsurf.

Tânăra femeie n-avu nici o șansă să refuze această ofertă făcută doar din cruzime, deoarece tatăl lui dădu din cap aprobator.

– E o idee foarte bună! Fugi, Rachel, draga mea, și bucură-te de ocazie. Eu am câteva telefoane de dat și nu vreau să te las singură.

– Voi fi foarte mulțumită să stau la soare, spuse Rachel repede, dar bărbatul insistă.

Nick nu spuse nimic, ci rămase doar în fața ei, atitudinea lui lăsând să se vadă că n-avea nici o intenție să plece și să-l lase pe tatăl ei la discreția cuiva ca ea.

În cele din urmă, fu nevoită să accepte, fie doar și pentru ca să nu-l facă pe tatăl lui să înceapă să bănuiască starea relațiilor lor. Se întoarse în câteva minute, costumul ei alb de baie fiind ascuns sub faldurile bogate ale unei rochii de plajă.

El o aștepta cu o varietate de echipamente: prosoape, loțiune de plajă, băuturi reci, apoi îi întinse o vestă de salvare.

– Ține asta, domnișoară. Poți s-o pui pe tine înainte să intri în apă.

– Sunt o înotătoare foarte bună, protestă ea, dar el refuză să cedeze.

– La fel este și un pește, ridică Nick din umeri, dar nu mai e atât de priceput după ce primește o lovitură în cap. O să încerci un nou sport, într-o apă destul de adâncă. Dacă nu iei vesta de salvare, nu vei încerca să faci windsurf.

Era o șansă bună de scăpare, dar o privire spre figura lui o făcu să se încăpățâneze.

– Foarte bine.

Cu un aer de sfidare care-l făcu pe bărbatul mai în vârstă să izbucnească în hohote de râs, lua vesta de salvare și începu să coboare treptele spre plajă.

Dacă s-ar fi așteptat ca ochii lui Nick să strălucească de încântare la vederea corpului ei acoperit doar puțin de costumul de baie, ar fi fost dezamăgită. Bărbatul pur și simplu o ignoră. Propriile lui haine erau aruncate pe un prosop mare de plajă, lăsându-l doar într-un slip negru, care o făcu să privească repede în altă parte. Ochii lui rămaseră fixați asupra mării.

În timp ce asamblă pânza, o lăsă să stea stingheră în apropiere. Rachel, cu apa până la genunchi, urmări cu ochi mari procesul de asamblare și târârea dispozitivului rezultat în apă.

– Bine, dădu el din cap, privind-o încruntat și făcând un semn spre mica ambarcațiune.

Ea se apropie cu teamă, știind că bărbatul din fața ei ar fi încântat s-o știe înecată sau aruncată de pe placa albă. Nici măcar nu știa cum trebuie să se așeze.

Dar el era foarte sigur pe propriile mișcări. Când ajunse destul de aproape de el, o cuprinse cu brațul în jurul taliei, ridicând-o din apă fără vreun efort și plasând-o pe planșă. Chiar cu un singur braț, deoarece trebuia să mențină ambarcațiunea pe loc, nu trebui să facă nici un efort în aranjarea poziției ei.

Tânăra femeie se aștepta să fie împinsă sau să i se permită să plutească o vreme, dar el urmări cu privirea mișcarea valurilor și sări brusc lângă ea, fără să spună un cuvânt.

Păreau să fie pe apă de ore întregi și, după primele minute de emoții, Rachel fu cuprinsă de încântare.

Briza îi mângâia fața, soarele era fierbinte pe brațele ei și se simțea liberă, în siguranță și fericită.

Știa că era doar datorită talentului lui Nick. Greutatea lui era cea care balansa planșa, brațele lui puternice îndreptau și orientau pânza. Era aproape de ea, dar vesta de salvare îi împiedica să se atingă. Singurele lui comentarii erau ordine și încurajări.

De câteva ori, i se permise să manevreze singură pânza, mâinile lui corectându-i poziția de fiecare dată când făcea vreo greșeală, iar după o vreme o conduse spre plajă.

– Acum e timpul să încerci singură, îi strigă el peste zgomotul produs de pânză. Păstrează-ți echilibrul și mișcă-te împreună cu vântul. Suntem la apă mică aici, deci n-ai de ce să te temi.

În nici un caz nu era pregătită, își spuse Rachel în timp ce cădea pentru a opta oară, aterizând în poziții din ce în ce mai caraghioase, cu brațele dureroase din pricina efortului de a îndrepta pânza și a o ridica din apă.

– De-ajuns!

Nick fu lângă ea după ultima cădere, trăgând-o în picioare și prinzând pânza pe care o târî spre mal.

– Nu e ușor, gâfâi ea, prăbușindu-se pe prosop, respirând cu greutate.

Timp de o secundă, uită că o ura; părea să se simtă în largul ei, discutând normal și fără formalitate, dar o privire spre el o făcu să-și schimbe părerea. Figura lui era dură și rece.

– E nevoie de mai mult exercițiu, ridică el din umeri, aruncându-i un prosop. Ai avut destul pentru o singură zi, mai mult decât destul. Mă așteptam să renunți mai devreme. Dacă te lăsam singură, te-ai fi chinuit până când ai fi leșinat de oboseală.

Tânăra femeie își dădu seama că făcuse o prostie, iar privirea lui îi spunea exact acest lucru. Se mulțumi să se aplece să-și usuce părul cu prosopul, evitându-i privirea de gheață. Nu mai voia să-i vadă figura supărată.

Când ridică din nou privirea, el era înapoi în apă, îndreptându-se spre golf, controlând mica planșă cu ușurință. O părăsise fără nici un cuvânt, iar Rachel rămase privindu-l până când deveni aproape un punct săltând pe albastrul apei. Era o adevărată încântare să-l urmărească, părând să zboare deasupra apei, liber și singur în același timp.

La un moment dat, între ei se instaurase un sentiment aproape de camaraderie, dar durase foarte puțin. Chiar dacă nu spusese nimic, putuse să simtă. Acum era singur, înapoi la diavolii și gândurile lui, un bărbat pe care nu-l înțelegea și în care n-avea încredere, despre care știa doar că n-are scrupule și că urmărește cu hotărâre orice își pune în cap. O putea face să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată în viață, iar în această clipă era conștientă că se afla pe un teritoriu străin, unde numai capacitatea ei de apărare o mai putea salva. N-avea nici un viitor cu Nick Orsiani, în afară de acela de a fi înjosită. Viitorul lui era deja decis și aparținea prințesei Veccetti.

Începu să-și facă planuri cu hotărâre. Lunile vor trece repede, apoi se va întoarce în Anglia și va căuta altceva de lucru, părăsind firma Orsiani Italia și uitând de Nick Orsiani și de vremea petrecută la Roma. Se întinse pe burtă și închise ochii, lăsându-se legănată de murmurul valurilor, ascultând țipătul pescărușilor și simțind soarele fierbinte pe piele. Era prea obosită, prea somnoroasă ca să-i mai pese de altceva.

Atingerea unei mâini reci pe piele o trezi din somnul în care alunecase.

– Rachel!

Vocea lui Nick răsună din apropiere, iar ea rămase o clipă nedumerită, neștiind unde se află.

– O să te arzi. Întoarce-te. Soarele ți-a încins umerii și cred că te-ai ars deja. N-ar trebui să adormi pe plajă. Faci lucrurile cele mai stupide! adăugă el iritat.

Ea se ridică încet, simțind din nou că se purtase ca o proastă, întorcându-i spatele în timp ce se străduia să se trezească.

– Stai cum trebuie, mârâi el supărat, o să-ți dau cu niște loțiune pe umeri. Ești cu adevărat cea din urmă dintre proaste.

– Pot și eu! se răsti ea, acum întoarsă în totalitate în lumea pe care o înțelegea, o lume în care Nick mârâia la ea, iar ea se răstea drept răspuns.

El o lovi peste mâna pe care o întindea spre tubul cu loțiune, prinzând-o de umeri și întorcând-o cu spatele spre el, fără să-i pese că atingerea dură o rănea.

– Stai pe loc și poartă-te cum trebuie măcar o singură dată, dădu el din cap. Mi-e teamă că ai făcut și insolație, iar eu voi fi certat de tata că te-am neglijat.

– Nu vreau să faceți nimic pentru mine! exclamă ea, încercând să se retragă, crispându-se la următoarele lui cuvinte.

– Cred că am stabilit deja acest lucru. Ești angajata mea și eu trebuie să mă mulțumesc doar cu Stefanie. Oricum, nu sunt pregătit să te văd arzând, chiar dacă suntem niște străini care nu se vor mai întâlni niciodată după ce drumurile noastre se vor despărți.

Era perfect adevărat, ce-și dorea, dar aceasta n-o făcea să nu simtă o durere ascuțită în piept. Dorise s-o facă să tacă, iar arma pe care o folosise fusese doar duritatea adevărului, care reușise cu adevărat. Fu prinsă de umăr și rămase țeapănă în timp ce bărbatul îi întinse loțiunea pe umeri, respirând cu repeziciune din cauza mâniei.

– Ridică-ți părul, dacă nu vrei să se murdărească, murmură el cu o voce nerăbdătoare, iar ea își prinse părul cu ambele mâini, trăgându-l spre față și aplecându-se ca și cum s-ar fi îndepărtat de mâinile și de vocea lui, dorind să termine repede și s-o lase în pace în nefericirea ei.

– Știi ce vulnerabilă arăți așa? șopti el din senin, cu o voce vibrantă. Ca o creatură rănită, care își așteaptă lovitura de grație.

Rachel se crispă la auzul tonului vocii lui, așteptându-se la o izbucnire violentă, dar în loc de asta mâinile lui se mișcară seducător pe umerii goi și buzele îi depuseră o sărutare la baza gâtului, expusă de poziția în care se afla.

Tânăra femeie tresări la atingerea buzelor lui, iar bărbatul o trase spre pieptul lui încă ud și rece, un geamăt înăbușit de plăcere scăpându-i de pe buze.

– Spune-mi că nu vrei să fac asta, Rachel, o provocă el în clipa în care se topi în îmbrățișarea fierbinte, incapabilă dă reziste dorinței de a fi aproape de el. Spune-mi că nu simți nimic, că nu vrei să fii nimic pentru mine.

Ea nu putea să răspundă, simțind cum corpul începe să-i ia foc din cauza atingerii lui, dorind să se întoarcă spre el.

– Nick!

Micul ei strigăt de panică provocat de atingerea intimă a marginii slipului îl făcu să murmure satisfăcut:

– În sfârșit! În sfârșit, sunt Nick! În sfârșit, recunoști cu buzele tale că exist, așa cum corpul tău a recunoscut din ziua în care ne-am văzut prima oară. Vreau să te ating așa cum am vrut din prima clipă în care te-am văzut.

Îi desprinse repede sutienul de la costumul de baie, aruncându-l pe prosop, mâinile lui posesive cuprinzându-i sânii. Fața lui era afundată în părul ei, inspirându-i parfumul. Continuă s-o mângâie până când fața ei se întoarse singură spre el, privind lung în ochii întunecați de dorință.

– Înaltă, subțire și atât de frumoasă, șopti el încet, cu părul ca flăcările și ca focul care arde aproape cu aceeași intensitate ca al meu. Te vreau, Rachel, iar tu mă vrei la fel de mult.

O trase pe prosop și se întinse lângă ea, cuprinzând-o cu brațele, lipindu-se de ea astfel încât corpurile lor păreau unul, potrivindu-se perfect. Rachel putea simți intensitatea dorinței lui, pasiunea abia stăpânită, dorința de a o face a lui.

Aceleași sentimente o copleșeau și pe ea, făcând-o să se miște neliniștită în îmbrățișare, să se străduiască să ajungă și mai aproape, în timp ce gemete înăbușite de plăcere îi scăpau de pe buze. Buzele care o capturaseră erau fierbinți, trimițându-i valuri de plăcere în tot corpul, făcând-o să tremure în brațele lui.

Buzele lui începură apoi să-i exploreze pielea sensibilă a gâtului, coborând spre sâni. Când îi atinse cu delicatețe și cu dorință, de pe buzele

ei scăpă un țipăt scurt. Părea că săptămânile de așteptare îl purtaseră dincolo de limitele rezistenței, iar acum pasiunea se revărsa în valuri care amenințau s-o copleșească. Atingerea lui o făcea să simtă că se trezește la viață, că-i răspunde cu aceeași pasiune și nesaț.

– Nick!

Sentimentele din adâncul ei o făceau să simtă că nu mai poate rezista, era ca o durere reală, pe care numai el o putea alina. La strigătul ei, bărbatul ridică privirea, descoperind în ochii ei cât de mult îl dorea.

– Nu aici, șopti el cu voce răgușită, plină de pasiune. Acum vei fi cu mine, indiferent ce va crede lumea. Când o să fii a mea, nu va fi doar o clipă de pasiune; o să dureze până când dorința mea nesfârșită va fi satisfăcută, până când vom fi prea obosiți ca să ne atingem sau să ne sărutăm.

Hotărârea din vocea lui nu-i lăsa loc de îndoieli în privința viitorului. Cuvintele lui îi răsunau în minte, în timp ce o ajuta să se îmbrace. Oare se referise la Stefanie, când declarase că nu-i pasă ce spune lumea? Dar nimic nu se schimbase, și probabil că voia să-și ducă planurile de căsătorie la bun sfârșit. N-avea nevoie decât de o amantă, cu care să-și potolească dorințele carnale; adevăratul lui viitor era stabilit. Declarase că se va opri doar când dorința îi va fi satisfăcută, și ar fi putut să adauge că ea poate să se întoarcă apoi în Anglia și să-l lase să-și vadă de viața lui. Femeia cu care se va căsători este bogată, face parte din lumea lui, iar realitatea o duru ca o rană deschisă. Rachel întoarse capul când încercă din nou s-o sărute.

– Rachel?

În vocea lui răsuna neliniștea, iar ea se ridică repede, privind în jos spre el, văzând cum îngrijorarea îndepărta pasiunea de pe figura lui.

– Cuvintele mele te-au rănit, declară el, interpretând corect expresia de pe figura ei. Sau te-am speriat cu ardoarea mea. Rachel, nu ți-aș face niciodată rău.

– N-o să ai ocazia, clătină ea din cap, încă simțind cuvintele lui ca pe niște cuțite în inimă, deoarece nu sunt interesată.

– La naiba, nu ești! se răsti el cu violență, începând să se ridice. Am încetat să mă mai joc, Rachel. Mă dorești la fel de mult cum te doresc!

– Nu! strigă ea, încercând să nege adevărul. L-am dorit pe Chris! Voiam să fiu soția unui bărbat pe care-l iubeam de ani buni. Ai pătruns neinvitat în viața mea și am jurat că te voi face să plătești. Ei bine, acum plătești, domnule Orsiani. Poate că mă vrei, dar e plăcerea mea să te anunț că trebuie să te mulțumești cu frumoasa Stefanie. Dacă ai nevoie de o amantă, n-ai decât să găsești o altă proastă!

– Ce legătură are Stefanie cu ceea ce simțim? întrebă el, prinzând-o de brat și privind-o încruntat.

– Cu ceea ce simți, îl corectă ea.

Înainte s-o poată opri, înainte ca privirea de nedumerire să-l fi părăsit, ea alergă spre mare, aruncându-se în valuri și îndepărtându-se cu repeziciune de mal. Inima i se rupea în piept, în timp ce înțelegerea adevăratelor sentimente pe care le avea pentru Nick Orsiani o copleșeau, făcând-o să înoate fără să se gândească.

Nu era atentă la ceea ce făcea; înota cu regularitate, oprindu-se abia când brațele refuzară s-o mai asculte. Spusese adevărul când declarase că e o înotătoare bună, dar experiența de mai devreme și episodul pasional o făceau să se simtă slabă. În timp ce călca apa și se întorcea pe spate, aruncă o privire spre linia țărmului, înțelegând că n-avea nici o șansă să se întoarcă în siguranță.

Capul întunecat al lui Nick, apărut foarte aproape de ea, o făcu să tresară speriată, dar el nu irosi timpul prețios cu vorbele. Se scufundă și apăru din nou în spatele ei, prinzând-o cu un brat, păstrându-și respirația pentru drumul lung spre plajă, picioarele lui puternice propulsându-i înainte. O trase până ce picioarele îi atinseră nisipul, ajutând-o să stea în picioare și conducând-o până la prosop.

Timp de câteva minute nu spuse nimic, rămânând cu capul plecat, respirând greu, cu mâinile în șolduri. Apoi se întoarse spre ea cu ochi reci ca niște lacuri înghețate.

– Acum știu, mârâi el. Acum știu cu o siguranță care nu va fi uitată. Îl iubești pe acest băiat necredincios care preferă aventura și faima. Ai venit la Roma doar cu gândul de a mă pedepsi, de a egala scorul. Cuvintele ar fi fost de-ajuns! Oricum, te pricepi foarte bine. Au mai fost femei în viața mea care nu m-au vrut, dar tu ești prima care a simțit că trebuie să accentueze acest lucru printr-o încercare de sinucidere! O să te las aici pe plajă în siguranță, domnișoară, și nu va fi nevoie să te arunci din nou în apă. Am înțeles mesajul. O să rămân la Stefanie și o să te las singură. Pe viitor, vom fi doar niște străini!

Se îndepărtă de-a lungul plajei, trăgând după el planșa cu o ușurință care demonstra starea de iritare. În drum, își culese pantalonii și cămașa de pe prosop și se îndreptă spre vilă, urcând treptele câte două, în timp ce Rachel îl urmărea cu privirea, cuprinsă de durere și cu obrajii uzi de lacrimi.

Trecu destul de mult timp până când fu în stare să se întoarcă în casă, să încerce să zâmbească de dragul tatălui lui Nick. Îi era teamă să nu dea cu ochii de el. Când urcă încet treptele, descoperi că Nick nu se afla pe terasa pe care tatăl lui era cufundat într-o conversație cu un alt bărbat, mai tânăr decât Nick, cu păr negru buclat și cu ochi întunecați. Strălucirea strengărească de pe figura lui semăna foarte mult cu cea din ochii lui Vincenzo Orsiani.

– Rachel, exclamă bărbatul când o zări urcând, începusem să mă îngrijorez pentru tine. Nick s-a întors de ceva vreme.

– Am mai rămas la plajă, răspunse ea repede, întrebându-se cum va fi primită această informație.

Nick nu părea prea preocupat să-și ascundă starea de spirit, și fusese probabil foarte mânios.

Tatăl lui ridică din umeri, făcându-i semn să se apropie.

– Îmi era teamă, unchiule Vincenzo, că nu voiai să mi-o prezinți pe domnișoara, zâmbi noul venit, privind-o pe Rachel cu interes și primind o privire amuzată de la unchiul lui.

– Știi foarte bine că ea este Rachel, râse gazda. De fapt, voiai să te prezint. Rachel, el este nepotul meu. Toni Orsiani, fiul fratelui meu. Nu-ți face griji, draga mea, adăugă el, amuzat de privirea ei surprinsă, nu există un stoc nesfârșit de bărbați Orsiani. Toni este ultimul, până când se va căsători Nick și va produce un altul.

Paloarea bruscă a feței lui Rachel la auzul menționării căsătoriei lui Nick trecu neobservată, în timp ce Toni îi luă mâna și o ridică spre buze.

– Sau până la căsătoria mea, spuse el, aruncând o privire amuzată spre unchiul lui. Sunt o mulțime de posibilități de mărire a rândurilor familiei.

Părea să existe un înțeles ascuns sub aceste cuvinte, dar tatăl lui Nick fu salvat de la neplăcerea unei replici de apariția fiului lui în cadrul ușii, care-l chema în interior. Era îmbrăcat din nou în hainele cu care venise, iar Rachel privi repede în altă direcție, o parte a ei dorind să-l vadă plecat, iar alta, mult mai slabă, dorind să-l știe în continuare aproape.

– E o mare ușurare că v-am întâlnit, domnișoară, începu Toni cu un zâmbet dezarmant în clipa în care rămaseră singuri. Am auzit despre dumneavoastră de mai bine de doi ani. Îmi cer scuze că îndrăznesc să vă spun așa ceva, dar unchiul meu a vorbit despre dumneavoastră atât de des, încât sfințenia dumneavoastră a devenit un subiect de conversație care ne înnebunea pe toți. Arătați foarte diferit de îngerul pe care ni l-a descris, îmi pare bine să observ. Creatura blândă care l-a salvat pe unchiul meu când era beat mort nu cred că ar fi avut curajul să facă windsurf cu atletul familiei.

– Nu era tocmai beat mort, râse Rachel, dornică să îndepărteze conversația de subiectul Nick.

Era doar un pic dezorientat.

– L-am văzut destul de des dezorientat, o asigură Toni cu un zâmbet care semăna foarte mult cu cel al unchiului lui. Privește viața cu o atitudine relaxată, pe care ar face bine s-o împrumute și Nick. Nick muncește prea mult; chiar și relaxarea este pentru el ceva urmat cu atâta hotărâre, încât obosești doar privindu-l. Mi-e teamă că într-o zi se va transforma într-o grămăjoară de cenușă. Acum se pare că zboară înapoi la Roma; peste o săptămână se va duce în Japonia. Oricum, nu trebuie să te contrazici cu el. Este șeful, așa cum știe toată lumea.

– Lucrați cu Nick? întrebă Rachel, surprinsă.

N-auzise niciodată numele vărului lui Nick.

– Lucrez pentru Nick, precizează bărbatul. Lucrez în fabrica din celălalt capăt al orașului. Conduc operațiunile de acolo, cu binecuvântarea și sub supravegherea lui, trebuie să adaug.

– Nu știam că există o fabrică în Roma, remarcă ea uimită. Nimeni n-a vorbit despre asta și nu cred că m-am gândit nici eu.

– Credeați că trăim din munca de birou, domnișoară? întrebă Toni, dând capul pe spate și râzând cu poftă. Cu siguranță, știți că facem elicoptere și le vindem în toată lumea, în afara celorlalte produse ale noastre.

– Știu, desigur, râse și Rachel. Cu toate acestea, nu mi-a venit ideea că fabrica este aproape de Roma. Îmi imaginam că este în altă parte.

– Nu sunteți obișnuită cu numele, domnișoară. Poate că n-ați văzut prea mult din țara mea, nu-i așa? Ar fi cazul să îndreptăm acest lucru.

El se aplecase înainte, privindu-i fața zâmbitoare cu vădit interes, când Nick apăru pe scările care coborau dinspre casă, întorcând o figură severă spre Toni și spunându-i câteva cuvinte rapide în italiană, cu o voce joasă dar penetrantă.

Spre uimirea lui Rachel, Toni păru jenat și, în timp ce Nick se îndreptă spre elicopter și urcă repede, se întoarse spre Rachel și-i spuse:

– Îmi pare rău, domnișoară.

N-aveam nici o idee că firea mea prietenoasă îl va face să se enerveze atât de tare.

Tânăra femeie își întoarse privirea de la șeful ei, dornică să-l vadă până în ultima clipă, dar neputând să ignore vocea supărată a vărului lui.

– Îmi pare rău, nu înțeleg.

– Nu vorbiți italiana? întrebă el oarecum surprins și vizibil ușurat.

– Nu, și nici nu cred că o voi face vreodată. Ce voiați să spuneți?

– Eram pe punctul să vă invit în oraș la întoarcerea la Roma, mărturisi el cu un zâmbet nemulțumit. Din fericire, n-am ajuns atât de departe. Nick tocmai m-a avertizat să stau departe. Trebuie să vă las în pace, domnișoară. Mi s-au dat toate semnalele posibile. Îmi pare rău. N-aveam nici o idee că îi aparțineți lui Nick.

– Dar nu-i aparțin.

Expresia uimită și jenată a lui Rachel îl făcu pe tânărul din fața ei s-o privească amuzat, în timp ce se întoarse spre aparatul de pe pajiște în care Nick își punea casca, cu o figură închisă și imposibil de citit.

– Lucrez pentru el, adăugă ea repede, adăugând apoi, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama: poate că voia doar să vă aducă aminte că sunt doar o secretară, o persoană fără mare importanță pentru Orsiani Italia.

– Nick poate fi în multe feluri, comentă bărbatul privind-o cu atenție, dar în nici un caz nu este un snob. Și-a câștigat avansarea în firmă, așa cum am făcut-o și eu, și unchiul Vincenzo la vremea lui. Nick are foarte mulți prieteni de toate felurile. Domnișoară, vă asigur că avertismentul lui n-avea nici o legătură cu acest lucru. Pot să vă spun însă că n-aveam decât intenții onorabile, chiar și fără ordinul lui. N-aș fi îndrăznit în nici un fel să-l supăr pe îngerul unchiului Vincenzo.

Zgomotul brusc al motorului elicopterului îi făcu pe amândoi să privească spre aparatul ce se înălța aproape vertical, făcând-o pe tânăra femeie să se înfioare la gândul riscurilor pe care avea de gând să și le asume.

În loc să se înalțe cu viteză, preferă să ajungă un pic deasupra copacilor, apoi să facă un cerc larg asupra lor, rămânând vizibil, fixându-i cu o amenințare care nu-i scăpă lui Toni.

Bărbatul privi în sus și făcu o plecăciune în semn de înfrângere.

– N-are sens să insiști, dragul meu Nick, murmură el. Îmi doresc o viață lungă și fericită, dacă îmi permiți.

Nick se îndreptă spre coastă fără alte manevre, plutind deasupra apei ca o viespe înfuriată, în timp ce Vincenzo Orsiani apăru din casă.

– De ce naiba a făcut așa ceva, Toni? întrebă el înfuriat. N-a mai făcut niciodată una ca asta. Am crezut că acoperișul o să se facă bucăți, atât era de jos!

– Cred că voia să caute eva, sugeră Toni, având grijă ce spune, privind-o pe Rachel care urmărea cu privirea punctul din ce în ce mai mic al elicopterului.

Vincenzo Orsiani se întoarse spre casă, murmurând amenințări pe care urma să le uite imediat, în timp ce tânăra femeie fixa întinderea mării cu un aer trist.

– Vă înșelați, declară ea la un moment dat, abia conștientă că vorbise cu voce tare. Dacă vreți să știți, mă urăște. După ce voi termina cele șase luni la Roma, intenționez să plec de la Orsiani Italia. Nick Orsiani nu înseamnă nimic pentru mine, iar eu nimic pentru el. După cum spuneam, sunt doar o angajată oarecare.

Ea se întoarse, întâlnind privirea bărbatului de lângă ea cu un zâmbet trist.

– În acest caz, domnișoară, zâmbi el larg, aș dori să vă invit la cină la întoarcerea la Roma. Să spunem luni seara?

– Dar... dar credeam... începu Rachel alarmată, oprindu-se la vederea expresiei lui.

– Credeați foarte bine, domnișoară, râse el. Să spunem că, din senin, am avut dorința de a trăi periculos. Când Nick va afla, cel puțin mă voi afla

în compania unei femei care a dovedit deja calitățile de soră medicală față de un membru din familie. Sper că vă pricepeți și să legați răni, nu doar să conduceți un bărbat beat. Acceptați provocarea?

– Da, răspunse ea, brusc furioasă pe Nick pentru situația în care o pusese, precum și pentru jena pe care i-o provocase vărului lui. Da, o accept! Aștept cu nerăbdare să ne vedem la cină!

– Așa credeam și eu, zâmbi el cu căldură, începând s-o trateze cu familiaritate. Te rog să-ți aduci aminte că sunt de partea ta. Nu vreau să fiu atacat din două părți. Și acum, Rachel, ce părere ai de o partidă de înot?

– Una foarte bună, declară ea cu hotărâre, dorindu-și ca Nick să vadă cum îi sunt ignorate ordinele, zâmbindu-i lui Toni în timp ce ochii acestuia rămăseseră fixați pe silueta ei.

Cum îndrăznise Nick să se comporte într-un asemenea fel? Cum îndrăznise să declare că este proprietatea lui? În câteva luni va fi probabil un bărbat căsătorit, pregătindu-se să mărească familia Orsiani. Își înăbuși cu fermitate durerea ascuțită din piept la acest gând, păstrându-și zâmbetul pe față în timp ce bărbatul se îndreptă spre casă să-și pună costumul de baie. Înainte de plecare, o privi din nou lung.

– Cât de periculos poți trăi? se întrebă el cu un zâmbet larg care o făcu să se îmbujoreze. Cel puțin, voi muri fericit.

Capitolul 6

Luni dimineață îi găsi pe toți cei de la principalele birouri ale Orsiani Italia într-o stare de agitație. Nick pleca în excursia lui spre Japonia și toată lumea știa acest lucru. De fapt, cu toții păreau să se roage să se apropie cât mai repede ora plecării, deoarece era vizibil cine este omul care conduce Orsiani Italia și care părea să fie mai mult decât furios.

Nu toată lumea suferea din pricina nemulțumirii lui, dar aerul lui îi făcea să se simtă de parcă, dacă ar avea ocazia să facă un lucru care să-l sufere, ar fi ultimul lucru din viața lor. Fiecărui manager i se dăduseră instrucțiuni personale. Trecea de la un birou la altul de parcă ar fi fost o tornadă, iar când în cele din urmă se îndreptă spre aeroport, toată clădirea păru să respire ușurată.

În chiar ultima clipă, Rachel simți impulsul să se ducă la el și să-i spună să aibă grijă, deoarece părea să se afle pe un val de furie care amenința să-l distrugă.

Dar n-avu chiar atât de mult curaj și oricum, era sigură că intervenția ei n-avea să fie primită altfel decât cu dispreț. Spusese că vor fi străini și astfel intenționa să stea lucrurile. Se întâlniseră pe culoar în această dimineață, dar privirea lui trecuse dincolo de ea. Vorbise cu Bill la câțiva pași de biroul ei, dar o ignorase complet.

Se pare că primise mesajul ei, iar avertismenul lansat lui Toni s-o lase în pace nu fusese decât o încercare de a tăia orice legătură cu familia Orsiani. Cu siguranță, n-avea un alt motiv.

Seara aduse prima ieșire cu Toni. Plecă din apartamentul ei destul de neliniștită, dar se întoarse după o seară minunată într-o atmosferă relaxată, cu inima ușoară. Nick nu mai era atât de prezent în mintea ei.

Cu toate acestea, nu era nici foarte departe. Toni, de exemplu, insistase s-o învețe câteva cuvinte în italiană, aproape forțând-o să le învețe, dar în stilul lui lejer. Nick spusese că o va învăța, dorise s-o învețe. Faptul că desemnase patul lui ca loc în care va avea loc procesul de învățare părea să-i fi ieșit din minte, în timp ce se simțea ca și cum l-ar trăda, de parcă l-ar răni. Nu că n-ar fi dorit asta încă de la venirea la Roma.

Se întreba cine fusese cel mai rănit de această problemă. Cu siguranță, nu fusese Chris. El era probabil deja în deșert, foarte încântat de misiunea lui. Nick o scosese din viața lui cu atâta precizie de parcă ar fi făcut o tăietură cu un cuțit, iar acum probabil că lucra cu obișnuita repeziciune în Japonia, dându-i telefon Stefaniei Veccetti ca să aranjeze ultimele amănunte ale nunții.

Părea că Toni era hotărât să-i arate locul pe care-l numea în glumă orașul lui secret. Era foarte mândru că este locuitor al Romei și cu siguranță n-avea destule ore la dispoziție să-i arate minunile acestui oraș. Un loc din oraș avea o semnificație aparte pentru el. Toni îi permise să stea mai mult în acel loc, iar ea își lăsă inima să dicteze.

– Fântâna Trevi, o anunță el în seara în care se apropiară de spectaculoasa fântână, ridicând ușor vocea ca să se audă. Știi legenda, Rachel? Dacă arunci o monedă în interior, te vei întoarce cu siguranță la Roma.

– Îmi e teamă că nu cred în astfel de lucruri, râse ea, brusc foarte nefericită, dar zâmbind larg ca să-și ascundă tristețea. În orice caz, nu vreau nici măcar să știu.

El o privi o vreme în tăcere, ochii întunecați văzând mai multe decât și-ar fi dorit Rachel, apoi vârî o mână în buzunar și scoase o monedă.

– Te rog, insistă el în clipa în care tânăra femeie refuză clătinând din cap, dar cu zâmbetul pe buze. Nu putem spune niciodată ce ne aduce ziua de mâine. Poate că un mic act de credință va fi de folos.

– Mă îndoiesc, ridică ea din umeri, ferindu-și privirea.

Nimic nu putea s-o ajute. Mâine, Nick se va întoarece; inima ei trădătoare numărase zilele cu agitație crescândă. Dar bărbatul continuă să-i întindă moneda, fără să spună un cuvânt, iar în cele din urmă o luă, privind-o o vreme în tăcere, apoi aruncând-o în apa limpede. Nu spuse nimic în timp ce bănuțul aluneca ușor, adăugându-se celorlalte care zăceau acolo, simboluri ale speranței aruncate în glumă sau din disperare. Mintea îi spuse că e doar o monedă, un joc oarecare. Dar inima ei repeta la nesfârșit numele lui Nick, făcând-o să se desprindă din această vrajă cu ochii în lacrimi.

Aceasta fu de asemenea seara în care neliniștea care o acaparase încetul cu încetul deveni o realitate. De-a lungul săptămânii trecute, își dăduse seama că, dacă nu e foarte atentă, exista un pericol real ca Toni să se atașeze foarte tare de ea. Din prima clipă, se simțiseră foarte bine împreună, fuseseră relaxați și mulțumiți de timpul petrecut în doi. În cele din urmă, deveni evident că bărbatul o privea cu o plăcere din ce în ce mai mare. Era fermecător, atent, un bun însoțitor, mai degrabă aproape de stilul unchiului lui decât al lui Nick. Gândul că-l va răni era dureros pentru ea, iar dacă nu încetau să se vadă, risca s-o facă. El părea să știe la ce se gândea, deoarece în clipa în care opri în fața apartamentului ei, nu făcu nici o mișcare să coboare sau s-o ajute.

– Rachel, trebuie să-ți mărturisesc un lucru și va fi nevoie să luăm o decizie chiar în această seară, declară bărbatul cu o gravitate neobișnuită, care o făcu să se întristeze brusc. Ceea ce a început ca un act de sfidare cred că a ajuns să mă afecteze foarte tare. Am vrut să ieșim împreună ca

să ne amuzăm și să-i demonstrez lui Nick încă o dată că nu-i ascult toate ordinele. De asemenea, trebuie să admit că figura ta nefericită m-a făcut să mă supăr pe el.

Toni se aplecă spre ea.

– Ne-am simțit foarte bine împreună, nu-i așa? întrebă el, zâmbindu-i cald. Cred că m-am simțit prea bine. Dacă vom continua, voi fi pregătit să mă lupt cu Nick pentru dreptul de a fi împreună, sau să mă las îndepărtat din familie.

– Îmi pare rău, n-am avut nici cea mai mică intenție să... începu ea, dar el o opri, atingându-i mâna cu blândețe.

– Știu. La fel ca și mine, erai supărată pe Nick, ridică el din umeri, amuzat. E foarte simplu să fii supărat pe el și cred că, dacă aș fi avut vreo șansă, nu mi-ar fi păsat. Știu că mă placi, și sunt pregătit să mă mulțumesc doar cu atât, deoarece nu văd nici o speranță pentru mai mult. Inima ta îi aparține lui Nick, nu-i așa?

– Nu! exclamă ea, încercând să-l facă se creadă că se înșală. Nick și cu mine... nu înțelegi...

– Nici nu trebuie s-o fac, o asigură el cu calm. Nick mă tratează uneori de parcă aș fi doar un băiețel, dar asta datorită responsabilității care-l apasă și pe care refuză s-o împartă și a hotărârii de neclintit care-l animă. Dacă s-ar uita mai cu atenție, ar vedea că sunt și eu un bărbat, iar ca bărbat pot citi în ochii tăi, în ciuda încercării de a uita de el, refugiat în alte activități.

Tânăra femeie ar fi vrut să-și acopere urechile cu palmele, să refuze să asculte, să strige cât mai tare ca să acopere glasul că are dreptate. Nu răspunse nimic, deoarece n-avea ce să spună, așa că el oftă învins și coborî din mașină, ocolind-o ca să-i deschidă portiera.

– Nu știu dacă este din cauza celor auzite despre tine de la unchiul meu, sau dacă este de vină frumusețea ta și faptul că, fiind bărbat, mă las ușor fermecat. Știu doar un singur lucru, Rachel, că întâlnirile noastre

trebuie să înceteze din această clipă. Aș putea să mă lupt cu Nick pentru tine, dar este imposibil să mă lupt împotriva dorințelor tale. Înțelegi?

– Da.

Ea îl privi cu tristețe, dar bărbatul răspunse cu obișnuitul lui zâmbet.

– Nu te mai întrista singură, o sfătui el, sunt binecuvântat cu o uimitoare capacitate de recuperare și mă retrag la timp, înainte să intru până la genunchi în nisipurile mișcătoare. La revedere, Rachel, adăugă Toni, aplecându-se s-o sărute pe obraz. Cel puțin, o despărțire la timp ne va asigura că ne vom revedea ca prieteni.

Îl urmări îndepărtându-se, apoi plecă spre apartamentul ei, cu capul plecat. Ultimele lui cuvinte erau foarte diferite de cele ale lui Nick. Cu el se va revedea ca străini. Se duse la culcare nefericită, începând să înțeleagă că diferența dintre dragoste și dorință era greu de făcut și aducea prea multă suferință. I-ar fi fost mai bine căsătorită cu Chris, trăind o viață obișnuită, crescându-i copii și ajungând în siguranță la vârsta de mijloc. N-ar fi cunoscut delirul atingerii lui Nick, hotărârea nebunească a propriului corp să sfideze mintea și să i se dăruie; ar fi putut fi mulțumită.

Propriile cuvinte pe care i le spusese lui Nick îi veniră în minte: "Nu-ți poate lipsi ce n-ai avut vreodată". Dar era mult prea târziu. Fusese în brațele lui Nick, simțise dorința și focul și-i va lua foarte mult să uite, poate chiar întreaga viață.

Pentru a doua oară în mulți ani, plânse până când adormi, dându-și seama că lacrimile pentru Chris fuseseră mai degrabă din cauza jenei că în curând toată lumea va afla de dorința logodnicului ei de a o părăsi. Acum, nu-i mai păsa. Nu, deoarece se gândea la o cu totul altă persoană. Plângea pentru Nick, din toată inima, refuzând să se mai gândească la altceva. Îl dorea, avea nevoie de el, îi era dor de zâmbetul lui, de protecția și de dragostea pe care i le putea da.

A doua zi dimineață, nimeni nu știa cu siguranță dacă Nick se întorsese sau nu din Italia. După întrebări puse în toate părțile, fiecare încercând să

afle cât mai multe, ziua decurse normal. Rachel ieși din birou la ora prânzului spunându-și că nu-i păsa care era adevărul. Nu mai urma să meargă în oraș cu Toni. Urma să se întoarcă la propriile resurse, dar aceasta nu era o problemă. Se va arunca în viața orașului, va vizita câteva magazine interesante și va cheltui o parte din salariul care oricum era foarte generos.

Aproape fără să-și dea seama, pașii o purtară spre restaurantul unde fusese cu Nick. Cumpără o garoafă albă de la femeia care vindea flori și mâncă în liniște. După masă, aruncă o privire în magazinele din preajmă și privi cu interes străduțele întunecate, vrând să profite și de ultima clipă de pauză.

Un sentiment copilăresc de sfidare o cuprinse și, fără să se gândească decât la satisfacția ei, deși Nick nu era de față ca s-o vadă, încălcă promisiunea făcută și se îndepărtă de piață, alegând una dintre străduțele înguste.

Era mai întunecat de cum se așteptase, iar la jumătatea drumului, auzind zgomotul propriilor pași, curajul aproape o părăsi, doar încăpățânarea de a sfida sfatul lui Nick făcând-o să continue. Dacă o să-i mai vorbească vreodată, o să-i spună ce a făcut și cât de ridicol fusese sfatul lui.

Chiar și așa, fu ușurată să pășească în lumina unei alte piețe. Cu toate acestea, era foarte diferită de cealaltă. Obișnuita fântână din centrul ei era tăcută, acoperită cu frunze și ziare; piața însăși era murdară, casele părând să se înghesuie una în alta, parcă abandonate. Nu se zărea nici un magazin interesant, nici un restaurant îmbietor; numai sărăcie, mizerie și o liniște ciudată.

Făcu doi pași în zonă. Părea că și lumina soarelui era amenințătoare, propria umbră părând speriată, iar o teamă ca de gheață începu să-i dea târcoale în clipa în care se întoarse spre același drum pe care venise, gata să alerge pentru a ajunge mai repede în siguranța pieței micuțe și cochete, spunându-și în același timp că are o imaginație prea bogată.

Rămase pe loc, înghețată de teamă, când descoperi că nu mai era singură în piața tăcută, temperamentul ei puternic refuzând să-i vină în ajutor când descoperi că drumul pe care venise era blocat de trei tineri care se strecuraseră în spatele ei.

Chiar dacă aveau staturi diferite, bărbații aveau în comun aceeași privire flămândă și rea, ca a șobolanilor care văd ceva bun de mâncare.

"Prădători, crescuți pe stradă", îi veni în minte vocea lui Nick cu o claritate cumplită, iar tânăra femeie se retrase încet spre fântână, privind în jur după un salvator, în timp ce bărbații îi urmară mișcările fără să spună nimic, formând o linie care nu-i dădea voie să evadeze, oricât de repede ar fi putut să se miște.

– Hei, domnișoară!

În vocea italianului care o strigă răsuna o amenințare ascunsă; zâmbetele celor trei nu păreau să aibă nici urmă de umor.

Rachel atinse marginea de piatră a fântânii și-și dădu seama că nu se mai putea retrage mai mult. Nu putea decât să încerce să fugă, dar era sigură că o vor urmări. Era teritoriul lor și-l cunoșteau cel mai bine. În plus, poate că erau înarmați; cu siguranță, aveau cuțite. Era prea speriată să-și ia privirea de la ei, imaginându-și că o vor ataca, iar frica ei păru să-i amuze.

Fără avertisment, o voce răsună dinspre capătul străzii întunecate pe care venise spre această piață, o voce plină de putere și de energie ca o furtună electrică, făcând-o să tresară la fel ca pe cei trei tineri, care se întoarseră imediat să înfrunte atacul neașteptat. Șuvoiul hotărât de cuvinte în italiană o făcu pe Rachel să încerce să vadă cine era persoana cu pricina, inima ei oprindu-se în gât în clipa în care Nick păși în lumină.

Înalt, îmbrăcat în haine întunecate, părând amenințător și periculos, era mai înalt decât cei trei tineri, aceștia privindu-l speriați. Numai că nu statura lui îi speria, cu violența din el care era vizibilă chiar și pentru Rachel, oricât de ușurată s-ar fi simțit.

Voia să fie atacat, pentru că voia ocazia să-i ucidă.

Tinerii ezitară o secundă, iar el făcu un pas înainte, numai un pas, cu brațele pe lângă corp și cu pumnii strânși, iar fața îi era albă de furie. Fu prea mult pentru ei. Nervii lor nu erau pregătiți pentru o astfel de violență rece. Într-o secundă, piața era goală, în afară de Rachel și de bărbatul care stătea și o privea cu ochi înghețați.

Tânăra femei se sprijini de marginea fântânii, bucuroasă că are un sprijin, cu picioarele tremurând și cu lacrimi pe obraji, în timp ce Nick rămase pe loc, ochii argintii strălucind de mânie.

Apoi alergă spre el, cu brațele întinse înainte să fi ajuns aproape, grăbindu-se spre siguranță, strigându-l cu o voce în care se amestecau panica și ușurarea.

– Nick!

Se aruncă în brațele lui, iar pentru o clipă acestea se strânseră în jurul ei, ținând-o strâns. Apoi o îndepărtă și o privi cu ochi reci și furioși, înainte s-o strângă cu putere de brațe și s-o scuture.

Rachel suspina ca un copil când Nick o prinse de un braț și aproape o trase pe sus spre străduța întunecată pe care venise, apoi în piața luminată de soare de unde plecase după prânz. Sub ochii uimiți ai trecătorilor, aproape o aruncă în mașina oprită aproape de marginea drumului.

Ea rămase ghemuită într-un colț, prea șocată ca să poată reacționa și prea speriată de expresia din ochii lui.

Abia în clipa în care mașina se opri în fața apartamentului ei, simțul de realitate care o părăsise se întoarse, iar tânăra femeie începu să-și caute cheile în poșetă. Degetele îi tremurau prea tare, iar Nick îi smulse poșeta din mâini, găsi cheia, descuie și o împinse înăuntru, apoi încuie ușa, aruncând obiectele din mână pe podea.

Cu un mic strigăt, ea se aplecă și începu să adune obiectele împrăștiate pe podea, dar el o prinse de umeri și o ridică, lipind-o de piept.

– Așadar, se răsti el, privind-o cu ochii lui limpezi și reci, promisiunile tale n-au nici o valoare! Faci doar cum vrei, fără să te gândești la consecințe. Mai mult, l-ai făcut pe Toni să te curteze, sfidându-mă!

– Dar cum ai aflat ...? începu ea, tremurând din pricina șocului, dar nu fu lăsată să termine.

– Știu orice mișcare pe care o faci! se răsti el. Dar azi te-am văzut din întâmplare. Avionul a avut întârziere, o altă șansă de-a ajunge la timp. La vederea părului tău neobișnuit, mi-am dat seama că ai o problemă. Ai ales singura stradă care este vizibilă de pe drumul principal. Faptul că stai aici, fără nici o rană, se datorează unor circumstanțe extraordinare. Îți dai seama cât de aproape ai fost să-ți pui la încercare abilitatea de a avea grijă de tine? Spune-mi, îți dai seama? strigă el, continuând s-o țină de brațe.

Nu putea decât să se uite la el, fiind de acord în tăcere cu ceea ce spunea, începând să fie cuprinsă de o greață deranjantă.

– Preferi compania vărului meu și nu a mea. Foarte bine, ridică el din umeri. E fermecător și prietenos, sigur și onorabil. Dar preferi și compania acelor câini flămânzi în locul meu? Dacă n-aș fi apărut, ce crezi că s-ar fi întâmplat în această clipă cu tine? Cred că nu se gândeau în primul rând la conținutul poșetei tale.

Rachel se îndepărtă de el, alergă spre sala de baie și trânti ușa, aplecându-se peste chiuvetă în timp ce se străduia să-și revină, simțindu-se rău doar la amintirea cuvintelor dure dar adevărate ale lui Nick.

După un timp, reuși să-și revină, se spălă pe față și pe mâini, apoi se îndreptă încet spre camera în care o aștepta Nick, dându-și seama ce ar fi însemnat pentru el dacă unul dintre membrii personalului ar fi fost atacat în timpul zilei atât de aproape de biroul central, mai ales o angajată venită de curând din Anglia.

El tocmai revenea de la o vizită făcută probabil mașinii din parcare, privind-o imediat când o văzu intrând.

– Mai târziu, dădu el din cap, văzând că vrea să vorbească. Stai jos și bea asta.

Cum ea rămase nemișcată, privindu-l cu ochi mari, se apropie de ea și o așeză aproape cu forța pe scaun, turnându-i coniac într-un pahar și ridicându-l spre buzele ei, văzând că degetele îi tremurau prea tare.

– Bea tot, ordonă el, văzând-o că abia își înmoaie buzele în băutură.

După ce tânăra femeie termină de băut, puse paharul jos și o ridică în picioare cu blândețe, privind-o lung în ochi, apoi cuprinzând-o cu brațele ca pe un copil supărat. O ridică în brațe și o duse în dormitor, lăsând-o jos lângă pat fără să spună nimic, fără măcar s-o privească, cu ochi atenți și cu o expresie gravă în timp ce-i descheia încet nasturii rochiei. Ea rămase în picioare, fără să facă nici un gest, în timp ce rochia îi căzu la picioare. Apoi, Nick se aplecă și o descălță.

Când se ridică în picioare, era la fel de serios.

– Dormi, îi ceru el cu voce blândă. Hai, să te văd în pat, Rachel. Coniacul o să te ferească de coșmaruri și o să te poți odihni.

Cum ea nu făcu nici o mișcare, continuând să-l privească atent, cu ochii mari plini de teamă, el se aplecă și dădu la o parte cuverturile, ridicând-o și așezând-o în pat, mângâind doar o dată cu privirile corpul dezvelit, înainte s-o acopere.

– Trebuie să mă întorc la lucru, clătină ea din cap cu ochii plini de lacrimi.

Bărbatul se încruntă.

– O să dau un telefon din partea ta, promise el, îndreptându-se spre sufragerie. Nu prea cred că va avea cineva de obiectat. În ciuda Stefaniei, cred că-și vor imagina că tu ești cea care îmi urează bun venit acasă.

Tânăra femeie adormi plângând, dorindu-și din toată inima să fi fost cea care să-i ureze bun venit acasă.

N-avea nici un motiv să-i amintească de existența Stefaniei; viitoarea lui soție îi era mereu în minte.

***

Când se trezi și aruncă o privire spre ceas, era deja întuneric, ceea ce însemna că trecuse de ora opt. Se strecură din pat și-și găsi halatul, legându-l în jurul ei și se îndreptă desculță spre baie, surprinsă că luminile erau aprinse. Nick era întins pe canapeaua din sufragerie, citind un roman englezesc pe care-l adusese cu ea.

– Oh! Te-ai întors!

Inima i se opri în piept la vederea lui, dar bărbatul o privi liniștit.

– Te înșeli. Nici n-am plecat, o corectă el, ridicându-se încet în picioare. Am crezut că poate o să ai nevoie de ajutor la un moment dat, dar văd că te simți bine.

– Ai mâncat... de prânz? se bâlbâi ea, amintindu-și că o salvase pe drumul de întoarcere de la aeroport.

– Nu, dar abia acum îmi dau seama că n-am făcut-o, ridică el din umeri, întinzându-se și frecându-și gâtul înțepenit. Dacă stau să mă gândesc, sunt mort de foame.

– Pot să-ți prepar ceva de mâncare, propuse ea cu timiditate. Am frigiderul plin.

– Și o să mănânci cu mine, domnișoară? spuse el cu sarcasm, iar ea întoarse repede capul în altă direcție, îmbujorându-se, dar hotărâtă să nu se certe cu el. O să dau un telefon la restaurant, prefer să comand ceva. Mâncarea o să sosească imediat, mai repede decât o poți prepara și fără prea multă agitație din partea ta.

Tânăra femeie nu răspunse nimic, iar el se apropie și o privi în ochi, ridicându-i bărbia s-o examineze cu atenție. Neliniștea din adâncul ochilor ei era mișcătoare.

– Îmi pare rău, Rachel, murmură el. Îmi pare rău că ai avut parte de o asemenea experiență, ca și pentru că am fost prea violent în încercarea de a-ți arăta ce ai riscat. Cred că trebuie să-mi cer scuze și pentru remarca de mai devreme.

Rachel îl privi cu buze tremurânde, incapabilă să spună ceva.

– E în regulă, reuși ea în cele din urmă să articuleze. Ai avut dreptate, desigur. Îmi pare rău și mie dacă te-ai pus în vreun fel în pericol și pentru că te-ai simțit obligat să stai și... să ai grijă de mine.

– Și tu ai avut grijă de tata când a fost... oarecum incapabil să aibă grijă de el însuși, o informă bărbatul cu un zâmbet. Poate că am plătit o datorie de familie. Și nu eram în nici un pericol, poate doar în acela de a comite o crimă.

Buzele ei tremurătoare păreau să-l fascineze, deoarece continua să le privească atent, în cele din urmă cedând tentației și plecându-și capul s-o sărute încet, ca o mângâiere ușoară, dar care o cuprinse în vraja ei. Nu era nici o cerere sau o dorință, ci doar o mângâiere alintătoare.

– Ce vrei să mănânci? întrebă el privind-o fără s-o atingă.

– Nu spaghete, clătină ea din cap cu siguranță, iar ochii lui se luminară brusc.

Mâna lui îi atinse părul răvășit cu un gest inconștient, care era aproape afectuos.

– Și acum, unde pleci? se interesă el cu blândețe, tot cu aerul unui adult care stă de vorbă cu un copil.

– Să mă îmbrac.

Tânăra femeie se opri când el clătină din cap.

– Nu cred că are sens. O să ai nevoie să te duci la culcare devreme. O să mâncăm, iar apoi o să te las să te odihnești.

Nick nu păru surprins când fu de acord cu sugestia lui și se așeză pe canapea cu mâinile pe genunchi, strângându-și picioarele desculțe ca un copil.

– Vrei să fac niște cafea? propuse el, întorcându-se la ea după ce dăduse telefonul, părând să nu mai vrea să mai comenteze ceva despre aventura ei.

– O s-o fac eu.

Rachel sări în picioare și el dădu din cap aprobator, așezându-se din nou pe canapea și reluându-și lectura. Când ea se întoarse ceva mai târziu, lăsă cartea jos cu evidentă ezitare, făcând-o să se bucure că mâncarea va fi adusă foarte repede, deoarece era clar că Nick n-avea nici o dorință să stea de vorbă cu ea. De fapt, nu putea să-l învinovățească. Curând, o să plece și o s-o lase singură, încercând să uite indiferența rece din ochii lui.

– O să mâncăm aici, declară el în clipa în care doi chelneri intrară cu tăvile grele acoperite cu țesături albe.

Indică masa de lângă canapea, iar ei așezară totul acolo, pregătindu-se să aranjeze mâncarea, privind-o în trecere pe Rachel. care era îmbrăcată în halat de casă, trăgând fără îndoială anumite concluzii.

– Lăsați asta! ordonă Nick, întinzându-le banii. Puteți să luați tăvile mâine, adăugă el, fără să le lase timp să protesteze. Doamna care v-a dat drumul la intrare se va ocupa de acest lucru.

Chelnerii plecară și Nick descoperi singur mâncarea în timp ce Rachel îl privea nesigură ce să facă și unde să se așeze.

– Vino să mâncăm, comandă el. Când o să cobor, o să duc tăvile în hol, astfel încât să nu te deranjeze când vor veni să le recupereze.

Se așeză la masă și începu să mănânce cu poftă, vădit foarte flămând, iar Rachel îi urmă exemplul, așezându-se cât de departe era posibil.

Bărbatul n-avea nici o intenție să vorbească, asta era clar, iar izbucnirea de compasiune pe care o simțise la vederea ei părea să fi luat sfârșit. Nu era decât tăcere, nici urmă de contact, iar tinerei femei i se părea insuportabil.

– Ai călătorit bine? întrebă ea, având nevoie să-i audă sunetul vocii cu o dorință aproape dureroasă.

El dădu din cap, fără să ridice privirea.

– Plină de succes.

– Ai dat telefon din Japonia acasă? Adică în Italia? se auzi ea întrebând, dorind să afle dacă îi dăduse telefon Stefaniei Veccetti, să-l audă spunând nu.

Bărbatul ridică încet privirea spre ea, lăsând să se vadă cu claritate că nu credea că e treaba ei.

– În mod normal o fac, remarcă el, privind-o atent, după cum Toni probabil ți-a spus deja, nu las niciodată frâiele din mâini.

Cu siguranță, era în continuare supărat că se văzuse cu vărul lui.

– Muncești prea mult... începu ea încet, dar vocea lui dură o opri.

– Când voi avea nevoie de o asistentă medicală, o să-l întreb pe tata despre calitățile tale și o să-ți spun.

– Nu voiam să... I-ai dat telefon tatălui tău, sau altcuiva? se bâlbâi ea, fără să se poată opri.

El lăsă furculița jos și o privi cu atenție, de parcă ar fi fost un psihiatru care face o evaluare, părând sigur că are nevoie de una, ochii lui cenușii fixând-o cu răceală.

– Da, i-am dat telefon tatălui meu și altcuiva, declară el, cu sprâncenele ridicate ironic. Dacă o să-ți iei un carnet de notițe, o să-ți spun și ce-am vorbit. N-o să fie perfect, dar o să-ți dai seama despre ce este vorba, destul încât să-ți liniștești nedumeririle. Sunt sigur că tata nu va avea nici o obiecție, din moment ce ține atât de mult la tine. Probabil că nici Stefanie nu se va supăra, este o persoană rezonabilă și relaxată. Cred că ți-ar plăcea, mai ales că nu ești geloasă pe ea și interesul tău față de mine nu este decât unul profesional. Poate ar fi o idee foarte bună să ți-o prezint; este foarte dulce.

Bărbatul luă din nou furculița și începu să mănânce, aruncând o privire spre ea pe sub sprâncene, în timp ce ea se îmbujoră de jenă și de umilință, în timp ce gelozia o rănea ca un cuțit încins în foc.

– Îmi pare rău. N-am vrut să mă amestec în lucruri care nu mă privesc. Nu este treaba mea. Eu doar...

– Mănâncă, Rachel, o sfătui el. După o noapte de somn bun, vei fi din nou în obișnuita ta stare războinică și vei putea continua cu jocul tău imposibil.

– Nu e un joc imposibil! exclamă ea, simțindu-și obrajii în flăcări. Ți-am spus că...

– Sunt conștient că mi-ai spus multe lucruri, o întrerupse el cu un zâmbet sarcastic, chiar prea conștient. De asemenea, știu foarte bine ce simți.

Nick se opri aici, iar ea mâncă în tăcere, care continuă până când el fu gata să plece. Nu mai era nimic de spus, iar acest lucru era vizibil în ochii lui, care se întorceau din când în când spre cartea pe care doar politețea îl împiedica s-o ia și s-o citească în timp ce mânca.

El duse tăvile în holul clădirii, apoi se întoarse să-și ia haina, pe care o îmbrăcă în cadrul ușii, de unde o privea cu ochi reci și imposibil de citit.

– Încuie ușa, o avertiză el în timp ce ea îl privea cu nervozitate.

Ar fi vrut să spună ceva, dar nu prea mai avea ce spune. Speranțele vagi pe care le avusese că bărbatul îi va spune că veștile despre căsătoria lui sunt doar niște zvonuri false, erau niște copilării.

Toată lumea la birourile Orsiani Italia știa despre căsătoria cu prințesa Veccetti, managerul care îi spusese acest lucru părând foarte sigur de el, iar Nick tocmai confirmase mai mult sau mai puțin vestea. El continua să stea în cadrul ușii, privind-o.

– Poți să împrumuți cartea, dacă vrei, izbucni ea brusc, supărată că nici măcar nu voia să stea de vorbă cu ea.

Ochii lui se încruntară o secundă, iar bărbatul continuă s-o fixeze.

– Mulțumesc, dar nu.

Nu prea am timp să citesc zilele astea. Totuși, poate o să-mi trimiți o copie când te vei întoarce în Anglia?

Simțea că era deliberat crud, chiar dacă n-avea nici o idee ce simțea cu adevărat pentru el, dar părea să accepte deja că va veni un timp când nu se vor mai vedea. Dar acest gând era dureros pentru ea.

– O s-o fac, ridică Rachel bărbia cu mândrie, cu părul fluturând în jurul feței palide, întinzându-se să închidă ușa, dorindu-și să-l vadă plecând, ca să se poată refugia în tristețea ei.

El se întoarse să plece, apoi se opri brusc.

– I-am dat telefon tatălui meu, către biroul principal și sediului de la Florența. Pot să-ți spun despre ce era vorba, dacă te interesează. Dar detaliile celor spuse Stefaniei nu sunt pentru tine, dar de fapt sunt singurele care te interesează, nu-i așa?

Ea privi în altă parte, dorindu-și din toată inima să-l vadă plecat, îngrozită să-și dea seama că avea lacrimi în ochi, jenată când el îi ridică bărbia și o privi direct în ochi.

– Lacrimi? murmură el, fixând-o cu ochii lui reci. De ce ar plânge o persoană care nu vrea decât să-mi fie angajată? Chiar dacă aș avea o amantă în fiecare oraș pe care-l vizitez, și tot n-ar trebui să te intereseze, dacă mă urăști atât de mult cum spui, iar dacă ești preocupată de standardele mele morale, te asigur că n-am. Sunt mult prea ocupat. Una este de obicei de-ajuns, iar din moment ce nu vrei să intri în acest rol, acum sunt chiar singur.

În ceea ce o privește pe Stefanie, face parte din viața mea cu mult înainte de a te vedea, urmând să-și asume în curând rolul pe care-l va juca în viața mea.

Fiecare cuvânt rostit era plin de cruzime, iar ea încercă să se îndepărteze de el, numai că bărbatul o cuprinse cu un braț în jurul taliei și o trase mai aproape, fixând-o cu privirea.

– Cred că lacrimile acestea te-au costat cel puțin zece puncte în joc, spuse el încet, strecurându-și mâna sub părul ei. O dezastruoasă pierdere a controlului, mica mea pasăre de foc.

Bărbatul se aplecă spre ea, luându-i buzele în stăpânire într-un sărut profund și senzual care o sperie prin profunzime și dulceață. Dar luă sfârșit înainte să-și dea seama despre ce este vorba.

– Du-te în patul tău gol, Rachel, o sfătui el cu o voce amuzată, ai avut o zi destul de grea. Sunt sigur că majoritatea celor de la birou cred că am petrecut ziua împreună; cea mai mare parte vor crede de asemenea că patul tău nu va fi gol și rece în noaptea asta. Mâine dimineață va trebui să prezinți o figură sigură și rece. Ai nevoie de somn.

Bărbatul dispăru înainte să-i poată răspunde, chiar dacă ar fi putut să spună ceva. Dacă pentru el nu conta ce va spune lumea, nu va conta nici pentru ea. Acest bărbat merita toată ura pe care o putea scoate la iveală, dar îi era clar că nu putea să-l urască, orice ar fi făcut.

Capitolul 7

Restul săptămânii, Rachel nu-l mai văzu pe Nick. Chiar dacă își reluase activitățile obișnuite, părea să părăsească foarte rar biroul, așa că nici din întâmplare nu reuși să-l zărească.

În ciuda hotărârii de a se amuza și a se bucura cum putea mai bine de timpul petrecut la Roma, părea să n-aibă chef nici măcar să părăsească apartamentul. Cu siguranță, să viziteze unele din locurile despre care îi vorbise Tony era un efort prea mare. În afară de una dintre seri în care se duse în vizită la Bill și la Margaret, petrecu serile în casă, gândindu-se la Nick.

Sâmbătă dimineața destul de devreme, primi un telefon de la Bill. Acestă părea foarte agitat, iar tonul vocii lui îi spunea că se întâmplase ceva neplăcut.

– Rachel, poți să vii la noi imediat? Ia un taxi și vino cât poți de repede.

Părea pe punctul să închidă fără să ofere vreo altă explicație, părând cuprins de panică, iar anii în care lucrase pentru el îi spuneau că e ceva destul de grav.

– Spune-mi repede despre ce este vorba, spuse ea cu fermitate, vocea ei părând să-l calmeze și să-l ajute să-i explice.

– Margaret a căzut pe scara aceea de marmură.

Cu siguranță, și-a rupt mâna și trebuie s-o duc la spital. Poți să te descurci tu cu copiii?

– O să fiu acolo cât de repede pot.

Rachel puse jos receptorul, își luă poșeta și alergă spre stradă. Reuși cu destulă greutate să facă rost de un taxi, brusc iritată că nu știa limba italiană. În cele din urmă, se descurcă și în engleză, pronunțând clar adresa.

Bill reușise între timp să creeze o stare de agitație. Copiii plângeau, Margaret era palidă și suferindă, iar el striga la telefon, puțina italiană pe care o învățase părăsindu-l tocmai la nevoie.

În cele din urmă, reuși s-o urce pe Margaret în mașină, lăsând în urma lui o stare de haos, inclusiv doi băieți de obicei înțelegători, dar care voiau să fie calmați în același timp, o sarcină pe care Rachel o îndeplini destul de repede, așezându-i pe canapea în dreapta și în stânga ei și cuprinzându-i cu câte un braț.

Întâi, e de pregătit masa, își spuse ea ceva mai târziu, după ce reușuse să-i calmeze pe copii și-i făcuse s-o ajute să pună ordine în lucrurile împrăștiate de Bill. Pentru ceea ce avea de făcut, hainele pe care le avea erau prea elegante. Se duse în dormitor și-și schimbă hainele cu unele mai vechi ale lui Margaret, făcându-i pe băieți să râdă la vederea pantalonilor care nu ajungeau decât până la jumătatea pulpei.

În cele din urmă, se înțelese foarte bine cu băieții. Le prepară o masă ușoară, ținându-i de vorbă în timp ce mâncau, încercând să-i țină ocupați și să nu se mai gândească la accidentul mamei lor. Soneria sună imediat după masă, iar cei doi copii o prinseră neliniștiți de mână, mergând împreună cu ea spre ușă. Când o deschise, în pragul ei se afla Nick.

– Bill... domnul Taylor este la spital, spuse ea repede, cu inima bătând mai tare din cauza suprizei de a-l vedea.

– Știu, abia m-am despărțit de el, răspunse bărbatul privindu-i hainele împrumutate, apoi fixând cu interes chipurile celor doi copii.

Aș dori să intru, dacă nu aveți nici o obiecție, adăugă el.

– Îmi cer scuze, se bâlbâi ea, făcându-i loc să intre. Cum a reușit să se descurce la spital?

Bărbatul îi privi fața îmbujorată și brațele protectoare cu care cuprinsese copiii.

– Era prea agitat ca să mai poată stăpâni italiana, dădu el din cap. Mi-a dat telefon și am plecat la spital să rezolv problema. Se pare că Margaret are niște alergii și anestezicele trebuie alese cu grijă.

– Ah, nu știam asta, murmură Rachel înțelegând brusc starea șefului ei. De aceea era atât de panicat.

– Și, fiind panicat, ți-a telefonat ție, desigur, încheie el cu un ușor sarcasm. Văd că te-ai descurcat. Era puțin neliniștit din cauză că te-a adus aici fără nici un pic de pregătire, dar se pare că te-ai descurcat cu copiii la fel de bine cum te descurci cu orice altceva.

Bărbatul părea pe punctul de a pleca, dar ea nu voia să-l lase, încercând din răsputeri să găsească un motiv de a-l opri.

– Tocmai îi duceam pe băieți la culcare, apoi voiam să-mi fac ceva de mâncare, spuse ea, căutând un motiv de conversație.

El rămase nemișcat, în atitudinea cuiva care are de gând să-și ia rămas-bun și să plece.

– Margaret se simte bine?

– Da. Fractura a fost destul de serioasă, dar acum brațul i-a fost pus la loc și va rămâne peste noapte, ca să fie ținută sub observație. Bill, adăugă el brusc pe un ton informal, o să mai stea puțin. O să mănânce la spital și a spus să nu te deranjezi pentru el.

– Oh, bine, murmură ea privind în podea, apoi își luă inima în dinți și adăugă: ți-ar plăcea să mănânci aici? Trebuie să prepar ceva pentru mine și aș putea la fel de bine să gătesc pentru două persoane. Băieții au mâncat deja.

Timp de o secundă foarte lungă, tânăra femeie își spuse că o va refuza cu răceală, dar el ezită doar puțin.

– Dacă te duci să duci copiii la culcare, atunci o să pregătesc eu masa pentru amândoi, dădu el din cap, adăugând când o văzu pe punctul să protesteze: ești ocupată, ne este foame amândurora și pentru mine este o relaxare. Mă pricep foarte bine la omlete.

Rachel dădu din cap mulțumită, cu inima bătând mai repede în piept. Cel puțin, o să-l vadă ceva mai mult timp. Îi conduse repede pe băieți pe scările care duceau la etaj, încercând să ignore privirea lui amuzată la vederea hainelor pe care le purta.

După ce copiii făcură baie și fură gata de culcare, îi duse în paturile lor, apoi coborî în bucătărie să-l ajute. El se întoarse din fața aragazului și o anunță că preparase deja salata și pusese masa, iar omleta promisă mai avea puțin.

– Nu mai ai nimic de făcut, o informă el. Poți să stai să aștepți un minut, apoi vom mânca. O să-ți dau voie să-ți spui părerea despre talentele mele de bucătar.

– Cred că mai întâi o să mă întorc la hainele mele, spuse Rachel repede, văzând că era în continuare amuzat de hainele ei. O să mă întorc imediat.

– Omleta nu așteaptă, clătină el din cap, iar ea alergă repede la etaj, mai fericită decât fusese de câteva săptămâni întregi.

O trata oarecum firesc. Poate nu însemna foarte mult pentru el, dar pentru Rachel era foarte important și refuză să se mai gândească la Stefanie Veccetti.

– Rachel!

Vocea îngrijorată a lui Andrew răsună dinspre dormitorul băieților înainte să se poată schimba.

– Încă n-ai adormit?

Se opri în pragul ușii, privindu-l pe băiatul cel mare al lui Bill care se ridicase într-un cot în pat.

– Nu. Voiam să te întreb, acum că John a adormit, ce crezi cu adevărat? Mama o să fie bine? întrebă el cu toată responsabilitatea de băiat de opt ani, care trebuie să-și protejeze fratele de șase ani, iar Rachel veni zâmbind să se așeze pe marginea patului.

– O să fie foarte bine. O să vină acasă mâine dimineață, iar în două săptămâni va fi ca nouă.

– Ai avut vreodată un braț rupt, Rachel? insistă băiatul, dornic să afle dacă vorbea din experiență.

– De mii de ori! exclamă ea cu un gest larg care produse un zâmbet larg pe figura băiatului, care se întoarse liniștit în pat.

– Noapte bună, Rachel.

Deoarece grijile fuseseră îndepărtate, acum putea să se liniștească și să doarmă.

– Rachel! Omleta!

Strigătul ferm al lui Nick o făcu să se grăbească spre dormitor, să arunce repede hainele de pe ea și să se spele repede pe mâini și pe față. Nu voia ca nerăbarea lui să-i strice sentimentul de liniște.

– Rachel! Această omletă o să fie...

Vocea lui Nick răsună din pragul ușii, făcând-o să se oprească brusc, jenată, apoi să se întoarcă repede la îmbrăcat.

Vocea lui se stinse la vederea corpului ei seducător în lenjeria fină de corp, cu părul în dezordine pe umeri. O secundă, se priviră nemișcați, apoi Rachel se îmbujoră toată.

– Omleta se răcește, spuse el cu o voce joasă și răgușită, fără să se miște din cadrul ușii.

– Îmi pare rău. Vin imediat. Andrew voia...

Se întinse spre rochie, continuând să-l privească, acoperindu-se cu materialul subțire cu o timiditate care păru să-l deranjeze.

– Cina este gata, declară el, întorcându-se și ieșind din cameră.

Tânăra femeie își mușcă buzele, neliniștită. O ținuse în brațe pe plajă și atunci avusese chiar mai puține haine, dar într-un fel, părea să fie altceva. Acum era o situație mai intimă și era sigură că se supărase că-l pusese într-o situație ciudată prin faptul că nu răspunsese la chemare.

Era încă îmbujorată și confuză când coborî în bucătărie, unde el așezase deja masa.

– Mănâncă omleta cât e caldă și spune-mi ce părere ai, spuse el scurt fără s-o privească, așezându-se pe scaunul din fața ei și începând să mănânce.

Părea că vrea să ignore incidentul, dar ea era de altă părere. Era prea deranjant pentru ea și era sigură că va deveni din ce în ce mai deranjant, făcându-i să mănânce într-o liniște jenată.

– Îmi pare rău pentru... Andrew voia să mă întrebe dacă...

Nick ridică privirea spre ea, observându-i obrajii îmbujorați.

– Contează chiar atât de mult? ridică el din umeri. Te-am văzut când purtai chiar mai puține haine și mi te-am imaginat fără. Îmi imaginez de asemenea că nu sunt singurul bărbat care te-a văzut astfel, din moment ce ai fost până de curând logodită.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse pe un ton neașteptat de agresiv.

Toate speranțele ei că vor avea o masă liniștită și că se vor înțelege ca doi oameni obișnuiți dispărură fără urmă. O durea foarte tare. Chris n-o văzuse niciodată astfel. Nu permisese nici un fel de intimitate și nu se predase lui așa cum o făcuse cu Nick. Nici măcar nu-și dăduse seama că e capabilă de asemenea pasiune înainte să fie atinsă de acest bărbat.

Nu răspunse nimic, părea să n-aibă nici un sens, iar omleta aurie deveni o pastă fără nici un gust, în timp ce fixa capul plecat din fața ei.

Bill se întoarse pe la ora nouă, iar Rachel fu mulțumită. Terminase de mâncat fără să încerce să mai spună ceva, iar Nick n-o întrebase ce părere are despre mâncare. Împreună, fără să mai discute, spălaseră farfuriile și

aranjaseră totul, în tăcere deplină, de parcă s-ar fi certat fără cuvinte. Cu un sentiment de indiferență rece, acceptase oferta lui Nick de a o conduce acasă, iar singurele cuvinte fură ale ei, înainte de a coborî din mașină:

– Îți mulțumesc, noapte bună.

El nici măcar nu răspunse, gestul scurt din cap fiind singurul răspuns pe care avea de gând să-l dea.

Mașina plecase din parcare înainte să urce scările spre ușa de la intrare și, știind că o făcuse, tresări înspăimântată când simți o mână pe umăr și o voce îi spuse numele:

– Rachel.

Se întoarse brusc la auzul vocii și rămase încremenită, fără să-și creadă ochilor.

– Chris!

Timp de o secundă, nu putu să creadă că era el cel care stătea în fața ei, sigură că e o halucinație, dar când o prinse în brațe și o strânse la piept își dădu seama că era cât se poate de real.

– Am parcat dincolo de colț, spuse el zâmbind, privind-o lung. Femeia de la parter mi-a spus că nu ești acasă, așa că am așteptat. Trebuia să te văd.

– Am fost la Bill, Margaret și-a rupt brațul. Am avut grijă de copii, explică ea, privindu-l cu ochi mari. Chris, ce faci aici? Nu te-ai dus în Zarein?

– Nu vrei să intrăm mai întâi? ridică el din umeri. Vreau să stau de vorbă cu tine și să te privesc. E întuneric aici și abia pot să te văd.

– Da, desigur.

Era în continuare sub influența șocului produs de apariția lui, prea surprinsă ca să simtă altceva în afară de uimire, iar el o urmă pe scări spre apartament, privind în jur în timp ce aprinse lumina.

– Foarte frumos! Ai ajuns în lumea bună, Rachel, draga mea, comentă el admirând eleganța sufrageriei, pereții înalți și mobila scumpă.

Pun pariu că te costă o mică avere.

– Nu costă nimic, începu ea să explice, dar se opri la timp, cerând explicații de la el: Chris, ce faci la Roma? Credeam că nu poți pleca mai devreme de șase luni? Au trecut abia câteva săptămâni de când ai plecat.

El se așeză brusc, evitându-i privirea și apoi privind-o îmbufnat, ca un băiețel venit să-și mărturisească greșelile, cu siguranța că-i vor fi iertate.

– Voiam să te văd, murmură bărbatul. Am descoperit că lucrurile nu sunt la fel fără tine. Pot să rezist fără probleme, așa că să nu spui că renunț înainte ca măcar să fi început, adăugă el repede, văzând privirea ei nedumerită. Voiam doar să știu că ești aici, așteptându-mă.

Ea rămase nemișcată privindu-l lung, incapabilă să creadă ce aude. Lucrurile nu mai erau la fel fără ea... dorea să știe că îl așteaptă. Draga de Rachel. "Spune-mi ce să fac, Rachel. Uită că am plecat și te-am lăsat doi ani fără nici un alt gând decât la gloria și beneficiile mele." Câtă dreptate avusese, își dădu ea seama. Nu fusese altceva decât un sprijin pentru Chris, un factor constant în viața lui.

Unele din cuvintele amare pe care i le spusese Nick când îl acuzase că-i separase îi veniră în minte și nu putu decât să fie de acord cu el. Putea de asemenea să vadă cu claritate diferența dintre cei doi bărbați. Nick n-avea nevoie de sprijin. Soția lui va fi sigură, protejată, fără să trebuiască să-i flateze egoul. Era ca și cum ai compara un bărbat cu un băiat.

– Nu știu ce vrei să fac în legătură cu toate acestea, Chris, remarcă ea liniștită, nedorind să-l rănească nici acum, chiar dacă el o rănise. Vei fi acolo doi ani și se poate întâmpla orice. Poate chiar primești un contract în altă parte a lumii. Chiar tu mi-ai spus acest lucru.

– Știu, este adevărat. Dar nu trebuie să însemne mare lucru, Rachel. Dacă ar fi fost un loc decent pentru o femeie, ai fi venit cu mine. Și, dacă voi primi un contract într-un loc asemănător, vei putea rămâne în Anglia. Putem avea o casă drăguță și tot ce ne-am dorit. Ar merge foarte bine.

– Pentru tine, clătină ea din cap.

Cred că vorbim din nou despre aceleași lucruri, nu-i așa?

– Nu! insistă el, înbujorându-se puțin la declarația ei. Înainte am fost de acord cu anularea nunții deoarece credeam că era cel mai bine pentru tine. Dar nu e mai bine. Pur și simplu nu vreau să știu că nu faci parte din viața mea, Rachel.

– Nu mai fac parte din viața ta, Chris, îi spuse ea cu voce calmă, dar cu o fermitate care-l făcu s-o privească lung. Nu vreau să-mi petrec restul vieții ca o piedică în calea viitorului tău.

– Îți cer să fii soția mea! Vreau să te măriți cu mine aici, la Roma! exclamă el, sărind de pe canapea și prinzând-o de umeri. Nu vreau să mă întorc acolo înainte de a fi căsătoriți.

– Chris, nu vreau să fiu soția ta. Nici acum la Roma, nici altădată, declară ea cu hotărâre. Pur și simplu nu vreau. Slujba în Zarein e o adevărată ușurare, altfel am fi făcut amândoi o greșeală.

– Nu crezi asta cu adevărat! Nu poți! Știu că ești supărată și rănită, dar o să trecem peste asta. Ai mai fost supărată pe mine de atâtea ori, dar ți-a trecut.

– Chris, te rog să înțelegi că nu vreau să fiu soția ta! Cu cât mai repede accepți acest lucru, cu atât mai repede vom putea bea ceva liniștiți, vorbind ca niște vechi prieteni.

– Nu sunt un vechi prieten, pentru numele lui Dumneze! strigă el brusc. Sunt îndrăgostit de tine și tu ești iubita mea!

– Dar eu nu sunt îndrăgostită de tine și nu mai sunt iubita ta, clătină ea din cap cu hotărâre.

Un zgomot neașteptat dinspre cadrul ușii îi făcu pe amândoi să se întoarcă, iar Rachel îl zări pe Nick sprijinindu-se de canatul ușii întredeschise, aruncând în sus un mic mănunchi de chei, cu aerul că e foarte obișnuit să-și facă astfel intrarea.

– Îmi pare rău, draga mea, te-am speriat, spuse el încet, cuvântul de alint lunecând de pe buzele lui de parcă ar fi fost foarte obișnuit,

mângâind-o cu privirile. Am crezut că ai auzit cheia în ușă, dar se pare că ai un vechi prieten în vizită.

Fața lui Rachel se îmbujoră imediat la imaginea evocată de el cu subtilitate, iar Chris privi de la figura ei vinovată la cheile din mâna lui Nick. Poate că era egoist, dar nu era stupid, iar oricine ar fi putut observa implicațiile acestui moment.

– Oh!

Exclamația ușoară a lui Chris ateriză într-o tăcere dureroasă pentru Rachel, dar care părea să-l mulțumească profund pe Nick.

– Îmi pare rău, Rachel. N-am știut... n-aveam nici o idee...

Cuvintele ieșeau cu greu de pe buzele fostului ei logodnic, care o privea ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Din nefericire, ei îi era imposibibil să spună vreun cuvânt, fixând cu privirea figura lui Nick.

– Să uităm despre acea băutură, continuă Chris. Cred că voi pleca...

Bărbatul se îndreptă spre ușă, cu fața la fel de roșie, jenat de vârtejul de sentimente care părea să plutească în jurul celor doi.

– Ai cumva concediu? spuse Nick în timp ce Chris se apropia de ușă. Timpul a trecut mai repede decât credeam.

Brusc, nu mai era iubitul femeii pe care Chris o părăsise pentru a-și găsi o nouă viață, ci era Orsiani, șeful care cerea o explicație. Chiar și Rachel fu conștientă de schimbarea rapidă și alarmantă.

– Mi-am luat liber câteva zile, declară Chris cu un aer sfidător pe care Rachel îl cunoștea foarte bine și care însemna că un plan îi fusese dejucat. Voiam s-o văd pe Rachel, dar acum o să mă întorc la treabă. Pare foarte răcoare în Italia, după temperaturile din Zarein.

– Îmi închipui, ridică Nick din umeri, dându-se la o parte. Sper că această mică excursie nu va întârzia primul raport pe care mi-l datorezi, nu?

– La sfârșitul lunii, domnule Orsiani, dădu Chris din cap, dându-și seama că încă mai avea de lucru, chiar dacă plecase fără permisiune și

încercase s-o convingă pe Rachel să fie soția lui, când era clar că era proprietatea șefului. La revedere, Rachel! încheie el, fără să privească în direcția ei.

Instinctul ei de protecție apăru imediat la suprafață.

– Chris!

Făcu un pas spre el, dar bărbatul nu se mai uită în urmă. Era deja la ușă și ieși repede, iar Nick închise ușa după el, sprijinindu-se cu spatele de ea.

– Vreau să-l conduc pe Chris! se răsti ea, prinzându-l de braț și încercând să-l dea la o parte. Vreau să stau de vorbă cu el.

– E capabil să găsească și singur ușa de la ieșire, o informă bărbatul cu calm, iar tu i-ai vorbit deja. Am auzit cea mai importantă parte a conversației, iar din punctul meu de vedere nu mai e nimic de spus. Cu siguranță, nu-l vei mai revedea.

Ușa de la ieșire se trânti, iar tânăra femeie își imagină expresia de pe figura lui Chris. Probabil că era furios ca un adolescent, dând vina pe ea înainte să facă prea mulți pași. Acum, nu mai avea nici un sens să încerce să-l dea pe Nick la o parte; nu că ar fi avut prea mult succes, își spuse ea înfuriată.

– Cum ai intrat aici? îl întrebă tânăra femeie mânioasă, liberă să-și întoarcă atenția spre el.

– Cu cheile mele, ridică el din umeri, cu surprinderea cuiva care este atacat din senin fără nici un motiv.

Le clătină prin fața ochilor ei, apoi le puse la loc în buzunar.

– Te rog să mi le dai imediat! se enervă ea, privindu-l urât, iar ochii lui sclipiră cu interes, zâmbetul lui fiind enervant.

– Poți să încerci să le iei și singură, sugeră el, zâmbind larg.

– Nu mai ocoli întrebarea! exclamă Rachel, cu fața roșie ca focul de jenă. Știi foarte bine ce crede Chris, nu-i așa? I-ai permis să-și facă această impresie că tu și cu mine...

– Că sunt iubitul tău și că te țin aici în cuibul dragostei, încheie el pentru ea. Crezi că a înțeles mesajul? M-ar interesa să aflu părerea ta ca privitor din afară. Părea să fi înțeles adevărul, dar nu se poate ști niciodată.

– De ce te-ai întors? De unde ai aceste chei? Și cum îndrăznești să faci așa ceva?

– Ai prefera răspunsurile pe rând și pe scurt, sau o narațiune continuă? întrebă bărbatul cu un calm de speriat. E aproape zece și jumătate, adăugă el, așa că de ce n-am face din ea o poveste de spus în pat?

Cum nu primi nici un răspuns, își încrucișă picioarele cu eleganță și se sprijini de ușă.

– Acest bloc și apartamentele din el a apărut pe piață în urmă cu un an. L-am cumpărat, explică el. Ne place să avem locuințe pentru angajații noștri, iar aceasta părea foarte potrivită. Doamna de la etajul inferior era deja aici; este o persoană curioasă și energică și preferă să facă munca de portăreasă de plăcere. M-a urmat prin toată clădirea și acesta era singurul apartament liber. Mi s-a părut fermecător și am hotărât să fie mobilat și utilat așa cum vezi. M-a întrebat dacă vreau să-mi găsească o persoană care să stea în el. I-am spus că-l voi păstra pentru amanta mea și i s-a părut foarte amuzant.

O privi cu un zâmbet amuzat.

– Firește, când te-ai mutat aici, și-a dat seama că am găsit femeia pe care mi-o doream, și a fost foarte satisfăcută. Am chei, deoarece apartamentul este al meu. M-am întors pentru că doamna mi-a dat telefon să-mi spună că un bărbat dă târcoale și că a urcat cu tine în apartament. Era destul de agitată și, știind cât ești de impetuoasă, am simțit nevoia să verific.

Se opri după aceste cuvinte, părând să creadă că este de-ajuns, dar pentru ea nu era suficient.

– În primul rând, începu ea iritată, nu e corect să ai chei de la apartamentul meu, chiar dacă este al companiei. Plătesc o chirie și nimeni

altcineva n-are dreptul să aibă chei! Iar în al doilea rând, poți să cobori și să-i spui prietenei tale care își vâră nasul peste tot că nu sunt decât o angajată oarecare la Orsiani Italia!

– Plătești chirie, domnișoară? o ironiză el. Cui plătești? Mi-era teamă că ești tâlhărită și trebuia să iau măsuri.

– Este... adică a fost oprită din salariul meu ca și din al celorlalți angajați, declară ea, devenind puțin nesigură la vederea zâmbetului lui. Când am venit aici, am întrebat-o pe femeia de la parter deoarece credeam că este proprietara, dar ea a spus...

– Ce a spus atât de înfricoșător? întrebă el încet. Pot să sugerez că a spus că am avut eu grijă de chirie? Adică ți se va reține din salariu, așa cum se întâmplă cu toți angajații. Există fonduri generoase pentru echipa venită din Anglia, dar nu sunt Moș Crăciun, cu excepția ta. Când se ajunge la salariul tău, calculatorul face un mic salt și nu se reține nimic. Desigur, totul este foarte discret. Chiar dacă toată lumea știe care este adresa ta și faptul că apartamentul este al meu. În consecință, toți știu că ești amanta mea. Poate nu te am, Rachel, dar cu siguranță te țin.

Se aruncă spre el cu ambele brațe ridicate, dincolo de orice control.

– Bestie sălbatică! Nesuferitule, bădăranule...

El o prinse de mâini și le ținu în apropierea corpului ei în timp ce se zbătea. Ochii lui străluceau de amuzament la vederea părului care-i căzuse pe față și la ochii care se uitau la el cu furie, apoi îi duse mâinile la spate, prinzându-i ambele încheieturi cu o mână în timp ce o trăgea mai aproape.

– L-ai folosit pe fostul tău logodnic drept scuză ca să scapi de mine, dar nu mai este cazul, declară el, vizibil mulțumit. Nu-l iubești și nu te vei căsători cu el. Am auzit eu însumi acest lucru. Ce scuză vei mai folosi de data asta, mica mea minge de foc?

– N-am nevoie de nici o scuză! se răsti ea, cu ochii arzând de furie. Te urăsc!

– Adevărat? clătină el din cap, privind-o lung. Cât de mult?

– Mai mult decât vei ști vreodată, îl informă ea, puțin neliniștită din pricina calmului lui. E păcar că nu știam că te vei furișa prin preajmă. Dacă aș fi știut, aș fi aranjat o scenă de dragoste cu care să te întâmpin; Chris era mai mult decât doritor.

Declarația ei nu-l făcu să se enerveze, așa cum se întâmpla de obicei. În loc de asta, el rămase nemișcat, privind-o cu ochi limpezi ca două lacuri înghețate.

– Dacă aș fi descoperit ce mă așteptam să descopăr, murmură el, prietenul tău n-ar mai fi acum în drum spre deșert. Ar fi încă aici, incapabil să mai facă vreun lucru cel puțin două luni. Nimeni n-are voie să te atingă! Numai cunoașterea profundă a caracterului lui Toni l-a ținut în siguranță, iar retragerea lui din scenă atât de devreme e o dovadă de înțelepciune. Dacă ar pune cineva mâna pe tine, și-ar aminti toată viața!

Rachel îl privi lung timp de o secundă, cu fața palidă și cuprinsă de fiori.

– Mă faci să mă simt ca proprietatea unui gangster, șopti ea.

– Poți să te simți cum vrei, o sfătui el cu voce dură. Te vreau și nu voi permite competiția. Nimeni nu va avea nici o ocazie să te ia de lângă mine, deoarece l-aș urmări și te-aș aduce înapoi.

– Cum poți vorbi astfel? clătină ea din cap cu uimire. Știi foarte bine cum stau lucrurile în ceea ce ne privește. Crezi că o pot ignora pe femeia din viața ta? Te porți de parcă Stefanie Veccetti n-ar exista!

– Ea n-are nici o legătură cu ceea ce simțim, o întrerupse el cu nerăbdare. Noi amândoi împărțim același foc și, dacă te-aș fi zărit în mulțime, tot te-aș fi remarcat. Ceea ce este între noi este inevitabil, scris în stele și imposibil de negat. Privește-mă și neagă, Rachel!

Capitolul 8

Rachel îi întoarse spatele, încă tremurând din cauza izbucnirii de furie și a fricii care o înfiorase, frecându-și încheieturile, unde o prinseseră mâinile lui puternice.

– Uneori, murmură ea cu voce tremurătoare, aș putea să te omor. Mă înfurii atât de tare!

– Știu, răspunse el, apropiindu-se s-o ia în brațe din spate și cufundându-și fața în părul ei. Acesta este modul în care simțim unul pentru altul, foarte violent. Orice ne-ar separa, ne îndreptăm unul spre altul cu un instinct care nu dă greș, deoarece nici unul dintre noi nu se poate abține. Din clipa în care ne-am văzut, dorința a fost prezentă.

Mâna lui ajunsese în decolteul rochiei pe care o purta, mângâind-o cu tandrețe dar și cu dorință, coborând mai jos pe rotunjimea ademenitoare a sânului, în timp ce o trăgea mai aproape, strângând-o cu pasiune.

– Nick, nu!

Era incapabilă să se miște, incapabilă să evite degetele lui mângâietoare, iar murmurul ei rugător fu ignorat, în timp ce el continua s-o mângâie și să-i șoptească în păr:

– Așa vom face dragoste, cu o dorință arzătoare care ne va consuma pe amândoi. A fost întotdeauna prezentă, nevoia de celălalt. Suntem ca

niște dușmani plini de pasiune. E aproape o dorință din clipa morții și nu mă pot gândi la altceva deoarece a început să-mi stăpânească viața.

Tânăra femeie se întoarse să-l privească, temându-se aproape că va citi și pe figura lui aceeași gravitate vibrantă din voce, iar el îi puse mâinile pe umeri și o trase mai aproape, luându-i gura în stăpânire cu buze arzătoare.

– Mă doare, Nick!

Reuși să se îndepărteze puțin de el, speriată de pasiunea de care dădea dovadă, iar el îi dădu un pic drumul, sărutând-o pe obraz.

– Mă frustrezi în toate felurile posibile, mă prefaci într-o persoană care n-are nici o legătură cu realitatea, și nici un fel de control asupra propriului viitor, șopti el cu voce răgușită. Nu te văd decât pe tine. Nu mă gândesc la nimic altceva.

Mâna lui se mișcă ușor de-a lungul spatelui ei suplu, coborând încet fermoarul, buzele lui calmând-o când murmură speriată.

– Nu facem decât să continuăm de unde ne-am oprit, îi spuse el la ureche, în timp ce rochia îi alunecă încet pe podea. În seara asta, când m-ai privit speriată în acel dormitor, am vrut să închid ușa și să te devorez.

– Ai fost supărat pe mine, îi aminti Rachel cu o voce blândă și tremurătoare, corpul ei începând să se încălzească la flacăra dorinței lui, capul ei plecându-se pe spate ca să-i ofere acces la gâtul cu piele fină.

– Sunt întotdeauna supărat pe tine, pisica mea sălbatică, șopti el, îndepărtându-i bretelele de la sutien cu dinții, apoi mușcând din umărul ei rotund ca dintr-un măr. Nu vreau ca o femeie să mă facă să mă simt astfel, să mă obsedeze zi și noapte, să mă facă să-mi spun că o voi urma oriunde se duce.

Din vocea lui răsuna o acceptare înfuriată a controlului pe care părea să-l exercite asupra lui, iar corpul lui era într-o o stare de atenție plină de intensitate. Încet, ca și cum i-ar fi fost teamă, Rachel ridică mâna și-i mângâie cu degetele conturul feței, depunând mici sărutări pe locurile atinse de degete.

– Atinge-mă, murmură el cu voce răgușită. Mărturisește-mi că mă vrei. Lasă focul să te consume, Rachel.

Brusc, tânăra femeie fu bucuroasă de puterea pe care o avea asupra lui. Simțea la fel, că trebuie să-l urmeze indiferent de direcția în care voia să se ducă, ca și cum ar fi fost într-un labirint în care toate drumurile duceau la el.

Se întinse să-l atingă mai intim, degetele ei alunecând sub puloverul lui, lăsându-se condusă de instinct.

– Nu te opri, gâfâi el. Nu te mai opri niciodată, Rachel. Mi se pare că am așteptat o viață întreagă.

Era ca și cum atingerea ei eliberase focul care amenința s-o consume.

Se dezbrăcară cu febrilitate, aruncând hainele pe jos. Mâinile lui Nick o mângâiară de-a lungul corpului, încălzindu-i pielea, făcând-o să se piardă într-o lume fără timp și fără spațiu

– Cât crezi că mai trebuie să aștept înainte să fii a mea? întrebă el, cu respirația tăiată și privind-o cu ochi precum plumbul topit.

Ea îl cuprinse mai strâns cu brațele, gemând încet la fiecare atingere senzuală, mângâindu-l la rândul ei cu o pasiune dictată de instinct.

– Oh, Doamne, mă transformi într-un sălbatic, exclamă el, ridicând-o în brațe și purtând-o spre dormitor.

Deschise ușa cu umărul, fără să mai piardă timp s-o și închidă, așezând-o pe pat și alăturându-i-se curând, depunând mii de sărutări pe pielea ei fină.

– Ești ca o flacără sălbatică... un foc imposibil de controlat!

Buzele lui o devorau cu sălbăticie, iar ea răspunse cu aceeași fervoare, hotărâtă să nu-i dea drumul. Printr-un concurs al sorții, găsise singurul bărbat care o făcea să ardă de pasiune, iar pe acest bărbat ajunsese să-l iubească din toată inima, cu un fel de disperare.

Bărbatul ridică privirea spre fața ei, în timp ce-i îndepărta și ultimele obiecte de îmbrăcăminte. Dar mâna lui se opri brusc, focul păru să-i

părăsească degetele și ea se simți singură și înfrigurată, știind fără să deschidă ochii că se retrăsese de lângă ea, fără s-o mai dorească.

Deschise încet ochii și descoperi că el se aplecase în față, urmărind-o cu atenție, privind-o cu o expresie imposibil de descifrat. Se ridică din pat și rămase pe un scaun cu spatele la ea, încercând să-și recapete respirația.

– Nick!

Chemarea ei plină de durere îl făcu să plece privirea și să șoptească niște cuvinte în italiană, care pentru ea n-aveau nici un sens. Nu înțelegea de ce se oprise, întrebându-se dacă nu era vorba despre ardoarea ei de a fi a lui. Se rostogoli în pat, ajungând pe burtă, tremurând de dorință, ascunzându-și capul în pernă în timp ce o scuturau suspine de plâns.

– Rachel!

Nick fu imediat lângă ea, ridicând-o și cuprinzând-o în brațe, în timp ce o legăna ca pe un copil.

– Ce am greșit? suspină ea.

– Nimic, o liniști el, sărutându-i obrajii uzi cu o tandrețe aparte, de parcă ar fi fost un copil. N-ai făcut nimic. Este vina mea. Brusc, te-am văzut, poate prima oară. Știu că te-am rănit, dar nu pot face dragoste cu tine.

Ea îl privi fără să înțeleagă, în timp ce se aplecă s-o sărute din nou.

– Trebuie să plec, spuse el calm. Știu că te las nefericită și rănită, singură și pierdută, dar trebuie să plec. E prea multă pasiune între noi ca să te pot consola și să am grijă de tine.

O privi din nou, sărutând-o ușor pe buzele tremurătoare.

– Iartă-mă, draga mea, o rugă el cu voce blândă, apoi dispăru.

Poate că văzuse că nu era Stefanie Veccetti, ci doar un pion fără importanță în firma lui. Se aruncă pe perne și plânse până adormi.

***

Pentru un bărbat care nu ieșea niciodată din biroul lui, acum nu părea să fie vreodată în el, iar Rachel știa de ce. Nu voia s-o vadă și se apropia cu repeziciune de ziua nunții. Tânără femeie bântuia prin clădire ca o fantomă, părul aprins la culoare scoțând în evidență paloarea feței.

Margaret se întorsese acasă, iar Rachel cină de câteva ori la ei, simțindu-se ca și cum era o obligație, deoarece nimic altceva n-o mai interesa.

Nu mai văzu nici un cunoscut, în afara familiei Taylor. Toni își ținuse promisiunea făcută și se ținuse departe de ea, dar teama cea mai mare pe care o avea era recepția care se apropia cu repeziciune. Orsiani Italia lansa un nou elicopter, iar toți membrii personalului erau invitați. Urma să fie prezentă și presa, iar din această cauză nimic nu trebuia să meargă prost. N-avea nici o salvare. Nick urma să fie acolo, iar ocazia era foarte potrivită să anunțe marele eveniment care se apropia: nunta cu prințesa Veccetti. Era sigură că pentru ea va fi ca o condamnare la moarte, că va fi forțată să privească ultimele clipe ale vieții ei, numai că n-avea nici o cale de scăpare din această situație.

În ziua recepției, Bill și Margaret veniră s-o ia cu mașina, amândoi foarte încântați, iar Rachel trebui să facă un efort să pară măcar normală.

Clădirea în care avea loc petrecerea era uriașă, o casă de țară imensă care părea aproape un palat.

Părea un loc perfect pentru ca un industriaș bogat să-și anunțe logodna cu o prințesă, iar Rachel era sigură că în această seară va fi făcut anunțul.

Când ajunseră, aproape toți invitații erau deja acolo, dar nimeni nu începuse încă să mănânce. Părea că toată lumea așteaptă ceva, iar tânăra femeie nu era sigură ce. Nu se zărea viitoarea soție a lui Nick, dar Toni era deja acolo și se apropie din prima clipă când o zări.

– Arăți minunat, Rachel, spuse el încet, admirând rochia de culoare turcoaz pal pe care o purta, chiar dacă mi se pare că nu arăți foarte fericită.

– Mă simt bine, zâmbi ea, luând brațul care i se oferi. Ce așteaptă toată lumea, elicopterul?

– Firește. O să ajungă în curând și apoi vor începe festivitățile. E un lucru destul de obișnuit pentru noi și o ocazie pentru a sărbători.

O conduse încet spre terasă, în timp ce toată lumea părea să se îndrepte în aceeași direcție.

– Gata, spuse Toni cu satisfacție. Ar trebui să ajungă în curând.

– Cine îl va aduce? întrebă Rachel, știind deja răspunsul și temându-se că-i va fi confirmat.

– Nick, desigur! Când avem nevoie de un spectacol, îl chemăm pe expert, zâmbi larg bărbatul. Dar în această seară cred că va fi cuminte, așa că nu mai fi atât de îngrijorată.

Dar nu se putea abține. Gânduri, temeri, pericole îi alergau prin minte. Și dacă o va ignora? Sau dacă Stefanie Veccetti vine cu el? Poate că se va hotărî să aducă elicopterul la pământ cu același talent înfricoșător de care dăduse dovadă? Nu va fi în stare să privească.

Ajunse într-un mic grup format cu singurul scop de a-l privi pe Nick. Tatăl lui o zărise și se apropiase de ea. Bill și Margaret ajunseseră și ei în apropiere și toată lumea privea spre cer cu neliniște.

– Uite!

O tânără cu vederea mai ascuțită din mulțime îl văzu prima, un punct întunecat pe cerul înflăcărat al apusului, mai vizibil în clipa în care razele soarelui care apunea atinseră metalul strălucitor al elicopterului.

– E sus, remarcă Toni la urechea unchiului lui.

– Mult prea sus, clătină din cap Vincenzo Orsiani. A promis că va fi cuminte.

Tonul lui o făcu pe Rachel să se înfioare, în timp ce urmărea cu respirația tăiată drumul elicopterului.

Curând, era deasupra mulțimii, și toată lumea ridicase privirea spre el, dar părea să nu facă nici o încercare să aterizeze.

– La naiba, Nick! Aterizează imediat! mormăi tatăl lui, iar elicopterul începu să cadă drept răspuns, îndreptându-se spre pământ ca o ghiulea.

Părea ca un zbor ciudat de libelulă, care-i făcu inima lui Rachel să-i înghețe în piept, dar din jurul ei răsunară comentarii încântate:

– Ia te uită la Nick!

– Într-adevăr, poate face aparatele astea să cânte!

– Pe asta n-am mai văzut-o niciodată!

Ochii ei fură atrași de Toni și de Nick, dar pe fețele acestora nu se putea citi admirația, ci o neliniște din ce în ce mai vizibilă, o neliniște pe care Vincenzo Orsiani n-o manifestase cu prima ocazie când își văzuse fiul aterizând.

Dar Bill fu acela care își manifestă neliniștea în cuvinte, ascultând cu atenție zgomotul motorului, cu anii de experiență care-i permiteau să înțeleagă ce se întâmplă.

– Oh, Doamne! Are probleme, murmură el, iar inima lui Rachel păru să înceteze să mai bată.

Coborârea ciudată și spectaculoasă continuă, încântând mulțimea, dar lăsând micul grup care stătea separat cu aceeași îngrijorare pe fețe. Cu toții își ținură respirația în clipa în care motorul se opri brusc. Reîncepu destul de repede, dar în acea secundă părea pur și simplu să fie în cădere liberă și țipătul lui Rachel îl făcu pe Toni s-o prindă cu brațul de mijloc.

– Nick! Oh, Nick!

Privi spre cer, dorindu-și din toată inima să-l vadă pe pământ, tremurând de teamă când motorul se mai opri încă de două ori.

– E minunat! N-aveam nici cea mai mică idee că poate face așa ceva cu un elicopter!

Vocea încântată răsună din mulțime, făcându-l pe Bill să murmure:

– Chiar dacă nu crezi, uite că o face!

În cele din urmă, după momente care păreau nesfârșite, elicopterul aterizează în apropierea clădirii, pe pajiște.

Oamenii să grăbiră spre el să-l felicite în timp ce cobora din aparat.

– Fabulos! exclamau privitorii, înconjurându-l ca pe un star de cinema. Aceasta a fost o cascadorie grozavă, Nick!

– Sunt de acord, zâmbi el și coborî scările spre grupul care nu se mișcase să-i vină în întâmpinare, singurul comentariu către tatăl și vărul lui fiind: ce mai cascadorie!

Zâmbi ironic, bătându-l pe umăr pe Vincenzo Orsiani cu afecțiune.

Apoi, o căută din priviri pe Rachel. Era încă în brațele lui Toni, cu fața complet albă, cu ochii mari și plini de spaimă, iar în clipa în care privirile lor se întâlniră, se desprinse din grup, alergă spre casă și apoi spre cea mai apropiată sală de baie, încuindu-se înăuntru și izbucnind în plâns.

Nu știa de cât timp era acolo, mintea ei refuzând să mai funcționeze, blocată la imaginea perpetuată la nesfârșit a căderii lui Nick.

După o vreme, își șterse ochii și încercă să îndepărteze semnele suferinței, reușind doar parțial.

Nu voia să mai stea foarte mult la această petrecere, mai ales că era evident că se făcuse de râs fugind astfel, mai ales când n-avea nici un drept să-și manifeste astfel preocuparea pentru Nick.

Toni era un prieten și înțelegea, dar pentru tatăl lui Nick nu era decât o tânără oarecare, cu care avusese poate o aventură și cu care se amuzase. Ar fi șocat de comportarea ei față de un bărbat care urma să se căsătorească în curând, iar Nick era probabil jenat pentru că făcuse un astfel de gest în public.

Trebuia însă să dea ochii cu restul lumii, așa că își luă poșeta și deschise ușa. Nick era acolo. Se sprijinea de peretele opus, cu ochii pe ușa de la baie, de parcă ar fi așteptat de ani întregi. Probabil că se afla aici pentru a-i cere o explicație. Îl privi în ochi, fără să-și ceară scuze.

El se ridică și o privi cercetător, văzându-i neliniștea, urmele de lacrimi de pe obraz și buzele tremurătoare. Apoi făcu un pas înainte, pur și simplu întinzându-i mâna, fără să înceteze s-o fixeze cu privirea. Când

tânăra femeie îi întinse mâna, o ridică la buze, înainte s-o conducă la parter, strângându-i mâna și refuzând să-i dea drumul.

– N-ar trebui să ții un discurs ceva... sau să stai de vorbă cu tatăl tău? șopti ea în clipa în care ajunseră în sala de dans, dar el clătină din cap și o prinse în brațe, mișcându-se în ritmul dansului în timp ce o strângea aproape de el.

– Am vorbit deja cu el și o să spună ce este de spus, răspunse el încet, făcând semne politicoase din cap persoanelor care voiau să stea de vorbă cu el, dar continuând să danseze.

– Îmi pare rău că am fugit așa și... toată lumea a văzut, iar... începu ea să se scuze cu voce răgușită, dar el o opri ridicându-i mâna și depunând o sărutare în palma deschisă.

Această blândețe nu semăna cu firea lui, iar lacrimile începură să se adune în ochii ei, deoarece era tandru și se purta într-un mod neașteptat.

– Vrei să mănânci ceva? întrebă el după o vreme, dându-se un pas înapoi s-o privească, dar era ridică privirea spre el și clătină din cap, fără să-și poată controla emoțiile.

– Nu, nu cred că pot...

Lacrimile i se adunară din nou în ochi, iar el o prinse în brațe și-i masă încet gâtul, încercând s-o liniștească.

– S-a terminat, murmură el. Picioarele mele sunt acum pe pământ. Gata, încearcă să uiți. Spune-mi ceva.

– Nu pot. Oh, Nick!

El se opri din dans, ridicându-i fața și privind-o lung în ochi, iar tânăra femeie nici măcar nu încercă să ascundă ce era de văzut. Degetele lui puternice îi mângâiară fața, mișcându-se încet spre buzele ei, iar ochii i se întunecară când Rachel îi sărută ușor vârful degetelor, incapabilă să se abțină.

– Să mergem, spuse el, cuprinzând-o cu brațul și scoțând-o din încăpere.

Bărbatul ignoră toate privirile care erau întoarse după ei.

Se opri puțin lângă Toni, dându-i o lovitură plină de afecțiune pe umăr.

– Mulțumesc, vere, murmură el.

– Se simte bine? întrebă Toni cu privirea spre Rachel, iar Nick se întoarse spre ea.

– O să fie, răspunse bărbatul cu calm, strângând-o mai aproape. Să nu muți aparatul acela nici măcar un centimetru, îl avertiză el pe Toni, iar acesta râse, cu sprâncenele ridicate.

– Îți par nebun?

El se întoarse în sala de dans, iar cei doi ieșiră afară.

Ajunși afară, Nick o prinse din nou de mână și continuară să meargă unul pe lângă altul, prea emoționați ca să poată spune ceva. Ajunseră la mașina lui și urcară, apoi el porni motorul și conduse spre drumul care ducea la Roma.

– Toni mi-a adus mașina, explică el în tăcerea ciudată care se lăsase între ei, părând să vrea să mai înseninеze atmosfera. Tata o să-l conducă înapoi în oraș.

– Nick... șopti ea, n-ar fi trebuit să rămânem? Aș fi fost în regulă. Oamenii vor crede că...

– Oamenii nu vor crede nimic, clătină el din cap. Nu voiam să stau acolo. Voiam să fiu singur cu tine.

Îți pasă de ce spun oamenii, Rachel?

– Nu, oftă ea, lăsându-se în spate pe scaun și închizând ochii. Nu, nu-mi pasă deloc.

El se întinse s-o atingă, cu ochii atenți la drum, cu figura întunecată și imposibil de citit, dar mâna lui era caldă și degetele îi mângâiau încet fața.

– Nici mie, murmură el.

Ajunși în apartamentul lui, ea deveni deodată timidă, de fapt cuprinsă de panică, rămânând nemișcată și privind în jur la mobila luxoasă și aleasă

cu gust, simțindu-se ca de pe altă lume, pierdută și insignifiantă. În Anglia fusese altceva, se simțise în mediul ei și fusese încrezătoare în propriile puteri, știind la ce să se aștepte de la viitor, capabilă să-i acorde sprijinul ei lui Bill, să-l ajute pe tatăl lui Nick și să-l sprijine pe Chris. Aici, în acest oraș, în viața lui Nick, se simțea din ce în ce mai nesigură. Părea mai degrabă să plutească pe nori și nu să meargă pe pământ.

– Aș putea face niște cafea, dacă îmi spui unde este bucătăria, spuse ea cu o veselie forțată, evitând privirea lui cenușie. Sau poți să-mi pui ceva de băut.

În loc de asta, el îi luă poșeta, depunând-o pe masă și luând-o în brațe.

– Nu vrei o băutură, Rachel, spuse el încet, și nici eu nu vreau. Asta vrem amândoi, să ne atingem și să ne ținem în brațe.

O mângâie încet de-a lungul corpului, părând să-și țină respirația.

– Doamne, ești atât de subțire și de fragilă, murmură el. Ce-ai făcut, copilă?

Nu te pot lăsa un minut și să fiu sigur că vei supraviețui.

– N-am putut să mănânc, mărturisi ea, mângâindu-i pieptul. N-am mai fost în stare să mănânc de la... Oh, Nick!

El îi ridică fața spre el, privind-o cu atenție în ochi înainte să-i ia în stăpânire buzele într-un sărut tandru și cald, mărturie a dorinței lui profunde. Sărutul se adânci treptat, în timp ce degetele lui i se împletiră în păr.

Ochii ei erau încă închiși când o ridică în brațe și o duse în dormitor, dându-i drumul doar ca să aprindă lumina. Apoi, fără alte cuvinte, începu s-o dezbrace încet.

Când rochia îi alunecă pe covor, bărbatul ridică privirea spre ea, în ochii cenușii sclipind înțelegerea a ceea ce simțea. Tânăra femeie își amintea ultima seară petrecută împreună cu el, când fusese pe punctul să i se predea și să-i ofere tot ce dorea. Teama de respingere era vizibilă în ochii ei neliniștiți.

– Nu te voi mai părăsi, dulcea mea Rachel, murmură el. Ne vom iubi până când vom fi prea obosiți să ne mai atingem, prea obosiți să ne mai sărutăm, apoi vei dormi în brațele mele.

– M-ai mai părăsit, șopti ea, conștientă că Nick îi va decide soarta în această seară.

Ochii lui se întunecară la auzul cuvintelor șoptite. Nu mai vedea nici urmă de luptă în ea, nici o dorință de a-l mai lovi, doar un dor nebun de atingerea lui și o rugă tăcută.

– Seara aceasta este una specială, clătină el din cap, mângâind-o cu tandrețe. Este o seară unică, iar tu vrei să fii a mea, nu-i așa?

Când rămase goală în fața lui, bărbatul se aplecă și depuse o sărutare în dreptul inimii, apoi se îndreptă și o privi în ochi:

– Dacă nu vrei, nu te voi mai atinge, murmură el. Dar știu că vrei să fii a mea; tot ce vrei să spui se citește în ochii tăi.

– Da, suspină ea.

Îl privi lung, uimită de schimbarea din el. Era atât de tandru și de blând, iar comportamentul lui o făcea să fie sigură că era îndrăgostită de el. Își dăduse seama din clipa în care fusese în pericol că este o parte importantă din viața ei, dacă nu cea mai importantă. Și el simțise acest lucru, părăsind restul lumii pentru a veni la ea.

Acum, nu mai conta ce știa despre el. Nu era încă soțul lui Stefanie Veccetti, poate că nici nu va fi.

Pe figura lui se citea dragostea, iar tânăra femeie se simți brusc ușoară și liberă să-și mărturisească sentimentele.

– Ești sigură, draga mea? întrebă el cu blândețe.

– Sunt sigură, Nick, șopti ea, ridicând mâinile să-i atingă fața, o față atât de dragă încât era vizibil pe figura ei ce simțea.

– În acest caz, te rog să mă dezbraci, zâmbi el, privindu-i fața îmbujorată. Rachel, de ce ești atât de timidă cu mine? Sunt la fel ca toți bărbații, n-ai nimic nou de observat.

Îi duse mâinile spre nasturii cămășii lui, invitând-o să înceapă, iar ea ar fi vrut să-i spună că nu mai făcuse niciodată așa ceva. Dar vocea o părăsise și limba refuza să mărturisească, timiditatea copleșind-o în totalitate. În cele din urmă, i se făcu milă de ea și o puse pe pat, în timp ce se dezbrăcă singur.

– Acum poți să-ți ascunzi fața de mine, draga mea, o asigură el încet, cuprinzând-o cu brațele. Acum te am în brațele mele și-ți voi permite să stai o secundă ascunsă, atâta vreme cât îmi dai voie să te țin strâns în brațe.

Dar nu-și ținu promisiunea, deoarece atingerea corpului ei fermecător îl făcu să-și piardă controlul și s-o tragă spre el, sărutând-o cu o pasiune care o făcu să ardă în flăcări, la fel ca el.

– Acum te recunosc, gemu el, te văd din nou ca fata cu părul de foc și cu sărutări ca niște flăcări. Te vreau, draga mea.

Inima lui bătea cu putere, pasiunea crescând între ei cu viteză înspăimântătoare. Buzele ei îl atingeau cu aceeași dorință, aceeași pasiune violentă făcând-o să se răsucească neliniștită în brațele lui.

– Sunt din nou un sălbatic, murmură el. Vreau să fiu blând și să te alint, dar acum nu-mi doresc decât să te am. E ca și cum îmi întuneci toată rațiunea și toată sănătatea mintală.

Se mângâiară într-o frenezie crescândă, uitând de orice în afară de corpul și atingerea celuilalt. Se uniră într-o explozie de pasiune, iar durerea de moment care o făcu pe Rachel să țipe fu uitată repede, în timp ce lumea începu să se învârtească în jurul ei.

Când reuși într-un târziu să deschidă ochii, descoperi că Nick o privea cu uimire.

– Copilă sălbatică și nebună, șopti el încet, mângâindu-i părul ud de pe frunte. De ce nu mi-ai spus? Mi-ai dăruit inocența ta cu o insistență care m-a înnebunit, iar eu te-am rănit. Ai fost logodită și am presupus că nu mai ești virgină. Am crezut că ai făcut dragoste cu acel... bărbat, încheie bărbatul, nesigur cum să-i spună lui Chris.

– N-am făcut, răspunse ea, îmbujorându-se. Nu sunt... nu sunt genul.

Brusc, ochii pe care-i crezuse atâta timp reci râseră spre ea.

– Cum nu ești, Rachel? râse el. Am spus că suntem două părți ale aceleiași flăcări. Dar flacăra arde doar în brațele mele? E doar pentru mine acest foc? Știu cum ești. Sunt încă în al nouălea cer, dar te-am rănit.

– A trecut, declară ea evitându-i privirea, iar el se aplecă s-o sărute.

– În acest caz, putem să facem din nou dragoste, zâmbi Nick. Nu știu ce-aș putea face cu viața mea dacă focul se va stinge, deoarece nu te pot lăsa să pleci.

Era aproape o promisiune. Rachel nu făcuse un secret din dragostea ei; o citise clar pe figura ei, dar bărbatul nu mărturisise decât o dorință profundă. Dar fusese blând și tandru, ceea ce o făcu să-l cuprindă mulțumită cu brațele. Ținea la ea, iar ea va lupta din toate puterile să-l păstreze.

Capitolul 9

Rachel se mișcă ușor, fără să deschidă ochii. Nu trebuia să privească în jur să știe unde se află, așa că se întinse încet, satisfăcută.

Un râs ușor o făcu să deschidă ochii, descoperindu-l pe Nick deja îmbrăcat la capul patului, privind-o cu o figură mulțumită.

– Ești îmbrăcat! exclamă ea. E târziu?

– E ora zece, o informă el, adăugând când o văzu că face ochii mari: nu trebuie să intri în panică. E duminică, îți aduci aminte? Nu trebuie să te duci la serviciu. Avem toată ziua la dispoziție, fără întreruperi de la restul lumii.

Tânăra femeie se ridică pe perne, privindu-l cu un zâmbet.

– Sunt pe punctul să prepar micul dejun, dar nu văd nici un motiv pentru care ai rămâne aici, stând foarte confortabil în pat, în timp ce eu muncesc. Hai sus și la duș, leneșo!

Se întinse spre pat și trase repede așternuturile de pe ea, prinzând-o de picioare în încercarea de a o da jos din pat. Brusc, o cuprinse cu brațele.

– Hm, dacă stau să mă gândesc, murmură el cu buzele lipite de pielea ei fierbinte, poate că micul dejun poate să mai aștepte. Poate că ești în locul cel mai potrivit.

Îi cuprinse obrajii cu palmele, aplecându-se s-o sărute. Degetele ei îi mângâiară fața.

– Rachel, murmură el, șoptind câteva cuvinte în italiană pe care și-ar fi dorit să le înțeleagă.

Soneria stridentă a telefonului îi făcu să tresară, iar Nick o privi cu regret.

– Presupun că va trebui să mâncăm la un moment dat. Nici unul dintre noi n-a mâncat nimic aseară și trebuie să fii hrănită regulat, declară el, aruncându-i halatul de baie. Fă un duș rapid, apoi vom mânca. După aceea, mai vedem...

Rachel legă cordonul halatului de baie și se privi în oglindă, uimită să vadă expresia mulțumită și senină de pe fața ei. Pentru prima oară în viață, se simțea cu adevărat frumoasă.

– Nu puteai găsi un moment mai nepotrivit să-mi dai telefon, răsună vocea lui Nick, care vorbea la telefon din camera vecină.

Brusc, își dădu seama că Nick vorbea în engleză, ceea ce o amuză la gândul că probabil nu-și dădea seama, obișnuit să stea de vorbă cu ea. Zâmbetul de pe figura ei se stinse la auzul următoarelor cuvinte:

– Stefanie! Duminică dimineață nu este cel mai potrivit moment pentru a vorbi despre aranjamentele pentru căsătorie! N-aveam nici cea mai mică idee că vii azi, oftă el. Foarte bine, pot să-ți ofer o oră, nu mai mult. Mi-am plănuit întreaga zi și n-am nici o intenție să-mi schimb planurile. Poți să te duci la tata, care e la Roma, cu Toni.

Următoarele cuvinte fură spuse în italiană. Nu era sigură că își dăduse seama că nu vorbește în italiană, sau dacă ea se plânsese. Nu mai voia să mai audă nimic, și ar fi preferat să fi vorbit de la început în italiană. Nu voia să fie smulsă cu atâta brutalitate din starea de fericire pe care o simțise, să fie nevoită să înfrunte adevărul în ceea ce privea relația lor.

Aproape alergă spre baie, încuind ușa și dând drumul la apă. Dacă Nick se întorcea și o vedea încă în dormitor, își va da cu siguranță seama

că auzise ceea ce spusese și va începe să-i vorbească despre viitoarea lui soție.

Rămase în mijlocul sălii de baie, străduindu-se să nu plângă, dându-și seama că bărbatul nu spusese niciodată că ar avea pentru ea mai mult decât un sentiment de dorință. Nu-i făcuse nici o promisiune, iar toate visele fuseseră doar ale ei, când adevărul era că voia să-i fie doar amantă, în timp ce el o va lua de soție pe Stefanie Veccetti. Aceasta era potrivită pentru Nick Orsiani, de familie bună, o soție perfectă.

– Rachel!

Strigătul lui și bătaia la ușă o făcu să arunce o privire neliniștită spre ușă.

– De ce te-ai încuiat în baie? întrebă el nerăbdător, încercând să deschidă ușa. Lasă-mă să intru, vreau să-ți vorbesc.

Tânăra femeie se îndreptă spre ușă și trase zăvorul, iar el o privi surprins, descoperind că era încă îmbrăcată în halatul de baie, deși apa curgea.

– Intenționezi să faci baie în halatul meu? întrebă el râzând. Nu sunt de acord!

– Voiam doar să văd dacă e caldă. Îmi cer scuze că o irosesc.

Vru să se îndrepte spre duș, dar el o opri:

– Lasă, e destulă apă caldă. Poți să folosești câtă vrei, dar nu mai încuia ușa. Când nu mi-ai răspuns, am crezut că ai alunecat și te-ai lovit la cap. Draga mea, îmi fac griji pentru tine în fiecare clipă.

Se aplecă s-o sărute, părând să nu observe nefericirea ei.

– Trebuie să plec, așa că vei fi nevoită să-ți faci singură de mâncare. Voi lipsi o oră, două dacă n-am noroc. Ai aici tot ce-ți trebuie. Rămâi aici și o să mă întorc repede. Apoi va trebui să stăm de vorbă și vom avea la dispoziție întreaga zi.

Întreaga zi? Nick se întâlnea cu viitoarea soție pentru a planifica restul vieții lor împreună. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l strânse cu

putere, știind că va fi pentru ultima oară. Nu mai putea sta acum la Roma. Îl iubea prea mult, avea prea multă nevoie de dragostea lui.

– Cred că sunt nebun, murmură el, dar nu mă mai satur de tine. Mănâncă și așteaptă-mă. Mă întorc repede.

După plecarea lui, Rachel făcu rapid duș și se îmbrăcă. În cincisprezece minute chemase deja un taxi și se îndrepta spre apartamentul ei, privind neliniștită la ceas, gândindu-se doar cum poate să dispară cât mai repede.

Își aruncă rapid hainele în valiză, numărând banii pe care îi avea la dispoziție. Putea să plătească la aeroport cu un cec, deoarece banii pentru salariu îi fuseseră plătiți în contul din Anglia. Avea o oarecare sumă de bani, până când va găsi altceva de lucru. Mult mai mulți decât ar fi avut dacă și-ar fi plătit singură chiria. Era sigură că va veni după ea. O spusese în seara în care venise Chris, iar acum cu atât mai mult o va dori înapoi.

O dorință copleșitoare de a rămâne și a fi orice dorea el o făcu să ezite. Avea nevoie de ea așa cum ea avea nevoie de el, și n-o păcălise niciodată afirmând că simte pentru ea mai mult decât dorință fizică.

Nu știa ce simte pentru Stefanie Veccetti, dar îi zărise privirea în ziua în care venise în vizită la biroul lui. Fusese plăcut surprins, cu siguranța și încrederea că sunt doi egali. Vor fi un cuplu foarte potrivit, în timp ce pentru ea avea sentimente arzătoare, dar care riscau să se epuizeze repede.

Hotărârea de a se duce la aeroport în încercarea de a găsi un loc dădu roade, în ultimul moment găsind un bilet spre Londra. Nu îndrăznea să mai rămână la Roma acum că se terminaseră cele două ore; Nick o s-o caute cu siguranță. Gândul la șocul și poate durerea lui o făcu să lăcrimeze, dar urcă în avion cu o expresie calmă și rece, întrebându-se în gând ce va face cu restul vieții.

Rămase peste noapte la Londra, în cel mai ieftin hotel în care găsi o cameră, întrebându-se unde să se ducă. Nu se putea duce acasă, deoarece

firma avea adresa ei, iar Nick o putea găsi. De dimineață citi ziarele, căutând anunțuri de angajare, dar nu se putea concentra.

Timp de două săptămâni rămase la Londra, ocupând o slujbă temporară ca dactilografă, dar salariul era foarte mic și cheltuielile prea mari într-un oraș mare. Era clar că trebuia să-și găsească o slujbă permanentă. Se mută în nord, cât mai departe de fostul apartament, iar după o săptămână găsi ceva de lucru.

– Domnișoară Gordon, păreți să aveți calificări bune, observă domnul Stockley, avocatul care căuta o secretară, și mă întreb de ce nu sunteți angajată pe moment.

– Am lucrat în Italia, după cum vedeți din scrisoarea mea, spuse ea, încercând să-și amintească tonul hotărât al vocii pe care-l avea înainte de a fi îmblânzită de Nick.

Păru să reușească, deoarece angajatorul lăsă la o parte această temă.

– Desigur, am cerut referințe, spuse bărbatul, privind-o cu severitate peste ochelari.

Am aici declarații ale colegelor, dar îmi trebuie și o referință de la fostul angajator.

– Da... După cum am spus, domnule Stockley, am lucrat pentru aceeași firmă de la terminarea școlii, dar apoi s-a închis. Am plecat apoi în Italia și abia m-am întors.

El o privi cu atenție, apoi dădu din cap.

– Ei bine, este în regulă, domnișoară Gordon. Dați-mi numele firmei italiene și o să le scriu o scrisoare.

Pe moment, aproape strigă: "Nu!", dar se opri la timp. Nick ar veni s-o caute imediat, iar ascunzătoarea ei n-ar mai fi de nici un ajutor deoarece, din clipa în care ar atinge-o, ar fi de acord cu orice îi cerea.

– Oricum, puteți să începeți, adăugă bărbatul. Am nevoie de cineva pe loc, iar calificările dumneavoastră sunt cele mai bune. Singura problemă sunt referințele.

Apoi avocatul îi întinse o foaie de hârtie, iar ea se strădui să gândească repede.

– Trevi, declară tânăra femeie, mulțumindu-i în gând lui Toni pentru plimbările prin Roma. Firma aceea care fabrică îmbrăcăminte scumpă. Adresa este: strada Condotti, Roma.

Cu ceva noroc, vor trece luni până când se va întoarce scrisoarea, deoarece adresa era necunoscută. Sau poate că italienii vor crede că este vorba despre o glumă și o vor arunca. Oricum, avea timp să se gândească la ce vrea să facă.

– Am văzut că ați dat drept adresă pe cea a unui hotel, întrebă bărbatul brusc. Intenționați să rămâneți acolo?

– Oh, nu! zâmbi ea. Ar fi prea scump. O să încerc să găsesc un alt loc în apropiere, acum că ați decis să mă angajați.

El dădu din cap satisfăcut, căutând pe biroul din fața lui și scoțând o hârtie.

– Aflasem ceva despre o căsuță de închiriat. Poate că mai este disponibilă. Aceasta este adresa. Puteți să întrebați.

După ce copie adresa pe carnețelui ei, îi mulțumi și se ridică să plece. Urma să se intereseze de prețul căsuței, iar dacă acesta era rezonabil, o va închiria. Nu se putea gândi mai departe de atât.

***

Ploua din nou. Cu capul plecat, Rachel se îndreptă spre casă. Ploua aproape tot timpul, la fel de constant ca lacrimile din ochii ei care se adunau și acum, la două luni de la plecarea de la Roma.

Hainele ei erau deja ude, părând să se adauge la sentimentul continuu de nemulțumire.

Avusese destul timp să se gândească din clipa în care-i dăduse domnului Stockley adresa falsă, și de asemenea destul timp să-și restabilească echilibrul financiar. Trecuseră exact șase săptămâni până la întoarcerea scrisorii, plină de ștampile care păreau să aparțină tuturor oficiilor poștale din Italia, iar avocatul o ridicase spre ea, privind-o acuzator.

– După talentele și abilitățile dumneavoastră, domnișoară Gordon, este clar că ați fost secretară particulară, spusese el. Dar se pare că ați vrut să mă înșelați. Nu există o astfel de firmă. Trebuie să am încredere absolută în angajații mei, adăugase avocatul. Mi se face rău când mă gândesc la câte probleme confidențiale v-au trecut prin mâini în șase săptămâni. Cu siguranță, nu puteți rămâne angajata mea...

După o scurtă pauză, ridicase privirea spre ea, speriat, lovit de un gând:

– Ați fost cumva în închisoare?

– Nu încă, domnule Stockley, dați-mi ceva mai mult timp, clătinase ea din cap obosită, întinzându-se după haina din cuier și îmbrăcându-se imediat.

– Îmi pare rău, se scuzase el.

– Nu contează, ridicase ea din umeri. Ar fi trebuit să plec oricum. Sunt însărcinată.

Nu spusese acest lucru ca să-l șocheze, dar reușise cu siguranță. Doar spusese ceea ce știa deja de vreo două săptămâni: urma să aibă copilul lui Nick. Își luase poșeta și ieșise pe ușă.

Acum, după ce coborâse din autobuz la capătul liniei și se îndrepta spre căsuța modestă în care locuia, nu se putea gândi la nimic. Nici măcar nu-și dădu seama că o mașină era parcată în fața casei decât în clipa în care auzi portiera trântită și ridică privirea, surprinsă. Surpriza se transformă repede în fericire nebună și teamă la vederea lui Nick. Bărbatul o privea cu furie în ochii cenușii.

– Să nu încerci să fugi, mârâi el când văzu că se oprește.O să te urmăresc și o să te prind. Vino aici!

Nu prea avea de ales, așa că se îndreptă încet spre el, spre nemulțumirea lui.

– M-ai găsit, murmură ea în clipa în care se opri lângă el.

– Ah! Deci ai știut că voi continua să te caut ! se răsti el. Da, te-am găsit, sau, ca să fiu mai precis, câteva firme specializate au făcut-o. Așadar, se întoarse bărbatul spre căsuța sărăcăcioasă, asta e gaura în care te-ai ascuns!

Ochii lui se întoarseră spre ea, fixând-o cu privirea cum stătea udă și fără apărare în fața lui.

– N-am avut unde să mă duc, șopti ea, iar el murmură ceva exasperat, prinzând-o de braț și întorcând-o spre intrare.

– Dacă tot sunt aici, să intrăm. Cu siguranță, n-am de gând să stau aici până o să mă ud până la piele.

Nerăbdarea lui era vizibilă în timp ce ea căută în poșetă cheile de la intrare. La vederea interiorului casei, de pe buzele lui scăpară niște cuvinte în italiană.

– Poți să vii în salon, spuse ea cu o voce speriată la vederea reacției lui.

– Mă copleșești, o ironiză bărbatul, intrând în cămăruța care purta acest nume pretențios, murmurând din nou câteva cuvinte la vederea camerei mici și umede.

– Să înțeleg că dormi pe podea? întrebă el sarcastic. După cum arăți, se pare că trăiești cu apă și pâine.

– Ce vrei, Nick? întrebă ea liniștit, întorcându-se să privească pe fereastră.

– Ce crezi că vreau? se răsti el. Am venit după tine, așa cum prea bine știai că o voi face.

– Nu credeam că mă vei găsi, șopti ea. Nu voiam să mă găsești.

– Așa se pare, remarcă el cu răceală.

Numai că am hotărât să apelez experți, dar chiar și așa te-am găsit abia acum.

– Tot nu-mi dau seama cum m-ai găsit, repetă ea.

– Banca ta, declară el iritat. Chiar dacă n-au vrut să dezvăluie nici o informație detectivilor angajați, când am venit în Anglia mi-au mărturisit.

– Da, când și-au dat seama cine ești și că te scalzi în bani, spuse ea cu ironie.

– Nu obișnuiesc să mă scald în ei, ridică el din umeri. Oricum, le-am spus că ești un caz special, un adevărat pericol pentru tine însăți și, dacă pățești ceva, presa va afla prima.

– Tu! exclamă ea, fără să-i vină să creadă. N-ai nici un drept...

– Ba am toate drepturile! se răsti el. Voiam să te găsesc și nimic nu-mi putea sta în cale.

Acum, dacă am terminat această discuție inutilă, fă-ți bagajul, înainte să cazi pradă unei boli neplăcute.

– Nu merg nicăieri, spuse ea cu încăpățânare.

El păru pe punctul să izbucnească într-o explozie de furie. Cu un efort, se stăpâni și o întrebă:

– Câte lucruri din camera asta sunt ale tale?

– Nici unul, dar...

– Sunt ușurat să aflu asta, răspunse el, întorcându-se și ieșind cu pași mari.

– Unde te duci?

Alergă neliniștită după el, dar bărbatul nu-i dădu nici o atenție. Când ajunse în dormitor, văzu că deja arunca lucruri în valizele ei.

– Nu plec de aici! strigă ea, dar Nick o ignoră, continuând să arunce lucruri în valize.

Părea o mașină puternică scăpată de sub control, iar în câteva minute era deja la ușă, cu ambele valize pline.

– Dacă mai e ceva aici care îți aparține, ai un minut să-l iei, declară el, iar când văzu că îl privește cu ochi mari fără să spună nimic, adăugă: bine, tăcerea ta înseamnă că am luat deja tot ce-ți parține din bordeiul acesta.

– Nu-mi pasă unde trăiesc, ridică ea din umeri, stând nemulțumită în ploaie în timp ce el încuie ușa.

– Dar mie îmi pasă! mârâi el, prinzând-o de braț și conducând-o spre mașină.

Rachel era încă ametită. Părea că în urmă cu un minut se îndrepta spre casă copleșită de disperare, fără nici un viitor în fața ei, iar acum era într-o mașină luxoasă, alături de un bărbat furios, îndreptându-se spre o destinație necunoscută. Dar nu se va întoarce la Roma, orice i-ar spune.

– Nick, îți pierzi timpul degeaba, observă ea cu calm. Nu știu care sunt planurile tale, dar...

– Știi foarte bine care sunt planurile mele! se răsti el, fără s-o privească.

– Nu voi locui la Roma cu tine. Nu voi fi...

– Ce nu vei fi? o provocă el, cuprins de furie. Nu vei fi amanta mea? Dacă o să încerci să-ți aduci aminte trecutul, o să vezi că deja ești. Și de bunăvoie... N-am fost nevoit să te forțez să-mi primești atențiile. Poate că acum arăți bolnavă și palidă, dar în urmă cu două luni ardeai în brațele mele. Faptul că ai fugit apoi, fără îndoială regretând că mi te-ai predat, n-are nici o importanță. Îmi aparții, iar eu am venit să te iau.

Bărbatul își întoarse atenția spre drum, iar ea nu răspunse nimic. Nu plecase pentru că regreta. Îi era imposibil să regrete, fusese cea mai fericită noapte din viața ei.

– Unde ai lucrat? întrebă el după câteva minute de tăcere.

– Am lucrat pentru un avocat, răspunse ea scurt.

– Și de ce te-ai întors atât de repede? continuă el, părând suspicios.

– Am fost concediată în această dimineață, ridică ea din umeri.

– Tu? Concediată?

Uimirea lui o făcu să zâmbească în sinea ei.

Părea să creadă imposibil că exista cineva care o poate concedia.

– Munca ta este foarte eficientă și lucrezi excelent, declară el. Câte persoane lucrau în birou?

– Nu era decât o singură persoană, avocatul, răspunse ea.

El o privi cu suspiciune:

– Ți-a făcut cumva avansuri și tu l-ai repezit cu limba ta ascuțită? De asta te-a concediat?

– Nu, clătină ea din cap, amuzată de ideea că avocatul i-ar fi făcut avansuri. Am dat o adresă falsă pentru referințe și a descoperit acest lucru. Chiar m-a întrebat dacă am fost la închisoare!

Timp de o secundă crezu că va râde, dar n-o făcu, chiar dacă părea să se fi relaxat.

– Așadar, fiind iubitul tău credincios, ce vrei să fac? întrebă el cu ironie. Să mă duc după masă și să-l bat, sau să-l felicit pentru capacitatea de a vedea în viitor? Cu toate că e mai probabil să ajung eu în închisoare, după starea de provocare permanentă pe care sunt nevoit s-o îndur!

– Bietul de tine, îl ironiză ea. Cred că viața ți se pare foarte grea.

– Nu vreau compasiunea ta, declară el cu răceală. Am ajuns.

Se aflau în fața unui hotel cochet, iar Nick îl înconjură pentru a parca în curte.

– O să vină și bagajul tău imediat, o asigură el, după ce o ajută să coboare. Mai întâi, trebuie să ajungi la căldură și să mănânci ceva.

– Dacă acesta este locul unde stai, nu ți-a venit ideea că poate n-au o cameră liberă pentru mine? îl provocă ea.

– Am rezervat singura cameră dublă, răspunse el cu fermitate conducând-o înăuntru.

Era cald și plăcut, cu un aer de epocă, iar dinspre bucătărie veneau arome îmbietoare.

– Oh, domnule Orsiani! Mă tot întreb cum puteți suporta această vreme după clima plăcută din Italia.

O femeie cu o figură veselă și plăcută se îndreptă spre ei, iar Nick îi zâmbi politicos.

– Îmi e foarte greu, doamnă Prestwick și mă bucur foarte mult să fiu înapoi în acest loc plăcut. Ați aprins focul în sufragerie?

– Cu o oră în urmă, domnule Orsiani, declară femeia cu un zâmbet. Tocmai l-am verificat și arde de minune. Va fi foarte plăcut, mai ales că am pus în funcțiune și încălzirea centrală.

– Soția mea are nevoie de căldură, zâmbi ușor Nick. Dacă se poate, am dori să luăm masa în cameră. După cum vedeți, a fost bolnavă și nu cred că se va simți foarte bine într-o sală de mese plină de oameni.

– E foarte palidă, observă proprietara hotelului. Desigur, putem servi masa în sufragerie. Va putea mânca în fața focului.

– Bine, dădu Nick din cap, apoi o ajută pe Rachel să dezbrace haina udă.

O trata ca pe o pisică găsită în ploaie, iar tânăra femeie începu să-și recapete starea obișnuită de nervozitate.

– Ce ar dori să mănânce? întrebă gazda, iar Rachel hotărî să intervină.

– Din mirosul delicios care vine dinspre bucătărie, cred că ați preparat friptură de vită. Mi-ar plăcea o porție, declară ea.

– Vai, am crezut că sunteți italiancă și nu vorbiți engleza, râse încântată femeia.

– Mi-am dat seama, și de aceea am vorbit. Domnul Orsiani adoră farsele, adăugă tânăra femeie. O să mănânce același lucru ca și mine.

– Dacă se poate, am dori să mâncăm într-un sfert de oră, adăugă Nick, urcând la etaj, nu înainte de a se asigura că bagajele vor fi trimise și ele sus, în același timp cu mâncarea.

Capitolul 10

Când ajunseră la etaj, Nick se întoarse spre ea.

– Acum, scoate toate hainele ude de pe tine.

Îi luă haina și-i aduse halatul de baie.

– N-am nici o intenție să stau, îl avertiză ea. Iar hainele mele sunt perfect uscate.

– Mă bucur să văd că arăți mai bine, o ironiză el, adrenalina te face să arăți ca o persoană vie, nu ca o fantomă.

– Mai ales când e folosită ca să lovești pe cei care te deranjează, replică ea amenințător.

Era hotărâtă să nu cedeze, nu după atâta timp cât reușise să stea departe de el.

– Rachel, dă jos hainele ude, repetă el.

Ea se întoarse să-l înfrunte cu o sclipire de mânie în ochi.

– Rămân așa cum sunt.

După ce mănânc, o să plec!

– E decizia ta finală? întrebă el, începând să se enerveze.

– Da!

Se întoarse cu spatele, dar fu ridicată brusc în brațe și depusă într-un scaun mare lângă foc.

– Mai întâi armele, în cazul în care insiști să mă ataci, declară el, scoțându-i pantofii. Apoi, restul!

– Ce crezi că faci? exclamă ea, în timp ce fu ridicată în picioare și mâinile lui se îndreptară spre nasturii pantalonilor.

El se mulțumi s-o lovească peste mâini și să-și continue activitatea.

Cu toate protestele ei, în curând fu goală complet. Apoi Nick în întinse halatul de baie.

– Acum te poți așeza în fața focului, iar eu pot să mă schimb liniștit. Nu cred că vei încerca să fugi în această stare.

Ideea îi trecuse prin minte, dar ghicise la ce se gândea, ca de obicei.

Bărbatul începu imediat să se dezbrace, iar Rachel se ghemui în fața focului, evitând să-l privească, prea conștientă de frumusețea lui masculină.

– Foarte bine, murmură el.

Apoi vom mânca și o să lăsăm explicațiile comportamentului tău pe mai târziu.

Tânăra femeie vru să-i dea o replică iritată, dar bătaia la ușă fu semn că li se adusese mâncarea, așa că lăsă discuțiile pe mai târziu.

Proprietara hotelului, dându-și seama că Nick este un client important, se ocupă în persoană de aranjarea mesei.

– Gata, declară ea cu satisfacție.

Friptură de vită cu garnitură și ca desert plăcintă de mere cu frișcă.

Puteți mânca lângă foc, apoi să scoateți căruciorul pe culoar. Nimeni nu vă va mai deranja.

– După ce vom mânca tot ce ne-ați adus, nu știu dacă ne vom mai putea mișca, glumi Nick.

După plecarea femeii, îi făcu un semn lui Rachel spre cărucior. Se așeză apoi în fața lui, privind-o o clipă cu atenție.

– Mănâncă, spuse el.

Încercând să nu se lase impresionată de atențiile lui, tânăra femeie luă cuțitul și furculița și începu să mănânce.

Mâncară în tăcere, o tăcere care părea să se adâncească pe măsură ce masa progresa, făcându-i să simtă că atmosfera era încărcată ca de o furtună electrică. După ce terminară de mâncat, el se ridică și turnă cafeaua în cești, apoi scoase căruciorul pe culoar. După ce se întoarse, se așeză pe fotoliu în fața ei, privind-o cu atenție.

– De ce m-ai părăsit? întrebă el încet.

Aștepta răspunsul, dar ea nu era pregătită să spună nimic. Ce putea spune? Că-l iubea și că nu putea suporta gândul că nu va fi niciodată al ei? Că de vină era căsătoria lui apropiată? Aștepta să fie doar amanta lui, să fie împreună doar atât timp cât durează pasiunea.

– Când m-am întors și nu te-am găsit, declară el cu calm, am crezut că-mi pierd mințile. Am alergat spre apartamentul tău, dar nu mai erai la Roma.

O clipă, doar o clipă, mi-am spus că mă păcălisei până la urmă și că fusesei dispusă să mergi atât de departe doar ca să te răzbuni că te-am despărțit de acel tânăr iresponsabil. Dar mi-am dat seama că era imposibil, că nu mai erai îndrăgostită de el și că auzisem acest lucru din gura ta.

Vocea lui era aproape plină de durere, dar Rachel refuză să ridice privirea și să întâlnească ochii lui cenușii, știind că nu va dori decât

să alerge spre el și să se arunce în brațele lui, iar acesta era un lux pe care nu și-l mai permitea.

– Apoi mi-am amintit expresia de pe figura ta când am fost pe punctul să mă prăbușesc.

Mi-am adus aminte cum erai în brațele mele și toate îndoielile au dispărut, lăsându-mi doar dorința de a te găsi. De ce ai plecat, dacă mă iubești atât de mult, Rachel? încheie el, făcând-o să ridice privirea speriată.

– Nu e adevărat! încercă ea să se apere, dar privirea lui părea să vadă prin ea.

– Nu ești o femeie care devine amanta cuiva din senin, observă el cu blândețe.

Chiar cu un logodnic și cu nunta stabilită, erai în continuare inocentă.

Dar mi te-ai dăruit și expresia ta nu era doar una de dorință. N-am putut pleca imediat din Roma să te caut, dar știam că-mi aparții.

N-aș fi așteptat atât de mult dacă aș fi știut în ce condiții stai.

– Ai așteptat destul! exclamă ea brusc, știind că nu mai are rost să nege ce simțea pentru el. Presupun că nunta s-a încheiat și toate sunt aranjate.

– Ah, știai despre nuntă? păru el surprins. Ar fi trebuit să știu că acest secret va fi discutat la birou. Aș fi crezut că-mi vei vorbi despre asta. Chiar dacă am vorbit destul de mult, ai păstrat acest secret pentru tine.

Părea rănit că îndrăznise să păstreze un secret de el, iar tinerei femei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Intenționezi să mai păstrezi și alte mici lucruri ascunse? încheie el.

– Mici lucruri? se enervă ea. Crezi că era mai bine să-ți spun? Și cum aș fi făcut-o? "Nick, dragule, am înțeles că urmează să te însori!". Mă și văd privindu-te în ochi și spunându-ți așa ceva! Monstru cu sânge-rece ce ești!

– Eu? exclamă el, sărind de pe scaun. De asta m-ai părăsit? Ai crezut că urma să mă căsătoresc și că totuși eram dispus să profit de tine? Oh, Rachel!

Părea atât de dezamăgit de ea, încât inima i se opri în piept.

– Dar tu și prințesa Veccetti...

– Mulțumesc frumos, o ironiză el, e frumoasă, dar cam prea bătrână pentru mine. A avut parte de toate îngrijirile moderne, dar nu asta e problema.

Chiar dacă mi-ar fi plăcut, tata n-ar fi fost de acord s-o iau de soție pe femeia de care este îndrăgostit. Nici măcar nu m-a invitat să merg cu ei în luna de miere. Dar te-am auzit spunând ceva mai devreme, chiar dacă ironic.

Nu mi-ai mai spus niciodată "dragule" și sper că vei continua să-mi spui așa.

Numai Nick părea să aibă abilitatea de a o lăsa fără replică. Vincenzo Orsiani și femeia care părea să fie destinată pentru Nick! Își aduse aminte de dezamăgirea acestuia când fiul lui venise singur pe insulă, și abia acum înțelegea cu adevărat. Numai că Nick nu negase niciodată.

– Dar m-ai lăsat să cred...

– Că eram interesat de Stefanie? o întrerupse el. Păreai hotărâtă să crezi ce e mai rău despre mine și păreai să joci în continuare jocul tău.

Eram dispus să fac orice să rămâi cu mine, chiar să te fac geloasă. Oh, Rachel, fii soția mea!

Tânăra femeie se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastră, conștientă că putea da doar un singur răspuns.

– Nu pot, clătină ea din cap cu tristețe. Oricum, nu cred că vrei.

– Tocmai te-am cerut de soție, observă el calm.

– Numai că nu știai toate lucrurile, suspină ea, cu lacrimi pe obraji. Sunt însărcinată și știu ce cred bărbații despre asta. O să fiu urâtă și grasă și nu mă vei mai dori.

Nu pot să fiu soția ta!

El nu spuse nimic, iar Rachel înțelese că avusese dreptate. Era șocat și dezamăgit, iar ea încerca să găsească o cale să-l scoată din această situație.

Numai că nu găsea nici o soluție.

Brațele lui o cuprinseră din spate, iar ea se crispă.

– Asta crezi tu, prostuța mea Rachel? întrebă el încet. De asta crezi că a plecat tatăl tău?

– Sunt sigură! exclamă ea, încercând să se îndepărteze de el. Nu trebuie să te simți responsabil, Nick. Am dorit la fel de mult să fac dragoste ca și tine. Nu ești responsabil.

– Cum să nu fiu? Oh, Rachel, murmură el, văzându-i nefericirea din priviri. Nu știi prea multe despre bărbați. Poate că tatăl tău a plecat din această cauză, dar mă îndoiesc. Poate că a plecat pentru că n-o iubea cu adevărat pe mama ta, așa cum tu nu-l iubeai pe tânărul acela.

– Mi-am dat și eu seama, replică ea, dar se continuă. Nici tu nu mă iubești, doar mă dorești fizic.

– Vino încoace, spuse el încet, trăgând-o în brațele lui, după ce se așezase pe fotoliu. Nu știi că te cunosc de atâta vreme? Tata s-a întors din Anglia cântând imnuri de slavă pentru tine, astfel încât și eu și Toni ne săturasem de numele tău. Apoi, când s-a retras, am

verificat dosarele întregului personal și a fost prima oară când te-am văzut, în urmă cu mai mult de un an.

O sărută cu tandrețe pe obraz, apoi pe frunte și pe vârful nasului.

– Tata a exclamat deodată: "Ea e! Rachel!" Eu am ridicat ochii spre cer, sătul de acest nume, dar apoi te-am văzut. Fotografia era alb-negru, la fel ca restul, dar eram uluit de senzația pe care mi-o dădea. Am deveni obsedat de tine. De fiecare dată când vorbea despre tine, eram gelos. Am luat fotografia și am mărit-o, continuând să mă uit la ea în fiecare zi. Eram conștient că trebuie să scap de acest sentiment, deoarece o persoană atât de sfântă ca tine nu era potrivită cu mine.

Bărbatul râse ușor, strângând-o în brațe.

– Tata a avut mai de mult ideea de a strânge relațiile cu Anglia, iar eu am dus ideea mai departe.

Când am ajuns la tine în birou și Bill mi-a spus că probabil ești la masă, mi-am dat seama că-mi țineam respirația de când l-am întâlnit. Apoi ai intrat în birou și a fost ca și cum am fost lovit de trăsnet. Nu mă puteam împiedica să mă uit la tine. Iar mai târziu, când erai atât de mânioasă și ai arătat focul acela care nu se potrivea deloc unui înger, mi-am dat seama că ești a mea și nimeni nu va putea să mi te ia.

– Ai scăpat de Chris fără nici o milă, murmură ea, simțind că se încălzește de fericire.

– N-am scrupule, mărturisi el, sărutând-o cu ochi zâmbitori. Nu era potrivit pentru tine.

Am vorbit cu el și l-am ascultat. Dacă te-ar fi iubit cu adevărat, m-aș fi dat la o parte, dar nu era cazul.

De atunci, mi-ai făcut o mulțime de probleme. Intrai în tot felul de necazuri și nu mă lăsai destul de aproape ca să te pot proteja.

Nu puteam decât să te duc într-un loc unde puteai fi ținută sub observație.

Mărturisirea lui o făcu să râdă fericită.

– În seara în care a apărut Pearson, erai pregătită să fii a mea. Dar în clipa în care te-am privit cu atenție, mi-am dat seama că te iubeam cu adevărat.

N-am putut să accept să mi te dăruiești deoarece nu mă iubeai și n-ar fi fost corect.

– Dar te iubeam! exclamă ea copleșită de fericire la auzul mărturisirii lui. Te iubeam de ceva vreme.

– Nu mi-am dat seama decât când ți-am văzut privirea în clipa în care aproape am avut un accident de elicopter. Abia atunci am fost sigur că pot accepta ce doreai să-mi oferi. Oh, Rachel, cum crezi că te-aș crede vreodată urâtă?

Că nu te-aș dori? Ceea ce simt știind că porți copilul meu este imposibil de pus în cuvinte. Sunt un gigant! Sunt un munte! Iar tu ești a mea!

O prinse strâns în brațe, sărutând-o cu pasiune până când își pierdură răsuflarea.

– O să ne căsătorim la Roma, declară el, privind-o cu dragoste.

– N-am fost încă de acord să fiu soția ta, îl tachină ea.

– Țin să te anunț că drepturile tale sunt restrânse, o avertiză Nick.

În primul rând, ești a mea, iar în al doilea rând nu-mi vei pune copilul în pericol locuind în ruina aceea. Și, dacă încerci din nou să scapi de mine, voi da un anunț: "Soția lui Nick Orsiani lipsește! Recompensă substanțială!"

N-o să ai unde să te ascunzi, pisicuța mea sălbatică. O să fii foarte repede adusă înapoi la mine.

– N-o să te părăsesc niciodată, Nick! exclamă ea, cuprinzându-l cu brațele. O să merg oriunde vrei să mă duci.

– Ar suna minunat dacă ar fi adevărat, râse el, numai că nu sună ca tine.

– Dar am putea avea luna de miere aici și să ne căsătorim după, propuse ea zâmbind ademenitor.

– Nici pomeneală, clătină el din cap. Nu mă las eu păcălit de o vrăjitoare cu părul roșu! În seara asta rămânem aici, iar mâine plecăm spre Roma și ne anunțăm logodna. Ne vom căsători cât de repede posibil.

– Mai întâi trebuie s-o văd pe mama, spuse ea după o clipă de gândire. I-am dat telefon, dar nu i-am spus unde sunt. Cred că e îngrijorată.

– N-a fost singura, declară el cu fermitate. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, iar Toni și tata nu mi-au fost de ajutor, spunând că nu e decât vina mea.

O să le dau telefon să-i liniștesc. Nu trebuie să-ți mai spun că tata a fost încântat că va avea un înger în familie, încheie bărbatul râzând.

Se sărutară din nou, apoi se priviră lung.

– N-am crezut că mă voi mai întoarce la Roma, șopti ea. Am aruncat o monedă în fântână, dar am crezut că e o prostie.

– O să te întorci și o să rămâi, draga mea, o cuprinse el cu brațele.

Acum e cazul să ne odihnim puțin.

Vreau să te țin în brațe, chiar dacă va fi un chin să nu pot să te fac a mea, dar n-o voi face înainte să fii consultată de un medic și acesta să spună că avem voie.

O ridică de pe scaun și o duse în pat, încolăcindu-se lângă ea.

– Știi, murmură el, nu mi-ai spus niciodată. Nu cu adevărat...

– Te iubesc, Nick, șopti ea fericită. Te iubesc, dragul meu...

Sfârșit